SANDRA LEWIS

Un domn misterios

Traducerea şi adaptarea în limba română de

RALUCA ŞI CIPRIAN NEAGOE.

ALCRIS

Capitolul 1

- Dacă nu se va rezolva nimic, va trebui să te măriţi cu el, asta-i tot!

Kyle Haultain o privi pe sora sa mai mică. Nu-şi dădea niciodată seama când Grace glumea sau vorbea serios, lucru care se întâmpla încă de când erau mici. încă din faşă, Grace, cu aceeaşi figură de copil pus pe şotii, reuşea să farmece pe oricine o vizita pe Thea.

„Sora ta este dăruită cu o naturaleţe aparte", încercase tatăl ei să-i explice, când Kyle avea numai cinci anişori şi stătea aplecată deasupra pătuţului de bebeluş al surorii sale. Grace nu putea nici măcar să te privească fix cu ochii ei mari, de un superb albas- tru-închis, darmite să se mai şi amuze pe seama a ceea ce se întâmpla în jur. Ash Haultain repetase explicaţia, profitând de ocazie ca să smulgă copilul de sub riguroasa supraveghere a doicii şi să-l strângă cu dragoste în braţe.

Dar chiar era vorba de naturaleţe? se întrebase atunci Kyle, în timp ce ochii albaştri ai fetiţei o urmăreau din braţele

tatălui ei; căpşorul fragil, acoperit cu un puf de un blond spălăcit, părea aşa de mic în comparaţie cu cel al tatălui ei.

Să fi fost numai naturaleţea, sau Grace, nedându-şi seama, în sinea ei era amuzată de acea putere de a fermeca pe care o exercita asupra celor din jur? La mai puţin de două luni fetiţa blondă cîştigase deja toată dragostea tatălui, nemailăsând loc în inima lui pentru cealaltă fiică.

Acum, Grace avea douăzeci şi doi de ani. Aruncă ţigara cu o mână şi o folosi pe cealaltă pentru a-şi netezi un cârlionţ rebel pe fruntea ei strălucitoare. Părul des, blond care înrăma perfect delicata ei faţă în formă de inimă aducea aminte de puful auriu de odinioară.

- Nu fi aşa de speriată, Kyle, mai avem câteva alternative până să trebuiască să-ţi sacrifici statutul de domnişoară, o încurajă ea cu un zâmbet care pentru Grace era un mod de a trece peste orice situaţie mai dificilă. Atrăgător, dar totuşi răutăcios, zâmbetul o transforma dintr-o frumoasă tânără răsfăţată, care îşi cunoştea foarte bine farmecul şi care reuşea să atragă toate privirile dintr-o cameră, în... Grace.

începu să numere alternativele pe degetele sale lungi şi subţiri, în timp ce Kyle se gândi să ridice ţigara, încă arzândă. Manuel nu ar fi fost deloc încântat ca gazonul său atât de bine îngrijit, amintind de suprafaţa netedă de un verde crud, a unei mese de biliard, să fie folosit pe post de scrumieră. Totuşi manierele elegante şi faptul că nu vorbea prea bine englezeşte, nu l-ar fi lăsat să-i facă vreo observaţie. Şi Manuel o adora pe Grace

- O eventuală scăpare ar fi ca vărul nostru drag să

plece singur, lăsându-ne să locuim în continuare aici! spuse ea.

- Dar din ce vom trăi? întrebă Kyle.

- Ei, şi tu, nu mai fi aşa pesimistă! O să găsim noi ceva!

Pe Grace n-o interesau detaliile, şi considera că întotdeauna se găseau soluţii.

- Poate găseşti o slujbă ca lumea, de secretară, reveni sora cea mică cu o idee.

- Poate!

Dintr-un salariu de secretară nu s-ar fi putut decât cu greu întreţine o casă ţărănească în stil georgian, în zona de provincie englezească, nemaivorbind despre teren şi personalul auxiliar, şi chiar dacă Fier Cailloux le-ar fi lăsat casa, nu i se putea cere să plătească tot el şi cheltuielile de întreţinere. Dar Grace nu era interesată de micile obstacole şi Kyle îşi păstră îndoielile pentru sine.

- Sau poate va decide s-o doneze Trustului „Naţional” cu condiţia ca celor care o locuiesc să li se permită să rămână fără a plăti chirie... ceva în genul ăsta. Fruntea albă ca laptele se încreţi. Nu că aş dori să devin o „cotizantă” a trustului, dar Dovercourt trebuie să aibă o anumită valoare pentru ei, nu-i aşa? Putem să cerem cel puţin cincizeci de pence celor care doresc să viziteze locul unde Prinny a fost găzduit pentru o noapte! Tu ai putea chiar să le fii ghid, întotdeauna ţi-a plăcut istoria şi chestiile de felul ăsta. Si imitând vocea molatică a lui Kyle: „. şi în acest dormitor, Alteţa sa, George, prinţul de Wales, a cerut-o de soţie pe doamna Fitzherbert.!”, şi renunţând la a mai face pe ghidul „.sau doamna Fitzherbert l-a cerut de soţ”.

Această ironie o enervă pe Kyle.

- Grace, pentru numele lui Dumnezeu, fii serioasă!

- Dar sunt seriosă, nu vezi? replică imediat Grace. Doar încerc să-mi imaginez ce se va întâmpla dacă ultimul supravieţuitor al vechii noastre familii va decide să locuiască aici şi să ne dea pe noi afară! Nici în cele mai frumoase vise nu te poţi aştepta ca el să accepte să întreţină două femei care n-au nici un ban.

- Deci crezi că s-ar putea?

- Ce? Să ne dea afară, sau să se mute aici? se încruntă Grace. în momentele de optimism îmi tot repet că nu va dori să stea aici. în fond cu ce s-ar putea distra un bătrân canadian aici în provincia Sussex, necunoscând pe nimeni? Nu se va simţi ca acasă.

- Dar dacă va decide să vină să locuiască aici? insistă Kyle cu întrebările

- Ti-am mai spus! Draga mea surioară, te măriţi cu el, zise Grace uitându-se la sora sa mai mare.

- Grace, nu e de glumă! roşi Kyle.

- Dar nu glumesc! Ai douăzeci şi şapte de ani.

„Douăzeci şi opt” se gândi Kyle, dar pe Grace, care fusese plecată în străinătate mare parte a anului trecut, oricum n-o interesau zilele de naştere.

- ... eşti şi atrăgătoare, continuă Grace. Sau ai putea fi, dacă ai scăpa de claia aia de păr pe care îţi place s-o ţii prinsă la spate, ţi-ai petrece mai mult timp în faţa oglinzii, ţi-ai reînnoi garderoba sau ai cheltui şi tu ceva bani pe un tratament cosmetic.

Dar banii s-au dus pe salariile servitorilor şi nu pe haine noi.

- Mulţumesc! se strâmbă Kyle, lucru neobservat de Grace care, prinsă în vraja ideilor sale, continuă să

murmure:

- Fier Cailloux, doamna Fier Cailloux, nu sună chiar atât de rău! „Fi-er Ca-iu”,”fier” nu înseamnă mândru? dădu ea glas unui gând trecător. Cu greu îţi poţi imagina, când auzi numele, că acela care-l poartă este de fapt comerciant, sau ce-o fi el, şi că un mic negustor poate moşteni toate aceste lucruri; şi cu un gest din mână arătă spre casă, grădină şi spre bătrânul dud uriaş la adăpostul căruia stăteau şi pierdeau timpul după ce luau ceaiul. Dar totuşi numele nu-i rău, nu-i rău deloc, şi afişând surâsul ei răutăcios se întoarse către Kyle. Crezi că ţi se potriveşte numele de Fier Cailloux ?

- Ti-am spus să laşi gluma! După această propoziţie, Kyle se ridică imiediat şi începu a aduna pe tavă ceştile de ceai. Manuel şi Fernanda aveau destulă treabă în casă şi grădină, neavând timp să le aştepte să termine ceaiul.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu te comporta ca şi cum te-aş vinde ca sclavă! La urma urmei n-ar fi o idee aşa de rea. Doar casa asta a fost construită când erau la modă căsătoriile aranjate. Dragostea era un lux pe care nu ţi-l puteai permite dacă ţineai la avere. Grace spuse acestea fără să se ridice s-o ajute pe sora sa.

Cele două surori la fel de diferite ca apa şi uleiul, ultimele descendente pe linie directă dintr-un neam vechi se frământau cum s-o scoată la capăt.

Kyle fu de acord cu Grace asupra unui singur lucru: aparenţele pot fi înşelătoare, dar soluţia găsită de sora sa mai mică era, ca majoritatea ideilor ei, extremă.

- Ce este rău în a te mărita pentru bani? întrebă Grace.

Kyle ridică privirea:

- Tu chiar vorbeşti serios, nu-i aşa?

- Până găsim o altă soluţie, bineînţeles că vorbesc serios, replică Grace. Tu crezi că voi lăsa un ţăran canadian să ia tot ceea ce este de drept al nostru? M-aş mărita cu el chiar eu, dacă n-aş fi legată de prostul de Alexei pentru încă doi ani.

- Dar nici nu ştii ce fel de om este!

- Ştiu destule! răspunse contesa Grace Orsinski fără urmă de şovăială. Ştiu destule ca să-mi pot face o părere. începu din nou să numere pe degetele sale lungi ceea ce ştia. Unu - este burlac. Doi - ca vârstă poate să ne fie tată. Trei - suntem rude îndepărtate, foooarte îndepărtate, întări ea. Şi acum este foarte bogat. Ce nedrept!

Grace se întinse pe şezlong cu o mişcare lentă, dar pe faţă i se citea supărarea. Chiar şi nervoasă, ea nu făcea niciodată vreun gest dizgraţios.

- Ai uitat un lucru! spuse Kyle, neputând să nu-şi ironizeze sora.

- Care? întrebă Grace morocănoasă.

- începând din acest moment este şi logodit!

- Şi de ce nu? Faţa lui Grace se lumină şi-i aruncă surorii sale mai mari o privire fixă, dar rece. Dacă te măriţi cu el, fiind deja de vârstă mijlocie, va muri primul. Tu, prin lege, vei moşteni ceva şi chiar dacă acest ceva ar însemna numai jumătate din avere, adică un sfert pentru fiecare, e mai bine decât nimic. Doamne, este atât de nedrept! repetă ea oftând. De ce trebuie ca un negustor canadian să ne ia tot doar pentru că este bărbat?

- întâmplarea face să-l cheme Haultain, o ironiză Kyle.

- Da, dar numai pentru că mama sa purta acest nume, bolborosi Grace. Ce scria în scrisoarea avocatului? Că este în parte francez, în parte iroquez şi cree. Este doar un sfert

parte Haultain, doar un sfert, şi are dreptul la tot! Doamne, cât de nedrept este! în toate discursurile ei din ultimele zile se regăsea aceeaşi frază. Si se mai spune că se doresc drepturi egale pentru femei şi bărbaţi; şi noi pierdem totul doar pentru că ne-am născut femei. A naibii succesiune! Ai naibii strămoşi, care au ştiut că întotdeauna vor exista fii ca să moştenească, pentru ca fetele să nu ia nimic! Ai naibii negustori canadieni! Cu aceasta ea îşi încheie discursul, dând glas sentimentului de revoltă care mocnea în sufletul ei.

- Eu nu pot să înţeleg de ce eşti tu atât de sigură că este comerciant. Kyle trebuia să meargă să se schimbe. Nu putea să apară la prima sa întâlnire cu Fier Cailloux, cel care era doar un sfert Haultain şi poate comerciant, îmbrăcată în pantaloni scurţi şi în tricou.

- Ce altceva ar putea fi? spuse Grace. în scrisoarea avocatului se spunea că e un fel de comis-voiajor. S-ar putea să aibă o „magherniţă” din aia în care se vinde îmbrăcăminte bărbătească, cum am văzut eu şi Alex când am fost în Canada în luna de miere. Nici nu-ţi poţi imagina cum arată. O dărăpănătură izolată undeva, la capătul lumii, în care se găseşte orice de la pâine la mâncare pentru animale şi de la cărţi până la tot soiul de materiale de construcţii.

Lui Kyle toată această relatare îi suna chiar plăcut, un loc de modă veche, dar primitor, Grace, însă, nu era impresionată.

- Si ştim că provine dintr-un oraş mic, reaminti Grace. „Faucon d’Or”. Ce fel de nume mai este şi ăsta? Un orăşel în Munţii Stâncoşi, atât de mic încât nu apare pe hartă!

După ce primiseră scrisoarea avocatului, prin care

acesta le anunţa că fusese găsit ultimul descendent al clanului Haultain, cele două surori îşi petrecuseră ore întregi încercând să găsească pe hartă acest mic oraş cu numele de Faucon d'Or. „Şoimul de aur", un nume pe care Kyle îl găsea chiar interesant.

- Nu, spuse Grace în sfârşit, ascultă-mă cu atenţie! Până la urmă o să te convingi că este un ţăran, venit din cine ştie ce colţ uitat de lume, gras şi cu o mustaţă căruntă care aproape că-i astupă gura. S-ar putea să ni se adreseze cu „domniţă", aşa cum fac canadienii. Zâmbetul îi reapăru pe buze la această ultimă amintire din luna de miere. O altă „calitate" a lui Grace era că la ea supărările nu ţineau mult.

Kyle se aplecă şi ridică tava zicând:

- Ei bine, vom afla în curând. Trenul de Londra ajunge în gară în patruzeci de minute şi, dacă ia taxiul, în alte zece minute el ajunge aici. în mai puţin de o oră vom vedea tot ce este de văzut la el şi dacă ai sau nu dreptate, aşa că mai bine mă duc să mă schimb.

- Bine! Grace se întinse să ia o altă ţigară din tabachera aurie. Schimbă-te tu, eu nu mă voi obosi.

„Chiar că nu are de ce să se obosească", gândi Kyle în timp ce intra în casă cu tava în mână. Rochia de bumbac, cu o croială atât de simplă, era de fapt de firmă şi chiar de-ar fi purtat un sac, Grace tot ar fi arătat splendid. Asta nu însemna că Grace Orsinski, contesa, ar fi ajuns aşa de rău încât să umble îmbrăcată-n saci. Când îl părăsise pe Alex, nici nu s-a sinchisit să-şi aducă cu ea garderoba scumpă.

Spre deosebire de căldura de afară, în bucătărie era răcoare. Manuel şi Fernanda se aflau probabil în camera lor de sus şi Kyle, în timp ce spăla vasele, se întreba dacă Fier

Cailloux va dori să păstreze cuplul spaniol. Ele avuseseră şi aşa destul noroc să găsească servitori pentru o gospodărie care nu dispunea de bani, de maşini şi televizoare color; nici măcar numele Haultain nu era un nume important, doar unul foarte vechi.

Primul Haultain primise pământ în Sussex de la William Cuceritorul, ca răsplată pentru serviciile sale. Conacul arsese şi fusese apoi restaurat de mai multe ori, până când căpătase forma celui din ziua de astăzi. De atunci trăiseră numai Haultaini la Dovercourt. Dar acum stirpea lor aproape se stinsese. Grace nu mai purta acest nume de la vârsta de şaisprezece ani. Prima dată îşi schimbase numele în Hagib, iar acum o chema Orsinski. Când va obţine divorţul se va îndrăgosti din nou, curând. Pentru Grace era un lucru neobişnut să rămână singură mult timp.

Kyle terminase de spălat vasele şi acum se îndrepta, printr-un coridor întunecat, către uşa verde ce despărţea zona unde locuiau servitorii de restul casei, zonă care fusese construită în perioada regenţei.

Arătase oare întotdeauna aşa de ponosit? Auriul decoraţiunilor arhitecturale de pe tavanul holului fusese oare întotdeauna aşa decolorat şi praful de pe candelabru atât de evident? Sau poate ea încerca să vadă prin ochii unui străin care avea să apară în câteva minute? Kyle nu-şi putea da un răspuns în timp ce urca scările în spirală. Tot ce ştia era că Haultain-ul care construise această casă, o concepuse aşteptându-se la o descendenţă neîntreruptă de băieţi cărora le era dat să moştenească, dar acum ea, Kyle, o femeie, era singura Haultain rămasă. Nici chiar Fier Cailloux nu purta numele, deşi şi-l asumase.

Va dori el să se căsătorească pentru un nume? se

întreba ea în timp ce se îndrepta spre camera sa. Schimbă pantalonii scurţi şi tricoul cu o rochie. Numele nu aducea însă banii necesari pentru a întreţine casa. Nu ar fi rezistat până în acel moment, dacă Thea nu le-ar fi ajutat, iar Thea cu siguranţă nu ar lăsa Dovercuort-ul pe mâna unei rude necunoscute a soţului pe care-l ura.

Thea! zâmbi Kyle. Thea îi dăruise rochia cu care era îmbrăcată acum. „Practică” o descrisese ea. Se potrivea personalităţii fiecărei femei care o purta, se gândi Kyle. Stătea în faţa oglinzii şi îşi analiza părul castaniu care-i ajungea până la umeri, la care Grace se referise cu termenul ”claie”. Nu era aspru, ci fin şi drept, cu o mică tendinţă de a-i acoperi faţa. Folositor când dorea să se ascundă, dar azi? Se întinse şi luă o mână de agrafe. Azi poate ar arăta mai bine cu o coafură cu alură franţuzească.

Degetele i se mişcau cu repeziciune prin păr, când învârtind o şuviţă rebelă, când potrivind cu grijă o agrafa.

Fier Cailloux era aproape obligat să dorească să vândă, dar acest lucru ar fi afectat-o pe Grace mai mult decât pe ea. Aşa cum zisese chiar Grace, Kyle ar fi putut să-şi găsească cu uşurinţă de lucru ca secretară. Administrase afacerile moşiei încă de când se făcuse destul de mare pentru a fi luată în serios, deci sigur ar fi putut să-şi găsească de lucru. Cât despre sentimentele sale cu privire la părăsirea singurei locuinţe pe care o numise vreodată „casă”, nu le-ar fi exteriorizat; încerca chiar să le suprime.

Se întorsese într-o parte şi studia femeia zveltă ce se reflecta în oglinda aburită. Părul ei era acum aranjat, rochia „practică” de mătase acoperea discret ceea ce Grace numea „picioare de balerină”. Kyle ştia că acesta era unul dintre atuurile sale. Mai avea zece minute la

dispoziţie ca să pregătească ceva de băut pentru a-l întâmpina pe cel care la ora actuală avea în mâinile sale viitorul lor. Era chiar remarcabil cât de calmă putea să fie, dacă nu se gândea la ce avea să urmeze celor zece minute.

Din bibliotecă, unde stătea ea, nu se vedea prin geam decât o foarte mică parte din faţada casei. Un dud imens, asemănător celui din grădină străjuia impunătoarele porţi de fier. Auzi motorul unei maşini care trăgea la scară. Ea tocmai punea carafa cu vin pe tavă. Deodată o cuprinse o stare de nelinişte. Trenul de Londra trebuie să fi ajuns mai devreme. îşi făcu curaj şi se apropie de fereastră pentru a vedea ce se întâmplă.

Dar numai taxi nu era maşina care oprise faţa casei. Iritată, Kyle se încruntă. Cum putea Grace să fie atât de nechibzuită! Tocmai acum când trebuia să vină Fier Cailloux, ea se găsise să-şi invite unul din mulţii admiratori ai săi la un pahar, sau poate era Alex, care le mai făcea din când în când câte o vizită în încercarea de a o convinge pe Grace să se întoarcă la el. Ei erau ca doi copii, nu puteau să trăiască nici împreună, nici unul fără celălalt. Una dintre bine cunoscutele lor scene era ultimul lucru de care ar fi avut nevoie, tocmai acum, când Fier Cailloux era pe drum. Dar luxoasa maşină sport, cu distinctivul semn Mercedes, nu-i aparţinea lui Alex şi Kyle se dădu repede câţiva paşi înapoi. Grace, probabil, era încă în grădină şi ambele uşi, cea de la intrare şi cea care dădea în curtea interioară, erau larg deschise. Dacă şoferul maşinii nu o văzuse pe ea la geam, atunci cu siguranţă intrase şi dăduse peste Grace.

-Aici este Dovercourt, nu-i aşa? Dar era mai mult o afirmaţie decât o întrebare.

- Da. Nu se auziseră paşi, dar cineva, sigur un bărbat, se oprise în uşa de la bibliotecă. Stătea acolo de parcă ar fi fost la el acasă, sprijinit de tocul uşii, îmbrăcat într-un costum scump, de un albastru închis, cu dungi albe, subţiri. Sacoul nu ascundea musculatura bine făcută. Cămaşa albă contrasta plăcut cu tenul său măsliniu. Din părul negru şi des, o şuviţă cobora pe frunte. Şi-o dădu cu o mână pe spate.

- Da. da, aici este! Abia termină de spus cele câteva cuvinte, se întorsese şi îl descoperi stând acolo. Nici ea nu înţelegea ce era cu acest fior de teamă care. Dumnealui, mai mult ca sigur, era unul din curtezanii lui Grace. Nu prea era stilul ei. Lui Grace îi plăcea să domine, nu să fie dominată, iar el numai tipul de bărbat care se lasă dominat nu părea să fie. Nu ştia cum îşi dăduse seama de acest lucru, dar pur şi simplu îşi dăduse, iar enervarea începu să ia locul fiorului de mai înainte. Cum a putut Grace să fie aşa de nechibzuită? Nici măcar nu-i spusese că a invitat pe cineva, iar Fier Cailloux trebuia să sosească din clipă în clipă.

- Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea scurt.

El păşi în bibliotecă şi se uită de jur-împrejur. Era o cameră mare, dar se micşorase parcă dintr-o dată.

- Da. Când el întoarse privirea spre ea, Kyle observă albastrul intens al ochilor lui. O caut pe domnişoara Haultain. Mă aşteaptă.

- Mă duc s-o chem pe Grace. Kyle porni spre uşă când următoarele cuvinte ale lui o pironiră locului.

- .spune-i că o caută Fier Cailloux.

în cameră să lăsă liniştea şi preţ de câteva secunde urechile ei refuzară să mai audă ce i se spunea. Trebuie să

se fi înşelat! Acesta nu poate fi Fier Cailloux. Ea se aştepta la un burlac trecut de prima tinereţe, cum îl descrisese Grace cu atâta siguranţă.
Adevăratul Fier Cailloux trebuia să fie încă în taxi venind, dinspre gară. Nu putea să fie adevărat ceea ce tocmai a auzit. Trebuie să se fi înşelat! Trebuie!

- Mă scuzaţi, nu. Deşi era foarte sigură de ceea ce a auzise, se poticni. Nu am reţinut numele!

- Fier Cailloux. Nu se înşelase, iar nerăbdarea se citi în ochii care se aţintiseră asupra ei. Domnişoara Haultain mă aşteaptă.

- Da, ştiu. Ce trebuia să facă? Să-i strângă mâna? Kyle se decise că nu. în schimb, toate discursurile pe care şi le pregătise cu grijă dispăruseră.

- Atunci poţi să te duci să-i spui că am venit? întrebă el pierzându-şi răbdarea.

Acum ea distinse accentul; un accent transatlantic, cu o nuanţă franţuzească.

- Nu este nevoie. El ridică întrebător din sprâncene. îmi pare rău! Dar de ce se comporta prosteşte? El nu avea de unde să ştie. Eu sunt Kyle Haultain!

- Tu! Nici măcar nu încercă să-şi ascundă neîncrederea. Am crezut că eşti menajera.

Un altul în locul lui s-ar fi scuzat; el nu. Kyle se văzu o secundă prin ochii ce o priveau; timidă, menajera perfectă, îmbrăcată într-o rochie cenuşie de in. Mai ales ea ar fi trebuit să înţeleagă această presupunere.

- Nu ţi s-a spus că vin? Această întrebare o lămuri pe Kyle. Era greşeala ei, nu a lui.

- Da. da, bineînţeles. Mă aşteptam să fiţi altfel. Kyle se autoadmonestă în gând. Chiar dacă era adevărul, nu ar fi

trebuit să-l spună.

- Serios? în acest moment el păru sincer amuzat; ochii lui albaştrii sclipeau. Dar cum te aşteptai să fiu? întrebă el calm.

Numai la un bărbat de trezeci şi cinci-trezeci şi şase de ani nu se aştepta ea, un bărbat ca acesta, degajând la fiecare gest un astfel de magnetism. O şuviţă de păr negru ca abanosul îndulcea puţin din severitatea feţei, dar nu diminua cu nimic forţa pură care radia din fiecare centimetru al corpului său. Deşi observase şi înainte, acum era mai evident cum costumul negru, scump se lupta în van pentru a ascunde muşchii bine proporţionaţi. Era elegant, dar emana putere, iar ridurile de pe faţă erau ale unui om cu autoritate, nu ale unui simplu bărbat chipeş.

Gura lui era dreaptă, prea dreaptă, denota o hotărâre de neclintit. Când zâmbea însă, se dezveleau dinţii de un alb strălucitor. Nasul îi era mândru, iar maxilarul puternic. Tenul era închis la culoare, nu doar bronzat cum crezuse ea la început. Din expresia feţei se putea intui că era capabil de a păstra un secret. Ochii săi de un albaştru intens puteau citi gândurile oricărei persoane destul de nesăbuite să-şi închipuie că l-ar putea înşela.

Când ştirea că moştenitorul Dovercourt-ului a fost găsit ajunsese la urechile lor, Grace fusese cea care o verificase. Kyle acceptase pur şi simplu ideea că o altă perioadă din lunga istorie a Dovercourt-ului este pe punctul de a se sfârşi, dar bătrânul burlac canadian pe care îl prezisese sora sa se evaporă, în timp ce în faţă ei stătea un Fier Cailloux caruia ea încerca să-i răspundă.

- Ne aşteptam să veniţi cu trenul de Londra, spuse ea evaziv. Nu credeam că veţi ajunge aşa repede.

-Am venit cu o maşină închiriată, arătă spre Mercedes-ul parcat pe aleea acoperită cu pietriş. Deşi schiţase acest gest din cap, ochii parcă nu i se mişcaseră.

„Şi probabil că a mers cu o viteză mult peste limita legală”, se gândi Kyle.

- Doriţi sherry? întrebă ea făcând un gest spre carafă de pe masă.

- Nu. Aş prefera să-mi spui câte ceva despre planurile voastre de viitor. Ai o soră, nu-i aşa?

- Da, Grace. Dar unde era Gace? Ea ar fi ştiut cum să se comporte într-o astfel de situaţie; Grace făcea bărbaţii să roiască în jurul ei ca muştele după miere. Gândul că acest om nu s-ar lăsa atât de uşor manipulat îi trecu prin cap lui Kyle. Este în grădină. Mă duc s-o aduc.

- Nu! Acest cuvânt îi tăie singura cale de scăpare. Tu eşti sora mai mare, nu-i aşa?

- Da. Kyle obsevă că şi el îşi făcuse temele. Pentru mulţi, Grace era singura sora Haultain.

- Deci cred că se cuvine să auzi prima ce am de spus. Am găsit un cumpărător pentru Dovercourt. La aceste cuvinte inima lui Kyle tresări. Un editor american şi soţia lui englezoiacă, continuă el, dar nu m-am hotărât încă. O decizie finală depinde de felul în care îmi pot eu combina afacerile din Canada cu ceea ce este de făcut aici.

Dispăru astfel şi magazinaşul imaginat de Grace. Ceea ce făcea Fier Cailloux pentru a-şi permite hainele scumpe şi aura de bogătaş care-l înconjura, nu era să conducă un singur magazin, mai de grabă un lanţ de magazine sau poate un imperiu, decise Kyle privindu-i faţa hotărâtă.

- Ştiu că mai sunt două ferme pe care mi le vei arăta mâine, zise el în grabă. între timp aş dori să văd casa şi

împrejurimile.

- Acum? întrebă Kyle surprinsă.

- De ce nu? o privi el fără vreo expresie pe faţă. Am venit aici într-o călătorie de afaceri de trei zile, nu în vacanţă. N-am timp de pierdut.

Acum începea cariera de ghid pe care o prezisese Grace. Fier făcu un pas în apoi permiţându-i lui Kyle să iasă din biblioteca pentru a-l conduce prin uşa verde ce dădea spre camerele servitorilor.

Manuel şi Fernanda reapăruseră în bucătărie, iar Manuel, mic de înălţime, părea acum neînsemnat. Dar nu numai din pricina staturii lui Fier - care avea mult peste un metru optzeci şi era atât de bine făcut, deci era cu două capete mai înalt decât servitorul hispanic - ci şi datorită calităţii sale de a se face remarcat oriunde şi oricând, indiferent de compania în care s-ar fi aflat. Figură aristocratică, personalitate puternică, parcă desprins din legendă - Kyle nu reuşea să găsească cuvântul potrivit pentru a-l caracteriza. Deşi el era mai mult european decât indian, Kyle îl vedea stând acum în cadrul uşii pe „Făcătorul de Bani”, sau pe oricare alt mare şef de trib indian. Singurul lucru care nu se încadra în această imagine erau superbii ochi azurii.

Superbii ochi azurii se fixaseră acum pe Manuel.

- Tu eşti Manuel Seguera, spuse ferm proprietarul ochilor.

- Da, domnule. Manuel stătea cu mâinile drepte pe lângă corp, parcă ar fi fost la paradă. El rămăsese în Anglia pentru un singur motiv: să înveţe engleza. La baza englezei sale stăteau filmele cu buget redus date de televiziunea spaniolă, fără a beneficia de subtitrare. Kyle

se întreba câteodată dacă vizionase vreodată altceva decât filme de război, fiindcă accentul lui era cel al unui sergent din armata britanică.

Soţia lui, Fernanda, era cea care se chinuia cu sâsâiturile unui pronunţat accent spaniol. Manuel era hotărât să nu se abată cu nici un chip de la îndeplinirea visului de a deţine propriul său hotel pe Costa Brava.

- Manuel Seguera! observă Kyle. Fier îşi făcuse temeinic temele, dacă ştia până şi numele personalului de la Dovercourt.

- Da, domnule, repetă Manuel. Acesta soţia mea, Fernanda.

- Señor. Fernanda făcu o reverenţă, evident încântată.

- Cu ce se ocupă prin casă cuplul ăsta al tău de spanioli? Trecuseră în sufragerie.

- Cu ce? Kyle rămase surprinsă de faptul că el a pus o astfel de întrebare. Păi, fac curăţenie, bineînţeles, ia Manuel se ocupă de grădină.

- Serios? zâmbi el, acest zâmbet făcând-o pe Kyle să vadă prin ochii străinului praful şi în general aerul ponosit al încăperii. Prinny cinase aici odată, dar splendoarea de atunci dispăruse de mult şi ca majoritatea locuinţelor vechi, din ce în ce mai mulţi bani ar fi trebuit investiţi în reamenajări. Putea ea să-l acuze pe Fier dacă el dorea s-o vândă? Dar acum era mai îngrijorată de soarta lui Manuel şi a Fernandei.

- Fac şi ei ce pot, spuse ea în concluzie, îi ajut şi eu, dar este o casă mare. Mama mea le plăteşte salariile.

- Adică Thea Robertson. Fier se opri din scrutarea portretelor ce atârnau pe perete. O altă dovadă a interesului lui! Câţi oameni ştiau că Thea Robertson a fost

măritată cu Ash Haultain? în perioada când povestea de dragoste dintre o actriţă de mâna a doua şi unul dintre reprezentanţii celei mai vechi familii din Anglia valora ceva, atât ziarele de scandal cât şi cele serioase fuseseră pline de poveşti şi fotografii despre neobişnuita nuntă, dar Thea Robertson şi Ash Haultain nu mai erau de mult consideraţi un cuplu.

Thea, pe bună dreptate, devenise o ştire de senzaţie. Foarte frumoasă şi cu nimic mai puţin talentată, era încă o prezenţă pregnantă atât în teatru, cât şi în ziarele de scandal, din cauza aventurilor sale cu bărbaţi mult mai tineri. Pe de altă parte, Ash Haultain se retrăsese din viaţa publică, de îndată ce Grace se născuse, pierzând astfel confruntarea cu cariera Theei. Ca arheolog, el plecase în Kenya pentru a căuta răspunsuri privind originea omului. Ultima dată când Kyle îl văzuse pe tatăl ei fusese la douăzeci şi unu de ani. Se întorsese la Dovercourt pentru o lună şi la plecare o luase cu el şi pe Grace, care avea pe atunci cincisprezece, aproape şaisprezece ani. Parcă simţise că îndelungata „epocă de aur” a Dovercourt-ului avea să apună. Grace se măritase pentru prima dată şase luni mai târziu.

Stia Fier oare că, pentru Kyle, tatăl ei fusese ca o umbră, şi când auzise de moartea lui parcă auzise de moartea unui străin? Contase asta în conturarea atitudinii lipsite de simpatie a moştenitorului faţă de amintirea lui Ash Haultain? Nu avea cum să-şi dea seama de pe faţa impasibilă ce o privea acum pe fundalul portretelor familiei Haultain.

- Am văzut tot parterul? întrebă el.
- Da.

- Bine, atunci să mergem sus. O luă înainte, sigur fiind că ea îl va urma. Pe Kyle, privind spatele lat al bărbatului din faţa ei, o încercă un sentiment inexplicabil de siguranţă. Fier Cailloux ar putea fi privit în multe feluri, numai drept genul de bărbat care trece ca o umbră prin viaţa unei femei nu. Se trezi întrebându-se dacă şi presupunerea lui Grace cum că el era necăsătorit este eronată, dar dădu repede uitării un astfel de gând. Pe ea nu trebuia s-o intereseze acest lucru, iar dovadă mai concludentă a acestui fapt decât cea pe care însuşi bărbatul lat în umeri, cu spate de culturist i-o dăduse, nici că ar fi putut să primească. încă mai simţea scepticismul din vocea lui şi tonul apăsat pe care îi vorbise când descoperise că nu este menajera. Nu era prima oară când Kyle îşi dorea ca nu Grace să fie cea care moştenise famecul Theei Robertson. însă realitatea era că Grace îi semăna mamei sale, cu părul ei blond şi personalitatea debordantă. Kyle îl moştenise pe tatăl ei, cu părul castaniu ca şi ochii, şi o fire mai tăcută. Sugestia lui Grace pentru salvarea Dovercourt-ului era ridicolă. Şi nimănui, mai ales unuia ca Fier Cailloux, nu avea cum să-i treacă prin cap să se mărite cu ea.

- Aceasta este camera mea, spuse ea în timp ce Fier se opri sprijinindu-se cu mâna de tocul uşii întredeschise. Patul, draperiile, oglinda aburită păreau atât de uzate. Fuseseră oare întotdeauna aşa, sau doar se obişnuise ea cu ele?

- înţeleg. închise uşa fără orice alt comentariu. Şi aceasta? întrebă el trecând la următoarea cameră.

- Aceasta este a lui Grace, sora mea, adăugă ea în timp ce pe faţa lui se citea nedumerirea.

Asta se întâmpla pentru prima oară. Nimeni nu uitase vreodată de Grace. Dar, dacă stătea să se gândească, Fier încă n-o cunoscuse pe sora ei. Nu fusese încă „expus” frumuseţii de basm care transforma un bărbat în sclavul ei pe viaţă. Bine că Grace nu era acolo să-l audă. Chiar dacă nu se întâlniseră, Fier ar fi trebuit să ştie despre incredibila ei forţă de atracţie, căci până acum ştiuse tot. Grace n-ar fi fost deloc încântată că un bărbat a putut s-o piardă din vedere chiar şi pentru o clipă.

- Ea este în cameră?

- Nu, e jos în grădină. Dar sunt sigură că nu s-ar supăra dacă am intra.

Luând explicaţia ei ca pe o permisiune, Fier deschise uşa şi Kyle văzu că se înşelase. Grace era nu numai în cameră, dar şi în faţa oglinzii, astfel încât privirii noului venit i se oferi plăcerea de a cunoaşte două Grace deodată, salutându-l cu delicateţea ei atât de firească: una în carne şi oase, îmbrăcată într-o rochie Valentino de mătase, de un verde-pal, căci schimbase rochia simplă, de bumbac, de mai devreme, şi cealaltă, reflexia pe luciul oglinzii a spatelui gol, cu părul blond revărsat în valuri luminoase. Fier o văzu pentru prima dată pe Grace în deplinătatea splendorii ei. Nu-i de mirare că se opri ca fulgerat, iar Kyle, care îl urma îndeaproape, putu să audă cum el trage adânc aer în piept. Pentru prima dată de când ajunsese la Dovercourt, Fier Cailloux fusese luat prin surprindere.

Făcu câţiva paşi, astfel încât în oglindă apăru, lângă imaginea lui Grace, şi imaginea lui, care purta pe chip aceeaşi expresie înmărmurită pe care Kyle o mai văzuse de atâtea ori la bărbaţii care o vedeau pe Grace pentru prima

oară. Singura diferenţă era că, de această dată, cea mai neînduplecată figură pe care o văzuse vreodată se îmblânzea, reacţionând ca oricare alta la vederea frumuseţii aurii a lui Grace.

Trecu doar o secundă, dar pentru Kyle parcă o eternitate, până când îşi auzi vocea:

- Ea este Grace. Grace, Fier Cailloux.

Capitolul 2

Fernanda pregătise Chateaubriand pentru cină. De fapt Kyle gătise, iar Fernanda doar îl aranjase pe platoul de argint, încon- jurându-l cu garnitură de cartofi noi şi legume proaspete, aduse de Manuel din grădină. Manuel servi chiar el cina, fericit fiind că are posibilitatea să-şi etaleze pregătirea de majordom.

Pentru o seară, prăfuita sufragerie îşi recâştiga din vechea glorie, cu Fier tronând în capul mesei, având în dreapta pe Grace, iar vizavi de aceasta pe Kyle. Lumânările licărind, iar în centrul mesei nectarinele şi piersicile de Dovercourt pe un platou, completau această masă scumpă, pe care Kyle, dacă stătea acum să se gândească, ar fi putut s-o înlocuiască cu o cină obişnuită, într-una din camerele cele mici.

Fier mâncă şi bău, dar nici un moment nu-şi luă ochii de la Grace. Deodată, aceasta întrebă:

- Ai fost vreodată la Cannes? Ca întotdeauna, Grace roşea când observa interesul unui bărbat atrăgător, incredibil de atrăgător, faţă de ea.

- Nu, n-am fost. De ce? întrebă Fier cu o privire blândă în ochi.

- Ar trebui să te duci. Grace se opri; cu un gest provocator lăsă capul în jos şi ochii i se aplecară peste decolteul îndrăzneţ al rochiei sale. Cannes-ul este plin de bărbaţi chipeşi şi unul în plus nu ar strica. Buzele i se subţiară, înălţă capul pentru ca Fier să poată observa din plin frumuseţea ochilor ei albaştri, cu reflexe violacee, de sub perechea de gene lungi, negre. Poate vei veni cu mine să-ţi arăt locurile.

- Grace.! strigă Kyle scandalizată, protest care parcă

nici nu se auzi din cauza râsului înfundat al lui Fier.

- O propunere interesantă, dar imposibilă, din păcate, spuse el. în trei zile trebuie să mă întorc în Canada.

Poate din cauza luminii lumânării, dar pe faţa lui nu se citea nici o emoţie. Grace ştia că dacă încăperea ar fi fost îndeajuns de luminată, s-ar fi putut observa expresia dorinţei pe faţa lui, expresie pe care o văzuse la atât de mulţi bărbaţi, când li se refuzase ocazia de a rămâne singuri cu ea. Această situaţie constituia o excepţie doar prin faptul ca de obicei ea era cea care primea invitaţia.

Lumina era însă destul de puternică pentru a putea se poată observa că Fier nu poate să-şi ia ochii de la Grace.

- Dar nu se poate să te întorci în Canada aşa de repede! Mirarea din vocea lui Grace ajunse la urechea ei şi Kyle începu să asculte convorbirea. Era un subiect care le interesa pe amândouă. în afară de un posibil cumpărător, Fier nu dăduse nici o explicaţie cu privire la planurile lui sau, mai exact, la planurile pe care le avea pentru Dovercourt.

- Dar plec marţi. Fier întinse degetele sale lungi după pahar.

- înţeleg, se opri Grace. înţelesese că acest om nu era genul de bărbat căruia să-i placă să fie interogat astfel.

- Trebuie să mă întorc la Faucon d'Or, explică Fier. Ranch-ul nu se conduce de unul singur.

- Ranch?! se miră Grace. Dar am crezut că eşti ... Vocea i se opri într-un tremur.

Comerciant! Kyle îşi amintea şi acum dezgustul cu care spusese Grace acest lucru. „Un negustor, un oarecare pune mâna pe toate astea!". în mintea lui Kyle nu era nici o îndoială că părerea lui Grace despre negustori se

schimbase radical în ultimele două ore, dar îşi amintea cum Grace se plânsese mai devreme cum că această avere căzuse în mâinile cuiva clar inferior lor.

- Ce ai crezut că sunt? Strălucirea ochilor lui Fier îi transformă în nişte puncte albe în contrast cu faţa bronzată.

Pentru prima dată Grace se găsea în dificultate. Plecă privirea sub zâmbetul lui ironic.

- Am crezut că ai un magazin, murmură ea.

El pufni în râs şi Kyle o văzu pe Grace imbujorându-se. Nimeni nu mai râsese până acum, vreodată de Grace.

- Păi, la ce altceva să ne gândim când ni s-a spus că eşti comerciant? întrebă ea.

- Comercianţii, draga mea, nu „au un magazin”! Faţa lui Fier exprima compasiune. O altă experienţă inedită; nimănui nu-i mai fusese milă de Grace vreodată. Primii comercianţi furnizau cele necesare vechiului fort de la Hudson Bay şi trimiteau provizii la mineri. Mulţi dintre ei au lucrat şi la prima cale ferată din California, ei au fost cei cu ajutorul cărora s-a edificat Vestul, de la Munţii Stâncoşi până la graniţa cu Mexicul. Au străbătut ţinuturile astea aşa cum nici un alb nu a putut vreodată s-o facă. Erau oameni serioşi şi muncitori. Majoritatea lor erau în parte indieni. „O parte iroquez şi o parte cree”, această informaţie pe care le-o dăduse avocatul începea să aibă sens în timp ce Fier distrugea şi ultima presupunere care se făcuse pe seama lui, cum că ar deţine un magazinaş într-un orăşel necunoscut.

Kyle şi-l imagina ca pe omul de munte perfect. Chiar şi astfel îmbrăcat, Kyle nu şi l-ar fi închipuit venind din altă parte decât de la munte.

- La sfârşitul secolului, când turiştii au început să vină, bunicul meu a. se opri pentru a-şi alege cu grijă cuvintele.. .A achiziţionat o cabană de vânătoare. Pe aceasta o conduc eu acum, acolo, în pustietate. Pentru câteva momente se întorsese în timp. Din el nu vorbea partea engleză, nici cea franceză, ci sângele indian. Se simţea liber, la fel ca strămoşii săi.

- Atunci trebuie să fi auzit de Alex!

- Alex? Fier o privi uimit.

- Contele Alexei Orsinski, explică Grace. Soţul meu.

Stând cu spatele la şemineul din cameră, Fier îi aruncă o privire lungă prin paharul de brandy pe care-l avea în mână.

- Nu ştiam că eşti măritată.

- Am fost. Grace vorbea de parcă soţii erau un tribut adus frumuseţii ei. Suntem despărţiţi acum. Dintr-o dată parcă, încordarea din muşchii lui Fier dispăru, sau poate doar i se păruse lui Kyle. Nu ar fi fost nimic surprinzător în asta. Orice bărbat pus în situaţia de a afla despre cea mai frumoasă femeie pe care a văzut-o vreodată că este măritată ar fi fost la fel de şocat.

- Lui Alex îi place să vâneze, continuă Grace. A adus atâtea capete şi coarne de animale în Franţa! îîî! şi se înfioră. Până şi fiorul acesta era fermecător.

- Nu vânăm animale la „ Faucon d’Or „. Fier îşi sorbi brandy-ul. Noi protejăm natura, o admirăm şi ne bucurăm de ea.

Ceea ce spunea Fier nu era nici pe departe ceea ce se aşteptase Kyle ca el să spună, dar Grace zâmbi.

- Atunci eşti la fel ca Alexei, spuse ea continuuând să zâmbească. Replica lui Fier nici măcar nu o atinsese. îi

place să-şi admire trofeele. Avem o vilă lângă Cannes ... O greşeală ciudată, se gândi Kyle. Grace susţinea mereu că nu mai vrea să-l vadă pe Alexei, dar se referea la casa lui cu termenul de „a noastră”.. .Si are o cameră parcă tapetată cu animale împăiate. îîîî! se repetă fiorul acela fermecător. Este de-a dreptul sinistru! Hai să schimbăm subiectul. Mai vrei să bei ceva?

Se întinse să-i ia paharul, atingându-şi uşor mâna de a lui.

- Nu, nu mulţumesc. Fier puse paharul pe şemineul de marmură, după care urmă o pauză foarte lungă.

- Deci nu vei păstra Dovrecourt-ul, bănuiesc. Kyle îngheţă pe scaun.

- Serios? întrebă el ironic. Ce te face să crezi asta?

- Păi, nu ştiu. Grace se opri aşteptând ca el să-i vină în ajutor, dar apoi ridică din umeri. Păi, ai un ranch şi acum când ai văzut cât de dărăpănată este această casă, cu greu îmi vine să cred că o vei păstra. Ea zâmbi şovăitor. I-am propus lui Kyle să se mărite cu tine, ca să putem locui în continuare aici!

- Ce-ai făcut? Ochii lui negri se abătură asupra lui Kyle ca şi cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

- Grace.! în acest moment, Kyle dorea să intre în pământ de ruşine.

- Este chiar destul de simplu! Grace se îndreptă spre masa cu băuturi, îmbrăcată în acea rochie de mătase verde. Era al doilea pahar de brandy, fără a mai vorbi de cel de vin de la masă. Dar nici alcoolul nu o făcea dizgraţioasă. Doar indiscretă, ceea ce o punea pe Kyle într-o situaţie penibilă. Ar fi dat orice ca Fier să-şi mute privirea de la ea, dar el continua s-o privească. Kyle începuse să

tremure.

- Măcar eşti burlac. Grace se opri din băut şi îi aruncă o privire lungă. Bănuiesc că eşti.

- Da. Ochii lui o lăsară în pace pe Kyle şi se întoarseră asupra lui Grace.

- Deci este foarte simplu, spuse Grace continuându-şi jocul. Te căsătoreşti cu Kyle, ea va conduce în continuare Dovercourt-ul, iar tu te vei ocupa de. Grace se împotmoli în acest termen necunoscut. Vei avea grijă de Faucon d'Or.

- Este aşa de important pentru tine? întrebă el uşor.

- Da, bineînţeles. Dovercourt este casa noastră.

- în acest caz. Ochii lui Fier se întoarseră pe Kyle care începu să tremure din nou. Va trebui să mă gândesc la asta.

Niciodată în viaţa ei nu mersese cu o maşină atât de scumpă. Cu capota lăsată şi vântul bătându-i prin păr, Kyle stătea pe locul din dreapta, şi din scaunul îmbrăcat în piele urmărea cum lăsau repede în urmă gardul viu. întotdeauna vizita fermele moşiei în vechiul Land Rover. La volanul acestuia era la acelaşi nivel cu gardul pe lângă care trecea. Acum însă, sprijinită pe spate, gardul viu constituia doar un fundal neclar pentru parapetul şoselei, pe lângă care treceau în viteză, la numai câţiva centimetri distanţă.

Doar prin cine ştie ce concurs de împrejurări ajunsese să rămână singură cu Fier. Grace, care nici măcar nu se apropiase de ferme vreodată, acuzase, chiar în ultimul moment, o durere de cap. Gândul că şi asta făcuse parte din acelaşi joc menit să-l determine pe Fier să-i acorde mai multă atenţie şi să demonstreze că orice bărbat îi cade până la urmă la picioare, îi trecuse prin cap lui Kyle. Fier însă, îi aruncă o privire peste masa la care luau micul dejun

şi îi adresă doar câteva cuvinte de simpatie formală. Acceptă fără nici o obiecţie sugestia ei de a merge doar cu Kyle să viziteze cele două ferme.

Dimineaţa se scursese plăcut. Acum că Fier cunoscuse familiile Sully şi Gibson - familii care erau şi ele părţi integrante din Dovercourt - şi nu mai erau pentru el doar nişte nume pe hârtie, ci oameni în carne şi oase, s-ar fi gândit poate de două ori înainte să înstrăineze ceea ce era de fapt şi al lor. Kyle îşi aminti de editorul american şi soţia sa englezoaică, care fuseseră meţionaţi ca posibili cumpărători, şi se cutremură.

Un altfel de tremur îi cuprinse trupul când Fier frână bursc, întorcând maşina, ceea ce o propulsă în el. Se agăţă de uşă şi se trase înapoi.

- Ăsta nu este drumul înapoi spre Dovercourt!

- Stiu. îmbrăcat în blugi şi cu un pulovăr pe gât, Fier o privea. Dar am observat o cafenea puţin mai jos, când am trecut pe aici dimineaţă. M-am gândit să luăm prânzul.

- Dar. Kyle începu acest protest, dar se opri. De ce să se certe? El probabil ştia la fel de bine ca ea că Grace îi aştepta. De ce să deschidă o controversă când el decisese deja? Mai ales că Fier nu s-ar târgui. Fier făcea întotdeauna ce voia.

O parte din ea se declara mulţumită că dimineaţa nu se încheia aici. La început şovăise, dar se şi temuse puţin. Ca şi chiriaşii şi familiile lor însă, şi ea fusese prinsă în mrejele lui, căci, atunci când dorea, putea fi într-adevăr fermecător. în acea dimineaţă, spre surprinderea ei, chiar se distrase. Se simţise bine răspunzând la întrebări menite să testeze cunoştinţele ei despre moşie, cunoştinţe care se dovediseră bine puse la punct. Lăsase la o parte rezervele

ei obişnuite. Fier fusese plăcut surprins şi o acceptase, pe bună dreptate, ca pe o persoană foarte competentă.

Faţa i se îmbujorase şi câteva şuviţe castanii se desprinseseră din coadă, vântul împrăştiindu-le pe faţă şi gât. Părea într-un fel mai tânără şi mai relaxată. Era, cu siguranţă, primul moment de relaxare de când auzise de moartea tatălui ei.

Parcarea cafenelei Tudor era aglomerată, la fel şi unicul bar din zona. Erau aproape de Chichester şi în zilele frumoase ca aceasta, funcţionarii mai furau câte o oră din programul de serviciu, prelungindu-şi pauza de prânz. Barul era plin de lume bine dispusă, care râdea şi vorbea, dar chiar când ei intrară un cuplu se ridică de la o masă şi Fier, atent la această mişcare, o trase de mână pe Kyle şi o îndrumă spre locul cu pricina.

- Puterea optimismului! El observă surprinderea ei la norocul ce se ivise. într-un fel şi el arăta mai tânăr, dar ea încă nu putea să citească ce se ascundea dincolo de superbii lui ochi azurii. Să ştii că aşa este: dacă îţi doreşti cu adevărat ceva, explică el, chiar ţi se va îndeplini dorinţa.

Era vorba doar despre locul eliberat din bar sau şi despre vânzarea Dovercourtului? Kyle era tensionată până în vârfurile degetelor.

- Ce vrei să bei şi să mănânci? Fata care mai devreme era relaxată şi fericită, devenise dintr-o dată încordată.

- Nu ştiu, răspunse ea privind în altă parte. Nu contează. Ziua care începuse aşa de bine avea, până la urmă, să se termine la fel de rău cum prezisese ea.

- Te rog eu să nu mai fii aşa! Vorbele lui o speriară.

- Cum? Ea uită să-şi ascundă privirea şi se uită drept în ochii lui. Cum să nu mai fiu? se bâlbâi ea.

- Să nu mai fii aşa de îndatoritoare şi de rea cu tine însăţi încât să încerci mereu să te ascunzi, explodă el. Eşti femeie, nu o bucată de tapet, nu te mai lăsa copleşită de monotonia vieţii de zi cu zi.

Ea se înroşi. Vechile obiceiuri mor greu, dar de unde să ştie el asta?

- Acum, spuse el, s-o luăm de la capăt. Ce vrei să iei?

- O limonadă şi un sandviş. Orice fel. începuse din nou ... Cu şuncă, schimbă ea repede. Dar lasă-mă să te ajut.

Dar el o ţintui cu o privire.

- Stai jos! îi ordonă. Cred că mă pot descurca şi singur.

Unde se rupsese firul? Umilită şi ruşinată, sigură că oamenii din
jur au auzit toată discuţia, Kyle rămăsese pironită pe scaun urmărind umerii laţi, care se distingeau din mulţime, mulţimea prin care îşi făcea loc cu uşurinţă pentru a ajunge la bar. Un timp se simţiseră bine unul în compania celuilalt, chiar se închegase o posibilă prietenie, acolo, în câmpiile Sussex-ului. Chiar lăsase la o parte rezervele ei obişnuite, răspunzându-i la întrebările despre moşie.

Cel puţin Grace avusese dreptate într-o privinţă, Kyle nici măcar nu considera drept variantă sugestia foarte obraznică a surorii sale de a se mărita. Dacă Dovercourt-ul avea să-i fie luat, putea să lucreze ca secretară.

Grace şi Fier erau în grădină când în faţa casei opri o dubă care livră un pachet. Kyle auzi, prin fereastra deschisă, vocea lui Grace, ascuţită şi fericită. Peste câteva momente se făcură auziţi şi paşii Fernandei care se apropia de camera ei.

- Señora! Fernanda intrase în cameră. Avea în mâini o

cutie albă pe care scria „Brighton Boutique”. Asta pentru dumneavoastră! Fernanda lăsă cutia pe pat.

Kyle traversă camera.

- Ce este asta? întrebă ea.

Fernanda ridică din umeri. Ei se aflau aici pentru a împlini visul lui Manuel de a deschide un hotel, nu pentru a înţelege această limbă străină pentru ea. In afară de câteva cuvinte, pe care cu greu le distingeai din cauza accentului catalan, Fernanda Saguera nu se înţelegea cu englezii decât prin mimă.

Kyle se apropie si deschise cutia. Sub un strat de hârtie fină, ea descoperi o rochie lungă, neagră. Nu era nici o carte de vizită.

- Fernanda, cine a trimis asta? întrebarea veni mai mult de uimire si nu pentru că aştepta neapărat un răspuns. Fernanda zâmbi, dădu iar din umeri şi ieşi din cameră.

Trebuie să fie din partea Theei, decise Kyle ridicând rochia şi punând-o pe lângă ea. Era probabil unul dintre gesturile ei fanteziste. Nici un cuvânt vreme de câteva luni bune, nici un semn de viaţă, iar acum acest cadou scump venea ca un fel de recunoaştere tacită, de fapt niciodată asumată a vinovăţiei. Kyle se apropie de cutie şi căută cartea de vizită, ţinând rochia într-o mână şi mângâindu-şi obrazul cu acel material fin. îşi reconfirma acum ei înseşi ceea ce crezuse iniţial. Nu exista carte de vizită, dar rochia o reprezenta pe Thea: croiala extravagantă, decolteul amplu pe lângă corsajul fără bretele, crăpătura adâncă de pe piciorul stâng şi desigur culoarea. Pe Thea negrul arăta fabulos, dar Kyle nu purtase aşa ceva în viaţa ei. Negrul cu maroul nu mergea; aflase acest lucru când realizase cât de castaniu îi este părul.

Remarcabil era faptul că Thea parcă simţise că se vor duce la teatru în acea seară. Neputându-se abţine, Kyle luă rochia şi se duse să se admire în oglinda aburită. O altă persoană o privea din oglindă, o persoană care-i părea cunoscută, dar îi era totuşi străină. Imaginea din oglindă avea o strălucire aparte în privire, ceea ce o făcea mai profundă şi misterioasă. Mătasea de culoarea abanosului conferea părului său o nuanţă arămie. Singura trăsătură ştearsă a străinei care o privea din oglindă erau umerii care se vedeau prin bluza crem, bluză care semăna izbitor cu una dintre piesele vestimentare din dulapul ei, al lui Kyle.

Nu ar fi purtat niciodată o astfel de rochie, bineînţeles că nu. Era mult prea îndrăzneaţă pentru ea, dar nu strica dacă o proba! Kyle lăsă rochia pe pat şi începu să-şi scoată bluza.

Femeia care parcă încă o urmărea cu privirea din oglindă avea umerii aurii şi gâtul lung. înainte de a îmbrăca rochia, Kyle îşi ridică părul în vârful capului într-un coc victorian. Stătea cu capul uşor înclinat şi se admira cochet în oglindă.

Rochia asta nu era pentru ea, decise în timp ce şi-o dădea jos. Era o rochie elegantă pentru o persoană pe măsură, pentru o femeie sigură pe sine şi conştientă de farmecul şi de puterea sa de a fermeca. Cu decolteul ei adânc, crăpătura îndrăzneaţă, croită pentru a pune în valoare un picior frumos, rochia era de-a dreptul provocatoare. îi va mulţumi Theei pentru cadou, deşi nu avea să-l poarte niciodată. O astfel de imagine a sa o înspăimânta.

Singura reminiscenţă a acestei imagini în ţinuta sa

când coborî era coafura. Cocul victorian pe care şi-l făcuse căpătase un farmec aparte datorită celor câteva bucle castanii care se desprinseseră rebele şi-i încadrau acum fruntea şi gâtul. Purta o rochie crem de tafta.

- De ce nu eşti îmbrăcată? Plecăm imediat. Fier o zărise din bibliotecă. Coborând scările, ea îl văzuse stând încruntat la fereastră şi privind peluza. Se întrebase oare la ce se gândea. Nu era ceva plăcut, gândi ea văzându-i faţa. Era în totalitate absorbit de acele gânduri, oricare ar fi fost ele. N-o auzise coborând, lucru de care ea profitase pentru a se pregăti să-i înfrunte privirea. El îşi dăduse seama de prezenţa ei abia când ea păşise pe coridorul cu dale albe şi negre.

Se întorsese uşor pe calcâie. Albul imaculat al cămăşii apre- tate contrasta cu tenul lui întunecat brăzdat de albastrul profund al ochilor. Nuanţa părului intensifica negrul sacoului, nu invers. Emana putere şi transforma acea lumină vărătică în ceva straniu. Vorbind se apropia de ea, cu muşchii feţei încordaţi, şi cu linia gurii de o neînduplecată duritate. Era supărat. Dintr-un anumit motiv era supărat.

- Te-am întrebat de ce nu te-ai schimbat. Ochii lui se opriseră asupra rochiei de tafta.

- Ba m-am schimbat! Cu un gest nervos, Kyle îşi umezi buzele.

- Da, am văzut, continuă el din ce în ce mai nervos, dar de ce nu porţi.?

- Tu ai trimis-o!?! Cât i se părea acum de evident! îi răsunară din nou în cap cuvintele din bar, comparaţia cu bucata de tapet. Cum de nu-şi dăduse seama? Bineînţeles că nu Thea îi trimisese rochia, ci Fier.

- Da, eu! confirmă el.

- Dar de unde ai ştiut. vreau să zic. Un alt gând îi trecuse prin cap în acel moment, unul încă şi mai alarmant pentru o fire retrasă ca a ei. De unde îi ştiuse el măsura ? Rochia se potrivea perfect. Nu numai că o studiase în timpul prânzului, dar o făcuse într-un mod mai intim decât ar fi putut ea bănui.

- De unde am ştiut măsura? termină el întrebarea cu un zâmbet ironic pe faţă. Oi trăi eu în pustietate, dar nu eşti prima femeie pe care o văd.

Kyle era sigură de acest lucru. Femeile ar fi fost atrase de un bărbat ca Fier, de oriunde ar fi venit el. Observase reacţia lui Grace când îl văzuse, dar şi pe a lui când o văzuse pe ea.

-Acum că ne-am lămurit, du-te să te schimbi! Ai cinci minute. Era atât de aproape de ea, mult prea aproape. Aproape o atingea cu obrazul proaspăt ras, iar ea simţea vibraţia vocii lui la tâmpla ei.

- Dar nu pot! spuse ea. N-aş putea niciodată să accept un asemenea cadou! De fapt ceea ce nu putea să facă era să poarte o rochie care-i lăsa mâinile şi umerii goi, iar corsajul de-abia îi acoperea sânii.

- De ce nu? Nici măcar nu se chinui să ascundă ceea ce gândea. îţi este teamă că o să te faci remarcată? Nu crezi că e timpul să te maturizezi şi să laşi deoparte falsa modestie? Ce-ar fi să încerci de azi înainte să nu te mai ascunzi în umbra surorii tale?

- Nu are nimic de-a face cu asta! Dar chiar nu avea? Chiar asta era ceea ce îşi dorea? Să fie ignorată, dar în siguranţă. Pur şi simplu nu pot să accept un astfel de cadou de la un bărbat.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Kyle, începe să mă scoată din sărite atitudinea asta a ta! Starea lui de nervozitate atinsese apogeul. Poţi să-ţi spui că este de la un văr, poţi să-ţi spui orice, dar du-te sus şi mai lasă-mă cu pretextele astea. Ai cinci minute ca să te schimbi.

- Nu! Văr sau nu - deşi numai văr nu-i era el ei acum - nu avea nici un drept să-i dea ordine. îşi întoarse faţa şi-l înfruntă cu privirea. Ori merg aşa, ori nu mai merg deloc.

- Atunci să vedem ce putem face ca să te răzgândeşti, nu-i aşa? Vocea lui îmblânzită brusc ar fi trebuit să fie un avertisment. Când Fier avea acea strălucire în ochi, în mod sigur punea ceva la cale. Dar ea nici nu apucă să-i ghicească intenţia, căci el pusese deja o mână pe gâtul ei. Kyle auzi cum rochia de tafta începe să cedeze.

- Ce faci?! strigă ea încercând să i se împotrivească. Fier, încetează!

- Când o să încetezi tu a te purta copilăreşte, veni răspunsul lui foarte repede. Nu se oprise. Cusătura rochiei continua să se desfacă în mâna lui, pielea ei dezgolită sub degetele lui începu să ardă. Vrei să continuu? întrebă el. Ochii lui îi eliberară pe ai ei şi căzură pe umărul gol.

- Nu! Inima ei bătea să-i sară din piept. Când în cele din urmă el îi dădu drumul, Kyle îşi adună cu o mişcare disperată rochia pe jumătate ruptă şi o luă la fugă pe scări.

- Repede, Kyle! Vocea lui o urmărea pe scări. Mai ai patru minute.

Capitolul 3

- Doamna Robertson vă aşteaptă. Prima uşă pe stânga. Lăsând telefonul jos, portarul abia dacă îi privi.

Dar bărbatul care se grăbea pe scări în jos, încercând să se îmbrace cu impermeabilul, îi fixa cu privirea. însă, ce bărbat nu ar face-o? se gândi Kyle. Grace arăta ca o zeiţă, îmbrăcată în mătase roz, cu coroniţa aceea de camelii în părul ei blond. în spatele acestei „divinităţi", o fată mai înaltă în negru. Bărbatul se opri, se lipi de perete, făcându-le loc să treacă.

- Paul! Ce drăguţ din partea ta! Grace se opri recunoscându-l. Ai fost minunat în seara asta!

- Chiar aşa? Cea mai faimoasă sprânceană din teatrele englezeşti se ridică ironic, dar privirea nu îi era îndreptată spre Grace, ci în spatele acesteia, spre Kyle.

- O cunoşti pe sora mea, nu-i aşa? Grace observase direcţia privirii lui şi se întorsese uşor nemulţumită. Bărbaţii nu aveau de ce să se uite la alte femei când era EA de faţă. Te-ai mai întâlnit vreodată cu Kyle?

- Nu, nu cred că am avut plăcerea. Mâna care cu cinci minute în urmă poposise în cea a Theei, în timp ce primeau aplauze pentru reprezentaţia din acea seară, o luă pe a lui Kyle. O strângere de mână demnă de „Regele Magnus" al lui Shaw şi o privire încântată pe deasupra! Bineînţeles că se mai întâlniseră - Kyle făcuse cunoştinţă cu majoritatea partenerilor Theei

- dar omul acesta cu greu ar fi reuşit să-şi dea seama că femeia aceea îmbrăcată într-o seducătoare rochie lungă, neagră era fata ştearsă, cu păr castaniu, care o aştepta pe Thea în spatele scenei.

- Dar cu siguranţă nu l-ai întâlnit pe vărul nostru, Fier

Cailloux. în acelaşi moment, Grace întinse mâna şi îl cuprinse posesiv pe Fier pe după talie. Este din Canada.

O conversaţie se iscă între cei trei. Acest lucru o izolă pe Kyle, postură în care se simţea bine. Jumătate de seară, până la stingerea luminilor, prea se simţise „remarcabilă”; era o schimbare care, spera ea, avea să fie uşor trecută cu vederea.

Maşina pe care Fier o închiriase pentru a-i aduce la Londra avea şofer. „Aici sunt banii”, sclipiseră ochii lui Grace când o văzuse. Bani mulţi, cu mult peste trebuinţele Dovercourt-ului. Asta ar fi fost şi aşa destul de jenant, dar ceea ce fusese încă şi mai rău, Fier stătuse cu ele în spate, faţa în faţă cu ea, genunchii lui atingîndu-i constant pe ai ei. Grace fusese cea care susţinuse conversaţia, atrăgând privirea lui asupra ei, dar şi aşa, Kyle remarcase că ochii lui se întorseseră spre ea de mai multe ori decât ar fi fost cazul. Observase scânteia ce-i lumina şi simţise chiar zâmbetul lui interior, când îi privea umerii goi lipindu-se de scaunul din piele şi sânii ce i se conturau perfect prin ţesătura rochiei care fusese tema discuţiei lor.

Măcar picioarele îi erau ascunse. Deşi rochia, adânc crăpată, îi dezvelise mai bine de jumătate de picior când se urcase în limuzină, ea avusese grijă să rectifice acest neajuns când se aşezase.

Atunci fusese prima dată când văzuse zâmbetul acela abia perceptibil, şi, deşi maşina era dotată cu aer condiţionat, un val de căldură o cuprinsese.

Rochia marcase o primă rundă a unei confruntări pe care ea era decisă să n-o continue. Fusese doar un incident fără prea mare importanţă, mai ales prin comparaţie cu cadoul lui Fier pentru Grace, dar Fier câştigase, aşa cum,

bănuia Kyle, ar fi câştigat orice confruntare de voinţe, oricât de banală ar fi fost problema. Acum domina cu figura-i impresionantă micul coridor în care se aflau.

- Noapte bună, domnişoară Haultain! Cred că va trebui s-o conving pe colega mea să le invite mai des pe frumoasele sale fiice! Era un compliment de actor, făcut din zbor, în drum spre autobuzul care îl ducea la soţia şi familia lui. Acest compliment aruncă o umbră de răutate pe faţa lui Grace. Ea era fiica frumoasă a familiei.

- Haideţi! ordonă ea brusc. Să mergem, mama ne aşteaptă.

Fier nu zise nimic. Amuzamentul său tăcut era ceea ce făcu ca
obrazul lui Kyle să ia foc în drumul lor spre cabina Theei.

Abia după ce Grace a bătut la uşă şi a deschis-o, obrazul a încetat să-i ardă. Ar fi putut un bărbat să mai aibă ochi şi pentru altcineva când o vedea pe Thea Robertson pentru prima oară?

- Scumpa mea! Intră! Thea se relaxa în imensul şezlong care avea loc în orice cabină i-ar fi fost rezervată Theei, şi asta conform contractului ei. Cu o mână ţinea un pahar pe jumătate plin cu şampanie. Pielea albă ca laptele a mâinii contrasts cu albas- trul-închis al costumului în stilul Greciei antice. O altă clauză în contractul Theei era ca toate costumele ei să fie făcute la comandă. Cel pe care-l purta venea tocmai de la Paris. Dar nu erau numai rochia, tenul perfect sau chipul frumos determinante ale primei impresii, ci Thea cu totul, aşa cum domina ea cu graţie fundalul de flori, reflectate şi rereflectate în oglinzile de pe tavan. Luminile strălucitoare din jurul oglinzii erau stinse. Camera era doar un pic luminată, ceea ce îi conferea Theei alura

Cleopatrei, a Josephinei sau a lui Mata Hari, oricare din ele ar fi putut să poarte acea coroană fabuloasă din capul actriţei.

Nici nu era de mirare că în spatele ei se simţea o înteţire a respiraţiei! Ea care o cunoştea pe Thea, şi tot îşi ţinu respiraţia când o revăzu.

- Draga mea, ai fost minunată! Grace se apropie de Thea şi îşi lipi obrazul de cel al mamei sale. Astfel, în oglinzile de pe tavan, apăru o a doua femeie frumoasă.

- Chiar aşa? Thea părea surprinsă. Mi s-a părut că am jucat puţin cam tensionată. Privirea îi căzu asupra lui Fier şi căpătă un aer întrebător.

- Aţi fost magnifică, doamnă Robertson! Fier trecu pe lângă Kyle şi se apropie de actriţă; oglinda se întunecă.

- îmi face plăcere să primesc astfel de complimente, deşi nu este chiar în totalitate adevărat. Thea ridică privirea şi continuă sec: Ca oricărei femei, îmi plac complimentele, dar nu şi când ochii persoanei respective îmi spun altceva.

-Atunci să ne limităm la a spune că aţi fost foarte bună, e mai bine aşa? Kyle percepu schimbarea tonalităţii în vocea lui Fier. Respect.

- Bine, să spunem. Thea nu-şi luă ochii căprui de la el. Cine este acest bărbat sincer pe care l-ai adus să mă critice? o întrebă ea pe Grace.

- Mamă, el este Fier Cailloux.

- Fiul Altheei, o întrerupse Thea. Da, zâmbi ea, tu eşti. Mama ta a avut întotdeauna gust în materie de bărbaţi, din cauza asta a refuzat cererea în căsătorie a lui Ash. Gândeşte-te că nu am mai fi acum aici dacă n-ar fi făcut-o! Si bănuiesc că a făcut tot ce i-a stat ei în putinţă ca

singurul ei fiu să iasă la fel de reuşit ca tatăl său. Aşa era Althea, se târguia cu Dumnezeu ca să obţină ceea ce-şi dorea! Presupun că-i semeni leit tatălui tău, nu-i aşa? adăugă ea scurt.

- Cu excepţia ochilor, răspunse Fier amuzat.

- Da. Thea căzuse pe gânduri. Cu excepţia ochilor, bineînţeles!. Nu aşa se întâmplă întotdeauna? Si acum, dragii mei. se părea că pentru Thea era destul de greu să-şi iasă din rol. unde mergem? Am un tânăr care mă aşteaptă la Gerry's, aşa că dacă. Thea se opri. Dar cine este . ? întrebă Thea întorcându-se spre Kyle care încă stătea în dreptul uşii. Nu putea distinge fără ochelari chipul persoanei din penumbră şi era mult prea plină de ea ca să-şi recunoască „defectul" în public.

- Eu sunt, mamă. Kyle se apropie cuminte, devenind o a patra imagine în oglindă: două femei blonde, una brunetă şi un bărbat care domina cu statura lui întreaga încăpere.

- Kyle?! Neîncrederea Theei nu era prefăcută. Nu se poate. nu-mi vine să cred! Ce-ai păţit?

- Nu-ţi place? îşi simţi deodată gâtul şi umerii foarte la vedere şi încercă instinctiv să-şi acopere o parte din decolteu ridicând o mână la nivelul gâtului.

- Nu e vorba că nu-mi place, răspunse Thea, îndoiala stăruin- du-i totuşi în voce, dar arăţi.

- Diferit, se băgă în vorbă Fier. Am decis ca în seara asta sora CEA MARE să facă ravagii în oraş!

- Si pot spune că ai reuşit! zise Thea, aruncându-i o privire cu coada ochiului. Nu mi-am recunoscut propriul copil!

- Dar uite ce am primit EU de la Fier! Grace se plictisise de statutul de outsider, statut cu care nu era obişnuită, cu

atât mai puţin într-o discuţie care avea în prim-plan o altă femeie. Nimeni nu mi-a mai dăruit camelii vreodată, spuse ea aplecând capul pentru ca Thea să poată admira delicata coroniţă.

- Scumpa mea, îmi pare rău, dar cred că am făcut ceva nechibzuit! în cabina plină cu flori, vocea Theei captă atenţia lui Kyle. Ea nu-şi cerea niciodată scuze. Kyle îşi revenise prompt din reverie şi acum aştepta continuarea. Când am primit mesajul că veniţi în seara asta, am făcut ceva ce probabil nu trebuia să fi făcut: l-am chemat pe Alex.

- Ce-ai făcut?! Grace era consternată şi ceva o făcu pe Kyle să se uite la Fier. Faţa lui era de necitit.

- L-am sunat pe Alex, repetă Thea, şi i-am spus să vină aici.

- Mamă cum ai putut să faci aşa ceva?!

- Scumpa mea. Tonul Theei părea a pregăti un avertisment. nu poţi trece prin viaţă strângând cioburile căsniciilor tale. Cea cu Philip s-a terminat, nu mai ai ce face în privinţa ei. Probabil că prima greşeală a fost că te-ai măritat cu el, n-ar fi trebuit să faci acest pas. în acelaşi moment Kyle observă o reacţie pe faţa lui Fier: o privire scurtă de la Thea la Grace. Afla lucruri pe care nici chiar el nu le ştia. Te iubeşte, Grace, chiar te iubeşte! Thea nu-i dădu lui Grace ocazia să nege. Si tu nici nu ai dat căsniciei voastre vreo şansă. Sub acea mască de porţelan, pe faţa Theei se citea îngrijorarea. L-am invitat şi o să încerci măcar să fii drăguţă cu el. Telefonul de fildeş de pe masa de toaletă de lângă ea începu să sune. Trebuie să fie portarul care mă anunţă că a ajuns.

Paşii lui Alexei Orsinski pe coridor, apropiindu-se,

aduseră o încărcătură în plus de tensiune în cabină. Intră. Cât timp fu prezentat lui Fier, stătu înţepat şi ostil, pentru ca apoi să se întoarcă spre Grace, simţindu-şi teritoriul ameninţat.

- Grace! Faţa i se lumină.

- Alex. Grace abia îl băgă în seamă.

Fier însă avu reacţia opusă celei a lui Grace. Lui Kyle nu-i scăpă interesul cu care el urmărea întâlnirea dintre cei doi. Oare ce îi trecea prin cap? se întrebă ea. Nimic plăcut, luând în considerare expresia de pe faţa lui. Avusese deja primul şoc când aflase că Grace mai fusese măritată o dată. Ce credea el despre această situaţie?

- Si acum, copii mei - în ciuda atmosferei foarte tensionate din cameră, Thea părea satisfăcută - este timpul să plecăm.

Au mers la Gerry’s, bar şi club de noapte de pe bulevardul Shaftesbury, în centrul Londrei, unde ultima achiziţie a Theei îi aştepta. Studiindu-l pe tânărul cu părul castaniu, ciufulit care o privea cu adoraţie pe Thea, lui Kyle i se păru că regăseşte ceva din privirea unui cocker spaniel care îşi aşteaptă docil stăpânul. Nu se putu abţine să nu se întrebe ce s-ar fi întâmplat dacă în locul acestui tânăr, de fapt dacă în locul tuturor acestor tineri, Thea ar fi dat peste un bărbat care să nu se lase dominat, care să domine el. Aşa ca Fier, de exemplu.

Rochia neagră o făcea să se simtă privită, ceea ce o stânjenea din cale-afară. Un fior îi străbătu şira spinării când îşi întoarse privirile şi îl văzu pe Fier cu ochii aţintiţi asupra ei.

- îţi este frig? îl auzi ea întrebând, vocea abia răzbindu-i prin muzica asurzitoare.

- Nu, sună răspunsul mai degrabă a suspin. îi întoarse precaută spatele, jucându-se cu piciorul paharului de brandy.

El era la fel de nerăbdător să plece ca şi ea, şi de ce n-ar fi fost? Muzica ritmată fu înlocuită de o melodie lentă. Vedea o Grace reţinută în braţele lui Alex, parcă încercând să scape. Cameliile începuseră să-şi piardă din prospeţime din cauza căldurii şi a zgomotului. Nu era de mirare că bărbatul care i le dăruise era aşa dornic să plece. El aflase că exista un Alexei, dar nu ar fi avut cum să ştie că avea să apară şi el acolo.

- Dansezi? Deşi ea nu-l văzuse, nici măcar nu-l auzise mişcându-se de la locul lui, Fier era acum în spatele scaunului ei.

- Nu, nu dansez. Se îndepărtă instinctiv de mâinile lui care se întinseseră spre umărul ei gol.

- înseamnă că suntem doi care nu prea dansăm, răspunse el încet. Dar cred că ne vom descurca!

Ringul parcă începuse să se apropie de ei. Singurele lucruri pe care le mai percepea ca fiind reale erau atingerea mâinii lui Fier pe braţul ei şi tremurul care îi cuprinsese întreg corpul din momentul în care o întorsese uşor cu faţa spre el. în aceeaşi clipă simţise sângele urcându-i în obraji. Chiar şi luminile conspirau împotriva ei; se îndulciseră şi încremeniseră locului, completând atmosfera creată de muzica lentă. Repiraţia lui în părul ei îi împrăştie câteva şuviţe pe frunte, iar mâna care poposise pe nesimţite pe spatele ei gol o făcu să simtă un val de căldură inundându-i pieptul. El conducea încet, făcând ca picioarele ei să se mişte automat în ritmul delicat al muzicii. I se tăiase respiraţia, dar nimic din toate astea nu

mai conta. Conta doar că mâinile ei ajunseseră cumva pe după gâtul lui, dosul lor atingând uşor părul lui aspru, iar braţele lui, pe care le simţea cuprinzând-o prin mătasea subţire a rochiei, o strângeau la pieptul lui.

Mişcarea făcea camera să se învârtească cu încetinitorul în jurul ei. Acum o vedea peste umărul lui pe Thea, iar în spatele ei pe Grace. Grace era geloasă, realiză dintr-o dată Kyle. Stia foarte bine acea privire: gura dreaptă şi expresia mohorâtă de pe faţa ei. Alex o adora şi i-o demonstra cu prisosinţă, dar pentru ea nu era de ajuns.

- De când este sora ta separată de soţul ei? Realitatea o izbi pe Kyle ca o daltă de gheaţă, când întrebarea se rostogoli de pe buzele lui Fier asurzitor, parcă venind din altă lume. Si el îi observase pe Alex şi Grace.

- Din primăvară. Mâinile ei nu mai atingeau părul lui, iar cei câţiva centimetri dintre ei deveniseră parcă metri întregi când capul lui se aplecase să pună întrebarea.

- Si cât de des se întâlnesc? întrebarea lui păstrase tonul de simplă conversaţie, nu sunase nicidecum a fi pusă din interes; Thea nu era, deci, singurul actor din familie.

- Nu foarte des. Kyle ar fi dat orice ca ghimpele din pieptul ei să dispară. Ai văzut reacţia de mai devreme a lui Grace. Kyle hotărâse să răspundă cât se poate de sincer. Sinceritatea era tot ceea ce-i mai rămăsese, pe lângă capacitatea de a bate la maşină şi de a ţine registrele. Ea n-a ştiut că mama l-a invitat pe Alex în seara aceasta.

- Dar se văd de câte ori vrea Orsinski. Era o afirmaţie, nu o întrebare.

- Da, cred că da. Dregându-şi vocea, repetă: Da, da.

- Orsinski locuieşte în Anglia? Privirea ochilor lui albaştri se pierduse deasupra capului ei.

- Nu, nu chiar. Familia lui a venit din Rusia în timpul revoluţiei. Au o casă la Paris şi una la Cannes.

- Ah, da, faimoasa vilă cu trofee de vânătoare pe pereţi! Si-a reamintit şi acest detaliu. Bineînţeles!. Aşa cum orice bărbat îşi aminteşte orice amănunt legat de Grace. Si sunt căsătoriţi de. întrebarea rămăsese plutind printre acordurile melodiei.

- De doi ani. Se căsătoriseră după ritul Bisericii Ortodoxe Ruse. Kyle fusese acolo. O ceremonie superbă, lumânările şi cununiile, jurămintele de credinţă şi fericirea lui Grace. Radiase de-a lungul întregii ceremonii. Dar nu era nevoie să intre în atâtea amănunte.

- Dar Orsinski nu a fost primul ei soţ? întrebarea veni ca din tun.

- Nu. De ce nu înceta să întrebe despre Grace? Chiar credea că ea nu şi-a dat deja seama că este interesat de sora ei? Kyle se împiedică de piciorul lui. îmi pare rău, se scuză stânjenită.

- De ce să-ţi pară rău? Ochii lui sclipeau în lumina difuză; îi aminteau lui Kyle de unul dintre magnificele safire Faberge din colecţia familiei Orsinski, pe care le purtase Grace la nuntă. Doar dansez cu cea mai frumoasă femeie din încăpere, de ce să te scuzi?

Complimentul nu însemna de fapt nimic, vorbe goale, destinate să-şi râdă de ea. Următorul şir de întrebări avea să dovedească acest lucru cu vârf şi îndesat.

- Spune-mi, continuă el, dacă vând Dovercourt-ul ce se va întâmpla?

- Cu Grace, vrei să spui? Fusese un comentariu gratuit; îşi dăduse seama de acest lucru când îi observă expresia feţei. Nu ştiu. Ridică din umeri şi simţi rochia neagră de

mătase alunecân- du-i pe spatele gol. Cred că s-ar putea întoarce la Alex. Braţele lui se strânseră în jurul ei: un alt cuplu dansa aproape de ei. Sau poate că Thea i-ar face o rentă lunară ca să închirieze un apartament în Londra.

- înţeleg. Braţele lui se relaxară. Dar tu, schimbă el subiectul, dacă vând Dovercourt-ul, tu ce vei face?

- Mă voi descurca eu. Kyle înălţă cu mândrie capul. Probabil va trebui să mă mut la Londra şi să-mi găsesc o slujbă de birou. Am ceva abilităţi, să ştii!

- Ah, da, independenta domnişoară Kyle Haultain! Deodată accentul lui devenise mai mult franţuzesc decât englezesc; şuieratul latin atât de senzual o făcu pe Kyle să se înfioare. Amândurora le curgea sânge franţuzesc în vene; al lui amestecat cu cel indian, iar al ei de la cavalerul din vechime care descălecase alături de William Cuceritorul. Spune-mi, muzica se opri şi vocea lui se auzi limpede în liniştea încăperii, crezi că sora ta se întoarce la soţul ei dacă eu vând Dovercourt-ul?

- Nu mă interesează cât de mult insistă Thea sau cât de bun se presupune că este Alex pentru mine, nu mă voi întoarce la el! Nu! Nu! Si iar nu! Este viaţa mea şi nimeni nu-mi va spune cum să mi-o trăiesc! Buzele lui Grace se ţuguiaseră şi faţa ei ca de copil, aşa cum arăta dimineaţa, înainte de micul dejun, fără machiaj, era podidită de lacrimi, lacrimi sincere, care îi curgeau nestăpânit pe obraji.

Ajunseseră acasă cu mult după ora trei. Ultima zi a lui Fier la Dovercourt debutase deja într-o notă cât se poate de rău- prevestitoare şi totul părea să indice că va continua în aceeaşi manieră. Era opt şi jumătate şi Kyle se simţea deja amorţită.

- Nimeni nu încearcă să te facă să te întorci la Alex, spuse ea obosită. Thea crede doar că trebuie să mai dai o şansă căsniciei tale.

„ Străduieşte-te mai mult! „ , era de fapt ceea ce spusese cu hotărâre Thea când rămăseseră doar ele trei în toaletă înainte de a părăsi restaurantul. „ Străduieşte-te mai mult şi maturizează-te !“ fuseseră mai exact cuvintele Theei.

- Nu ştiu de ce crede ea că poate să-mi spună mie cum să-mi trăiesc viaţa!? răbufni Grace supărată. Că doar ea este cea care l-a părăsit pe tata, în fond; iar acel Roger Cum-îl-cheamă pe care l-a târât după ea toată seara este doar sfârşitul amar al întregii poveşti. Mă întreb cât crede iubita noastră mamă că va dura această aventură! continuă ea dispreţuitor. Dacă îi este aşa drag Alex, de ce nu-l ia ea pentru sine? Cel puţin el are o anumită vârstă, care o depăşeşte pe a unora dintre bărbaţii cu care umblă!

- Grace! Kyle era şocată.

- Da, ştiu, ştiu! Nu trebuie să crezi tot ceea ce se scrie în ziare! Grace avu bunul simţ să pară că îi pare rău de ultimele cuvinte. Si ştiu că îmi vrea binele, fa ce-ţi spun, nu ceea ce fac eu, ceva în genul ăsta. Dar nu-mi place să mi se spună ce lucruri sunt bune pentru mine şi ce ar trebui să fac! Oh, nu ştiu! Starea ei de spirit se schimbă brusc şi oftă. Dacă Alex ar fi întotdeauna aşa cum a fost aseară poate m-aş mai gândi, se lumină ea. Ai văzut cât de gelos era pe Fier?

Da, văzuse. Alex se încrunta de fiecare dată când dădea cu ochii de Fier. Dar îl văzuse şi pe Fier, care, dacă nu era gelos, era cel puţin preocupat. Stând la masă, ochii lui scrutători îi cercetau când pe unul, când pe celălalt.

Singura dată când lăsase jos masca aceasta impenetrabilă şi se abţinuse a mai face speculaţii fusese când dansase cu Thea, cufundat fiind în alt gen de discuţie. Păruseră să fi purtat o conversaţie plăcută pentru amândoi; Thea cel puţin radia de fericire la ieşirea de pe ring, iar Fier zâmbea larg, arătându-şi dinţii albi când se întorseseră la masă. Ceva aranjaseră ei şi amândoi păreau foarte satisfăcuţi de ceea ce conveniseră, dar dacă era legat de Dovercourt sau de ceva mult mai personal, asta nu se ştia, nu dăduseră nici un indiciu.

Thea plecase de îndată ce se spărsese petrecerea spre apartamentul ei din Mayfair, împreună cu tânărul ei, în timp ce Fier, Kyle şi Grace se cufundaseră în tăcere mai tot drumul spre casă. în această dimineaţă el urma să le spună ce se va alege de moşie, iar după-amiază trebuia să plece. Deşi era o dimineaţă însorită, Kyle se înfioră. Se întinse după cafetieră.

- Pune-mi şi mie, dacă tot te-ai întins. Fier apăru în timp ce ea turna cafea în ceşti. Mâna ei tresări, iar pe faţa de masă albă apăru o pată maronie.

- Bineînţeles. Ochii ei fixară pata care se întindea încet, trase cea de-a doua ceaşcă spre ea şi începu să toarne şi în ea cafea fierbinte. îi era greu să-şi stăpânească tremurul mâinii, pulsul îl simţea până în gât. Gândul că ar putea pierde Dovercourt-ul o supărase întotdeauna, dar niciodată aşa de tare.

- Ce s-a întâmplat? Pari supărată, i se adresă Fier lui Grace.

Kyle îi întinse ceaşca de cafea, fără ca ochii ei să se ridice mai
sus de nivelul mâinii lui întinse.

- Sunt supărată. Mama mă tot bate la cap! în vocea lui Grace se simţi o schimbare de ton. în loc de irascibilitate apăru deznădejdea unei biete fete neînţelese, în căutare de ajutor.

- Serios? De ce?

- Mama insistă că ar trebui să mă întorc la Alex!

- Si o să te întorci la el? La Orsinski? Necesitatea imperioasă de a primi răspuns pe care o simţise în această întrebare o făcu pe Kyle să ridice privirea, în ciuda faptului că nu-şi dorea acest lucru.

Ochii lui Fier erau fixaţi asupra lui Grace, ca şi cum mai mult decât viitorul ei ar fi depins de răspunsul pe care urma să-l primească de la ea. Era aceeaşi întrebare care îi fusese adresată lui Kyle cu o seară înainte, şi la care aceasta din urmă nu putuse să-i dea vreun răspuns.

- Nu, niciodată! Nici într-un milion de ani! Grace îi răspunsese mai categoric decât ar fi putut el spera vreodată şi ridicase cu îndârjire bărbia, mai frumoasă fiind ca niciodată. Era de remarcat până şi faptul că ea făcuse efortul să se trezească de dimineaţă şi să coboare la micul dejun, cu acel neglijeu aruncat la întâmplare pe ea. Ridică cu un gest dramatic o mână şi continuă: Mai bine mor de foame!

Nici nu fu de mirare că dintr-o dată Fier păru mai relaxat. Sau cel puţin acel zâmbet care-i mijise în colţul ochilor nu era lucru de mirare.

- Mă îndoiesc că vei ajunge într-o astfel de situaţie, o asigură el. Iar acum, ştiindu-vă planurile, decizia pe care am luat-o se justifică cum nu se poate mai bine.

Ştia ce avea de făcut cu privire la Dovercourt. în cameră se lăsă o linişte deplină. Chiar şi Grace părea

molipsită de această aşteptare înfrigurată. Sosise momentul adevărului, momentul în care se decidea viaţa lor.

- Am hotărât să nu vând, spuse el încet. Planurile mele de plecare înapoi în Canada nu s-au schimbat, dar, deocamdată, nimic nu se va schimba la Dovercourt.

- Nimic? Kyle fu prima care îşi recăpătă graiul. Fier îi aruncă o privire. Fusese şi ea acolo, în cameră, de la început?

- Da, cu o singură excepţie. Auzind acest lucru, Kyle înghiţi în sec şi-şi simţi inima tresărind. Dovercourt-ul va rămâne la fel, familiile Sully şi Gibson vor rămâne la fermele lor, doar ea şi Grace vor trebui să plece. Ştiuse ea că să nu se schimbe chiar nimic ar fi fost prea frumos ca să fie adevărat. Şi era numai din pricina lui Grace. Fără Dovercourt şi fără Alex, Grace nu avea altă alternativă decât să apeleze la Fier. Dar Fier continuă: De acum, banii necesari pentru Dovercourt nu vor mai veni de la Thea, ci de la mine. Mama voastră nu va mai avea nici un fel de obligaţie financiară.

- Dar. Kyle tăcu şi ochii lui se întoarseră spre ea. Noi putem rămâne în continuare aici?

- Bineînţeles!

- Şi faci toate astea pe degeaba? Grace era încântată. Nu vrei absolut nimic în schimb?

- Oh, nu m-aş aventura să afirm aşa ceva. Fier se întoarse din nou spre Grace, lăsând-o pe Kyle cu impresia confuză că descifrase pe faţa lui un zâmbet numai parţial: gura păruse a schiţa ceva, dar ochii nu păstrau nici urmă de zâmbet. Sunt sigur că într-o bună zi se va găsi ceva cu care mă veţi ajuta voi pe mine!

Capitolul 4

Fâşia de cer care umplea cu un albastru îngheţat întreaga încăpere prin fereastra înaltă, tăiată în peretele camerei de la podea la tavan, îi dădea lui Kyle impresia că zboară, că pluteşte şi ea undeva printre norii pufoşi care băteau în geam. Se trezise dis-de-dimineaţă şi rămăsese vrăjită de spectacolul primăvăratic pe care îl oferea natura la acea oră matinală. Primăvara era încă destul de departe de cuibul de vulturi din Munţii Stâncoşi Canadieni. Zăpada încă dormita sub copacii din faţa casei, cât şi pe piscurile ce străjuiau linia orizontului. Flori de gheaţă împodobeau geamul exterior, iar imaginea cerului albastru-argintiu înţepenise în acea nemişcare mută care-i dădea impresia că rămăsese singură, pierdută în acea pustietate albă.

- Doriţi ceai, domniţă? Se răsuci brusc pe călcâie, cu inima tresărindu-i speriată când auzi vocea omuleţului care-i ţinuse uşa de la elicopter când coborâse. Capul lui abia dacă-i ajungea până la umeri.

- Da. da, vă rog. Prinsă de vraja naturii, ea încă nu se dezmeticise când bărbatul deschise larg uşa şi pe lângă el trecu servitoarea cu o tavă plină pe care o aşeză pe măsuţa joasă din faţa şemineului.

- Este ceai de vânătoare, explică el, observând reacţia ei la tava plină cu bunătăţi. O să vă obişnuiţi! continuă zâmbind.

Ba nu se va obişnui niciodată. Cum s-ar fi putut obişnui vreodată ca cineva s-o scoată din lumea ei, pe care o ştia de o viaţă şi s-o exileze într-una nouă, străină ei şi atât de ciudată.

„ Faucon d’Or „ - Soimul de aur - un refugiu montan luxos, aflat în sălbăticie, în sălbăticia lui Fier Cailloux.

- Dacă mai doriţi ceva, sunaţi. Omuleţul arătă cu capul spre un cordon ataşat probabil unui clopoţel, atârnat lângă căminul de piatră. Era un bărbat în vârstă, cu faţa încreţită de riduri - avea şi el ceva strămoşi indieni, bănuia Kyle - cu picioarele un pic crăcănate îmbrăcate în pantaloni de denim. Ţinuta îi era completată de o cămaşă decolorată de purtare.

- Da, ar fi ceva. Cuvintele ei îl opriră din drumul spre uşă. Părea o persoană prietenoasă, spre deosebire de ceilalţi oameni pe care-i întâlnise de când Boeing-ul 747 aterizase pe pista din Edmonton. Toţi fuseseră cât se poate de politicoşi, nimic mai mult. Doar acest bărbat parcă îşi dăduse seama şi chiar îi păsase sincer de persoana ei îndeajuns de mult încât să-l preocupe s-o facă să se simtă cât de cât că ar avea o companie în această lume pustie. Aţi putea să-mi spuneţi când se întoarce domnul Cailloux, domnule.? Se opri dintr-o dată. Nu-i ştia numele.

- Mace. Doar Mace, răspunse el pe un ton firesc. Nu, nu ştiu. Fier se va întoarce când va dori, probabil înainte să se întunece.

„Când va dori!„ Cuvintele acestea îi răsunau lui Kyle în urechi în timp ce Mace închidea uşa în urma lui, lăsând-o încă o dată singură în acea încăpere, pierdută în faţa acelei ferestre uriaşe. O afirmaţie care putea trece drept motto-ul lui Fier Cailloux; cel puţin în ceea ce privea controlul pe care moştenirea i-l dădea asupra vieţii ei şi a lui Grace.

întoarse spatele orizontului ce o invadase prin fereastră după ce mai aruncase o privire asupra acelui lanţ nesfârşit de munţi, traversă camera şi îşi turnă nişte ceai. Pe tavă nu se găsea lapte, doar pliculeţe de ceai, dar era bun, un ceai aromat, cu un gust slab de lămâie. Stătea în faţa focului care ardea în cămin, ţinând cu ambele mâini ceaşca fierbinte de ceai.

Fier le lăsase, pe ea şi pe sora ei, singure la Dovercourt toată iarna. „ Aşa dorise el. „ Apoi, tocmai când totul părea că se va reîntoarce la normal, că vieţile lor îşi vor relua cursul obişnuit de dinainte de apariţia lui nedorită, tocmai atunci el decisese să arunce bomba.

Ted Sully, care abia terminase un colegiu de agricultură şi care nu avea altă şansă să-şi găsească ceva de lucru decât dacă avea să preia ferma tatălui său, va prelua conducerea moşiei şi se va ocupa de acum încolo de administrarea ei. Kyle avea să vină în Canada.

Imediat şi fără nici o altă explicaţie. Totul se rezolvase prin telefon. Nici măcar nu vorbise cu ea, ci cu avocatul moşiei.

Kyle era sigură că, pe termen lung, nu va ieşi nimic bun din toată afacerea asta. Bătrânul Frank Sully nu va fi niciodată de acord să primească ordine, în materie de agricultură, de la fiul său. Cât despre ea, să meargă în Canada.!

- Eşti sigur că pe mine mă vrea? îl întrebase ea pe avocat.

- Nu cred că poate fi vorba de nici o greşeală. Domnul Cailloux a fost destul de clar, îi răspunsese tot prin telefon vocea oarecum ofensată a celui întrebat. Un bilet de avion de la Londra la Edmonton a fost rezervat pentru dumneavoastră, săptămâna viitoare, marţi. La clasa întâi, bineînţeles, adăugă el ca şi cum aşa ceva era evident. Veţi fi aşteptată la Edmonton. El citea din notiţe. S-au făcut deja aranjamentele necesare pentru viză şi bilet; numărul cursei şi tot ce vă trebuie v-au fost deja trimise prin poştă.

Vocea continuase să-i explice pe un ton sec condiţiile de plecare. Biblioteca se învârtea în jurul ei, iar gândul că va părăsi marţea aceea Dovercourt-ul pentru o perioadă lungă de timp devenise, deja, un fapt cert, stabilit.

Dar de ce ea? De ce a vrut-o Fier pe ea? Pe Grace o admira el, Grace care plecase de Crăciun şi încă mai colinda pe undeva prin Europa, la schi, cu un grup de prieteni, niciodată aceiaşi. Kyle încă îşi mai amintea expresia lui Fier când Grace îşi luase rămas- bun. Capul lui zăbovise deasupra ei câteva secunde şi tandru, foarte tandru se aplecase şi o sărutase pe obraz. începând cu tatăl lor care, când se apleca asupra pătuţului surorii ei, avea aceeaşi expresie pe faţă, Kyle cunoştea prea bine acea privire, căci o văzuse de-a lungul întregii ei vieţi la toţi bărbaţii care îşi luaseră vreodată rămas-bun de la Grace. Era un gest de omagiu închinat frumuseţii acesteia.

Pentru ea el nu avusese decât un banal „ la revedere ! „. O sclipire, poate, a ochilor acelora azurii, o licărire ca o aluzie la acele câteva momente petrecute împreună, momente a căror amintire şi acum o mai făcea să

roseaşcă. Simtea cum îi arde pielea la amintirea degetelor lui hotărâte pe umărul ei când îi rupsese rochia crem, de tafta, sau atingându-i seducător linia gâtului în acel meschin şantaj sentimental nerostit.

Trecuse, deja, un an de atunci? Vara se terminase, iarna trecuse şi acum era primăvară. Aşa de mult trecuse de când Mercedes-ul lui Fier părăsise în trombă aleea din faţa Dovercourt-ului şi ieşise din viaţa ei?

O singură dată în tot acest timp avusese veşti de la el, de fapt, nici măcar de la el, ci despre el. Citise despre el în ziar. Un articol în secţiunea financiară din „Times" despre afaceri în care ea nici măcar nu ştia că el este implicat, ceea ce întărea presupunerea lui Grace cum că el îşi putea permite chiar mai mult decât să întreţină Dovercourt-ul şi ranch-ul său canadian. Deci ele nu aveau de ce să se simtă în plus acolo, avea destui bani ca să le ţină.

Dar nici una dintre ele, nici măcar Grace, nu mai primise nici o veste de la Fier de când acesta părăsise Dovercourt-ul. Privind înapoi în timp, parcă trecuse o eternitate sau doar o zi, iar acum el nu se întorsese în viaţa ei, ci o convocase pe ea în viaţa lui.

Avea nevoie de menajeră pentru ranch-ul lui de la „ Faucon d'Or „; aşa s-ar fi interpretat mesajul lui transmis prin intermediar. Si unde să caute în altă parte? Era de fapt o întrebare retorică prin care Kyle îşi explicase chemarea lui, după ce depăşise şocul neîncrederii în ceea ce i se transmisese.

Grace era genul de om care să ţină servitoare, nu să slugărească ea, nici măcar în propria cameră. Kyle îşi amintea certurile continue între ea şi Grace care avea

impresia că a-şi face ordine în cameră nu era responsabilitatea ei. Kyle era cea capabilă să întreţină o casă aşa de mare, cu proprietatea aferentă cu tot, Kyle era cea care realiza că ele aveau acum o obligaţie morală faţă de el.

Fier nu numai că le întreţinuse o iarnă întreagă, dar, chiar fără să ştie, mai plătea încă şi prelungita vacanţă de schi a lui Grace în Europa. Pe lângă biletul de avion, printre lucrurile pe care i le trimisese Fier era şi un cec în alb. Kyle îl completase şi depusese banii în contul lui Grace. Surorile Haultain aveau anumite obligaţii faţă de Fier Cailloux, Kyle îşi dădea seama de acest lucru, iar acum venise momentul scadenţei. Faptul că trimisese după ea era, nici mai mult, nici mai puţin, decât o dovadă a acestui fapt. Si cum pe Grace nimeni nu şi-ar fi putut-o imagina în postura de menajeră, nimic mai firesc decât s-o cheme pe sora mai tăcută şi mai ascultătoare, adică pe ea.

Era o situaţie de neconceput, dar el nu-i lăsase alternativă decât s-o accepte.

Uşa din spatele ei se deschise încă o dată, ceea ce o făcu să se răsucească pe călcâie, cu inima cât un purice. Era doar servitoarea, venise să ia tava.

- S-a. Kyle îşi umezi buzele uscate de înfrigurarea aşteptării. S-a întors domnul Cailloux?

- Nu, domniţă. Fata împinse uşa cu umărul. îl veţi auzi când va veni.

Ce însemna asta? Ar fi trebuit să se întoarcă în camera ei, sau să aştepte acolo unde se afla? Ezita cu ochii la uşa care tocmai se închisese. Ce vrusese fata să spună cu „ îl veţi auzi „, că doar Fier se strecura încet, ca o pisică. Asta ştia ea mai mult ca sigur. îşi amintea. Izgoni repede alte

amintiri care i se îngrămădeau în minte.

Camera în care se afla părea a fi un birou, poate chiar ceva mai mult de atât. O canapea lungă şi câteva scaune joase şi adânci aşezate în jurul măsuţei de lemn masiv din faţa şemineului, un birou în colţul opus al camerei şi câteva dulapuri constituiau mobilierul. Era camera unui bărbat, într-un fel o părticică din intimitatea lui. în faţa ferestrei uriaşe care domina încăperea şi o făcea să se contopească cu infinitul de afară trona un scaun pe care foarte des stătea cineva. Se puteau vedea linia trupului în pielea scaunului şi nu oricine ar fi putut fi acela care să aibă privilegiul să stăpânească sălbăticia de acolo, de sus, din acel jilţ, asemeni unui vultur care scrutează depărtările din cuibul său. „ Faucon d'Or „, şoimul de aur, şoimul care locuia aici avea ochii azurii şi părul negru ca tăciunele.

Zgomotul făcut de elicea elicopterului, zgomot care-i devenise familiar acum, deşi îi fusese total necunoscut până când ajunsese la Edmonton, cu o oră sau două în urmă, se auzea din ce în ce mai tare prin fereastră şi o umbră trecea peste cel mai apropiat vârf de munte. Umbra care păstrase pentru câteva secunde o tentă roşiatică în lumina apusului de soare, dispăru pentru că elicopterul aterizeze pe locul special amenajat în cadrul ranch-ului.

Kyle ştia că se află la o oră de zbor de Edmonton, capitala provinciei Alberta, ştia că urcase undeva în Munţii Stâncoşi, câteva mile mai la nord de Banff şi Jasper, cele două mari rezervaţii şi de Parcul Willmore Wilderness, dar, în afară de asta şi, bineînţeles, de faptul că se află pe pământ canadian, nu prea ştia unde este. Nu-i de mirare că ea şi Grace zăboviseră în zadar câteva ore bune încercând să găsească pe hartă acest loc, acum câteva luni

când primiseră vestea că Fier Cailloux, proprietarul „ Şoimului de Aur „ moştenise Dovercourt-ul .

Pilotul elicopterului o informase că nu aveai cum să ajungi acolo decât prin aer, cu schiurile sau cu bocancii de alpinist. Fier era hotărât să-şi apere pustietatea de orice pericol de întinare.

Deodată liniştea fu sfâşiată de voci de femei şi bărbaţi. Se discuta aprins, entuziast, şi pe cât de bruşte erau interpelările, pe atât de depline erau şi tăcerile. Inima îi stătu în loc şi când se întoarse văzu că uşa se deschisese, se închisese, iar acum Fier era în cameră.

- Văd că eşti aici. Vocea lui nu era o voce obişnuită. Uitase cât de diferit suna, aproape imperceptibilul accent franţuzesc. Ţi-ai văzut camera? Ai tot ce-ţi trebuie?

- Da, începuse ea nervos, dar continuarea răbufnise numai în sufletul ei. „Nu, la naiba!”, nu avea tot ce-i trebuia. Avea tot dreptul la o explicaţie şi o va cere repede, până să apuce cei doi ochi de cobalt să-i citească gândurile. De fapt nu, nu am tot ce-mi trebuie! Vreau să ştiu cu ce drepturi te crezi împuternicit ca să mă aduci aici!

Zâmbetul îi dezveli dinţii albi, creând din nou acel contrast cu tenul întunecat. Un licăr misterios sclipi în ochii azurii. Kyle crezuse uitată această imagine, dar el îi rămăsese foarte familiar, prea familiar.

Probabil că fusese la schi cu oaspeţii săi, oamenii aceia pe care îi auzise ea. Umerii laţi, abdomenul plat şi muşchii puternici ai braţelor se ghiceau prin costumul de schi mulat; exact cum şi-l amintea.

- Cu nici un drept. Răspunsul o luă prin surprindere. Chiar cu nici un drept. Dreptul era al tău, continuă cu calmul său obişnuit, să refuzi invitaţia mea.

- Când toate detaliile erau deja puse la punct, până şi rezervarea la avion, ce mai puteam să fac? Ei nu-i venea să creadă ce-l auzea spunând. Fusese pusă în faţa faptului împlinit,
i se dăduse nici mai mult nici mai puţin decât un ultimatum. Si ea acceptase.. .Socul o înfioră pe sub rochia cuminte de lână pe care o purta. Ea acceptase să vină! Unde dispăruse mândria cu care ea însăşi se lăudase că ştie să bată la maşină şi să ţină registrele? Ea însăşi i se pusese la dispoziţie când îi spusese aceste lucruri, acolo, pe ringul de dans, pe fundalul ritmului aceluia hipnotic. Dacă Dovercourt-ul va fi vândut, Grace va fi cea care va suferi cel mai mult de pe urma acestei tranzacţii, mai spusese. Ea, Kyle, îşi putea găsi cu uşurinţă o slujbă. Dovercourt-ul nu fusese vândut, ci dat pe mâna lui Ted Sully, ceea ce o lăsase pe ea fără nimic de făcut, iar slujba pe care urma să şi-o ia. iat-o.

- Nu mi-am dat seama că aveam de ales, murmură ea. Dar oare avea într-adevăr de ales? Sau numai mintea ei refuzase să ia în calcul alte opţiuni, pur şi simplu pentru că aceasta era chiar alegerea pe care dorea să o facă?

- Eu nu sunt „ stăpâni de sclavi „! replică el repede. Orice altă părere ai avea tu despre mine este greşită. Ţi-am făcut o propunere de afaceri, pe care tu ai acceptat-o. Aveam nevoie urgentă de cineva aici, şi tu mi-ai răspuns la cerere.

Deodată, orice îndoială a lui Kyle se risipi. Era în căutarea unei menajere, pentru că, din anumite motive, cea pe care o avusese plecase. Bineînţeles că prima persoană care-i venise în minte fusese ea. Iată ce îl făcuse să se gândească la ea pentru prima oară de când

Mercedesul părăsise aleea de la Dovercourt. Iar ea se gândise la el de mai multe ori decât ar fi fost dispusă să recunoască chiar şi faţă de sine.

Amintiri despre el erau peste tot: la Dovercourt, la ferme, în casă, la micuţa cafenea pe lângă care avea adesea drum. Rar se întâmplase să nu-şi amintească de câteva ori de Fier Cailloux în decursul unei zile.

- Atunci, a fost greşeala mea. Nu am înţeles eu bine! spuse ea. îmi pare rău!

Fier îi acceptă fără nici un comentariu scuzele.

- Acum că ne-am înţeles, să te punem la muncă.

Kyle simţi un junghi de regret în capul pieptului. Deci până la urmă avea să fie doar o slujbă şi nimic mai mult.

-Ai văzut toată casa? continuă el fără să pară că şi-a dat seama ce exprima faţa lui Kyle.

- Nu.

- Nu avem niciodată mai mult de doisprezece oaspeţi deodată, continuă el liniştit, iar personalul este constituit din treizeci şi nouă de angajaţi. Tu îi vei avea în subordine pe cei care lucrează în interior. Cuvintele care definesc „ Faucon d'Or „ sunt: „lux şi servicii impecabile". Oaspeţii noştri plătesc bani grei pentru privilegiul de a sta aici. „ Privilegiu „, gândi Kyle. Deschisese uşa pustietăţii lui, doar pentru un număr bine chibzuit de persoane şi cerea o plată pe măsură pentru compromisul pe care el se îndurase să-l facă. Fier continuă: Asigurăm condiţii şi servicii demne de orice hotel de cinci stele, de oriunde din lume. Serviciile depind de anotimp: schi, pescuit, călărit. Respectăm cu sfinţenie intimitatea clientului. Traversase camera şi trăsese de cordonul pe care Mace i-l arătase mai devreme lui Kyle. în calitate de gazdă şi de administrator,

tu va trebui să faci în aşa fel încât oaspeţii să se simtă ca acasă. Ai acordul meu să întreprinzi ce crezi de cuviinţă pentru a-ţi îndeplini datoria. Cinăm la opt. Kyle îl văzu strâmbând din nas când dădu cu ochii de rochia cafenie. Si trebuie să te îmbraci pentru cină. Si acum - uşa din spatele lui se deschise încet, Mace îţi va arăta restul casei.

Si asta era tot. O angajase pentru o urgenţă. Purtase această discuţie cu ea - dacă stătea să se gândească mai bine, nici măcar nu fusese o discuţie, ci mai degrabă îi ţinuse un discurs - doar pentru a-şi reconfirma lui însuşi că avusese întru totul dreptate să creadă că ea nu va crâcni în faţa deciziei lui.

De când coborâse din elicopter văzuse doar exteriorul ranch-ului, camera ei, două coridoare, scările şi biroul lui Fier. Acum fu uimită să constate cât de mare era de fapt. Nu era grandios precum Dovercourt-ul, dar era construit parcă pentru a ţine piept sălbăticiei în mijlocul căreia era amplasat. Casa era construită din buşteni masivi, rotunjiţi la colţuri şi trataţi împotriva vremii neprielnice.

- I-au trebuit şefului patru ani. Toate materialele le-a adus cu elicopterul sau cu caii, când era vreme bună.

- Dar de ce a construit-o? Kyle se încrunta pe măsură ce privirea ei se plimba prin spaţioasa sală folosită ca salon de primire sau de recreere, goală acum, cu excepţia unui om îmbrăcat în alb care, la acea oră liniştită când invitaţii se pregăteau pentru cină, strângea scrumierele şi paharele.

- Nu ştiu. N-am întrebat niciodată, răspunse Mace scurt.

Bineînţeles că nu întrebase niciodată! Unui om ca Fier nu-i

poţi cere să-şi motiveze acţiunile. Singurul mod în care ai fi putut afla era să-ţi spună chiar el, dacă acest lucru s-ar fi întâmplat cumva. Kyle îşi plimbă mâna pe unul din buşteni care intra în alcătuirea peretelui şi nu-i veni să creadă cât de cald era, în ciuda gerului aspru de afară. Iernile de aici erau foarte diferite de cele cu care era ea obişnuită, iernile englezeşti. Iată unul din primele lucruri pe care le observase când coborâse din elicopter şi pornise grăbită spre casă, acesta şi aspectul exterior al construcţiei, nuanţa argintie pe care o căpătase lemnul din pricina condiţiilor atmosferice. La interior buştenii fuseseră trataţi cu o substanţă care le conferea o strălucire aparte. Această strălucire reflecta lumina lămpilor împrăştiate în toată acea sala imensă, dând impresia unei osmoze perfecte a sălbăticiei cu luxul total.

Tavanul arcuit, sub formă de cupolă, din acelaşi lemn strălucitor, trona deasupra încăperii, covorul dintr-o lână pufoasă îşi armoniza culorile cu cele ale draperiilor înalte cât camera, care acopereau întunericul ce începea să se lase dincolo de uriaşa fereastră cu trei rânduri de geamuri.

- Ben, aceasta este domnişoara Haultain, Kyle, noul nostru administrator. Bărbatul acela care îi ajungea doar până la umăr, Mace, se părea că se bucură de anumite drepturi, privilegii dacă ar putea să le numească aşa. Era unul dintre angajaţi şi nu tocmai. Autoritatea cu care fusese ea învestită asupra personalului nu-l subordona şi pe Mace. Nimeni nu-i spusese, dar ea îşi dăduse imediat seama că el era omul lui Fier, şi răspundea numai în faţa acestuia. Când Mace termină prezentările, ea era deja convinsă de acest lucru.

- Deci Marsha nu se mai întoarce? Cel căruia Mace i se

adresase cu Ben, se oprise din strânsul paharelor de cocteil şi se uita curios la ea.

- Se pare că nu, răspunse Mace. Pune prea multe întrebări, adăugă el coborând tonul pentru a fi auzit doar de Kyle. Acum unde să te duc? Sunt câteva camere libere sus, cred că ar fi mai bine să ţi le arăt întâi pe acelea.

Coridoare, scări, o bucătărie sclipitor de curată, prezidată de un bucătar francez; telex şi radio pentru comunicare internaţională şi o secretară de personal; ajutori de bucătar, asistenţi de administrator, servitoare şi cameriste. Camerele de oapeţi păreau mai degrabă apartamente prezidenţiale, fiecare cu baia ei imensă şi luxos amenajată. Un sistem subteran de colectare a apei, grajduri în fiecare aripă a ranch-ului, generator central propriu şi alte câteva surse electrice auxiliare plus două elicoptere Bell 206, cu câte opt locuri. Acestea erau dependinţele şi accesoriile cu care se putea lăuda „ Faucon d’Or „ ceea ce se şi întâmplase prin cuvintele lui Mace şi prin ceea ce văzuse Kyle de-a lungul turului introductiv condusă de acesta. îi mai fusese dat să vadă feţe, feţe necunoscute, unele urându-i bun-venit, altele curioase, ca a lui Ben, şi să audă numele Marsha pomenit de mai multe ori, dar retezat de tot atâtea ori de Mace.

Kyle spera ca într-o zi, chiar într-o zi nu prea îndepărtată, să ajungă şi ea la standardul înalt de pregătire şi eficienţă pe care stăpânul acestui domeniu luxos îl cerea de la angajaţii săi, să înveţe toate numele şi feţele, să cunoască toate coridoarele şi scările, toate acestea să fie bine fixate în mintea ei acum vâjâind de atâtea noutăţi. Pentru oaspeţii extrem de bogaţi va „slugări” şi ea cu aceeaşi sârguinţă şi pricepere pe care le întâlnise pe par-

cursul acestui periplu.

Dar pentru început era de ajuns să scoată rochia aceea modestă, de lână, să facă un duş în baia dormitorului mai puţin preţios ce îi fusese rezervat ei şi să-i mulţumească lui Dumnezeu că nu apăruse din nou Fier ca s-o îmbrace chiar el în ceva care s-o pună încă o dată în lumina reflectoarelor, cum s-ar spune, să aţintească toţi ochii asupra ei. Avea un astfel de precedent şi nu voia s-o păţească din nou.

Privi la cadranul aurit al ceasului de mână, un cadou primit de la Grace şi Alex. Mai avea, după calculul ei, în jur de zece minute. Cina era la opt, dar un al şaselea simţ îi spunea că Fier o aştepta să coboare mai devreme pentru a primi împreună oaspeţii.

Trăgând aer în piept, Kyle aruncă o ultimă privire la rochia neagră care îi scotea în evidenţă toate formele şi ieşi pe uşă.

- Bine! Cuvântul nu se auzise, dar se citise în gestul aprobator al lui Fier, când ea intrase în sala de primire aproape goală. Dar el aprobase intuiţia ei de a coborî mai devreme şi nu felul în care arăta, se avertiză Kyle. În afară de barmanul îmbrăcat în alb, Ben, ea şi Fier erau singuri în încăpere. Un cuplu minunat, gata să întâmpine oaspeţii.

„Dacă nu se va rezolva nimic, va trebui să te măriţi cu el, asta-i tot!” De ce cuvintele frivole ale lui Grace îi răsunară în urechi în acel moment, când Fier se apropia încet de ea? El îşi schimbase costumul de schi cu un elegant costum negru, cum nu se putea mai potrivit pentru o cină pretenţioasă, cu papion asortat şi cămaşă strălucitor de albă.

- Ce vrei să bei?

- Bere fără alcool. Ultimul lucru de care avea nevoie era să se ameţească consumând cine ştie ce băutură exotică, mai ales că mâna lui pe umărul ei îi dăduse deja simţurile peste cap.

Un alt gest de aprobare în timp ce Ben se apropia cu o tavă de argint pe care se afla un pahar de şampanie pe jumătate plin cu un lichid auriu. Nişte paşi se auziră pe treptele din spatele ei, mâna de pe umărul ei se încordă, iar seara începu.

- Sir Geoffrey! Fier o întoarse uşor spre bărbatul cărunt care ajunsese în capul scărilor. Sper că nu vă resimţiţi după acea nefericită căzătură de astăzi! Ben, un Chivas pentru Sir Geoffrey. în timp ce aşteptăm v-o prezint pe Kyle Haultain!

Respectarea intimităţii, posibilitatea de a practica schi în condiţii de cinci stele pentru amatori şi profesionişti, plus o experienţă unică oferită de puţine locuri din lume - acel peisaj sălbatic, natura neîmblânzită, dar totuşi, într-o oarecare măsură tolerantă cu prezenţa omenească - toate acestea atrăseseră un grup select de oameni la Faucon d’Or. Doi milionari cu soţiile lor, un broker canadian, care, dacă ar fi fost să dea crezare zvonurilor, controla o piaţă de miliarde şi un renumit cântăreţ englez de muzică rock, a cărui prezenţă în acel loc, dacă ar fi fost cunoscută, ar fi atras mii de fani destul de înfocaţi încât să încerce o temerară expediţie de escaladare a muntelui, toţi aceştia savurau o oră mai târziu delicioasele preparate ale bucătăriei franţuzeşti. Fier stătea în capul mesei, iar Kyle în faţa lui, privindu-l printre sfeşnicele de argint cu lumânări aprinse şi aranjamentele de flori rare, aduse şi ele pe calea aerului.

Kyle recunoscuse pe unul dintre invitaţi, pe sir Geoffrey Stevens, un milionar fabricant de armament şi proprietar de cai de curse, a cărui soţie, cu scandaloasele ei pălării Ascot ajungea în fiecare an pe prima pagină a ziarelor. Ceilalţi îi erau necunoscuţi, mai ales rockerul. în mod sigur îi văzuse faţa de mii de ori ş-i auzise muzica în tot atâtea rânduri, dar în postura de tânăr serios, cu ochelari, îmbrăcat la costum şi însoţit de o doamnă care nu numai că părea mult mai în vârstă decât el, dar care nu avea absolut nimic în comun cu genul de femei cu care era adesea asociat numele lui, în această postură inedită îi era peste putinţă să-l recunoască.

- Nu-ţi face griji, îi şoptise el lui Kyle la ureche după ce Fier i-l prezentase şi el observase uimirea ei, nimeni nu mă recunoaşte când sunt aşa! Ochii lui zâmbeau. Aşa arăt eu în realitate, iar numele meu adevărat este Stanley!

Nouă oameni şi treizeci şi nouă de angajaţi care să se ocupe de ei. De fapt nu nouă, ci şapte. Ea şi Fier făceau şi ei parte din personal, cel puţin ea, Kyle. începuse s-o doară capul din cauza efortului de a reţine atâtea nume şi figuri şi din cauza oboselii acumulate pe drum. Se uită la ceas. Era nouă seara, însă după ora de la Dovercourt era patru dimineaţa, acum ar fi trebuit să se trezească, iar ea nici măcar nu apucase să se culce.

Mâncărurile fuseseră pregătite şi aranjate după ultimele standarde ale înaltei societăţi, iar serviciul mergea ca pe roate.

- Contează imaginea pe care oamenii şi-o fac despre tine. Rockerul din stânga ei era cel care vorbea. Creează-ţi tu însuţi imaginea pe care vrei s-o aibă lumea despre tine şi ei vor înceta să încerce a descoperi la tine lucruri pe care

nu esti dispus să le arăţi. Era doar imaginaţia ei, sau Fier, până în acel moment prins de conversaţia pe care o purta cu Nora Stevens, ridicase ochii şi-i aruncase ei o privire? De exemplu, eu. Aş putea să intru în orice club sau magazin şi nimeni nu m-ar recunoaşte. Dar dacă cumva îl zăresc pe Cockney, deci acea imagine a mea pe care eu am vrut să o creez, toţi fanii m-ar asalta. Si aşa ar ieşi război! Doamne! Se lăsă pe spătarul scaunului şi-şi schimbă ochelarii. Si când te gândeşti că am urmat Scoala de Muzică Guidhall!

- Dragul meu, cât este ceasul? întrebă soţia - amanta lui - atingându-i uşor braţul.

- în total patru zile până când ne vom întoarce acasă, replică el laconic. Nu ştiu, Syb, de ce mă întrebi pe mine?

- Este trecut de nouă, răspunse Kyle.

- Atunci în Anglia e trecut de trei, nu-i aşa? Faţa atrăgătoare a femeii exprima nerăbdarea. Hai, Stan, să urcăm. Trebuie să sunăm acasă în câteva ore. Le-am promis copiilor că-i sun în fiecare zi înainte să plece la şcoală, explică ea.

- îmi cer scuze, draga mea. Chipul de pe milioane de albume vândute în întreaga lume se ridică, la numai câţiva centimetri de Kyle. Trebuie să păstrez imaginea de rocker rău şi nebun. O soţie şi doi copii nu prea se încadrează în această imagine! Noapte bună, domnişoară Haultain! Acesta era de fapt el însuşi, cel care îi zâmbise lui Kyle. Pe curând, Fier! Doamnă Stevens, doamnă Ridgeley, domnilor!...

- Mâine mergem din nou la schi, Stan! Vocea atât de caracteristică a lui Fier se făcu auzită.

- Bineînţeles! replică entuziasmat cântăreţul.

Plecarea lor destrămă grupul din jurul mesei, dar în sală încă se mai servea brandy şi cafea; brandy-ul era servit de Ben, iar cafeaua de Kyle care se chinuia din răsputeri să-şi ţină ochii deschişi.

- Nu cred că am avut plăcerea. Bărbatul care apăruse la masă mai târziu decât ceilalţi şi care nu o slăbise nici o clipă din ochi pe tot parcursul cinei, se afla acum în faţa ei. Cinase cu unul dintre celelalte grupuri în salonul alăturat, separat de ceilalţi doi oameni influenţi din pricina unor dispute financiare asupra cărora Fier nu avea nici un interes să se revină tocmai sub acoperişul lui.

- Merle Hubbard, se recomandă el.

- Kyle Haultain. Apucă mâna care-i fusese întinsă şi ridică privirea spre faţa osoasă care-i zâmbea. Capul mare, aşezat pe umerii exagerat de laţI, dădea impresia că gâtul îi lipsea, dar puterea pe care o radia era imensă.

- îmi permiteţi? El arătă spre canapeaua pe care stătea Kyle.

- A, da, vă rog. Se mişcă puţin pentru a-i face loc, dar el tot o atinse ca din greşeală, în timp ce se aşeza.

- Sunteţi nouă aici, presupun, domnişor' Haultain, domnişoară, nu? Ochii lui scrutători, care acaparau gândurile interlocutorului, fără a lăsa să se ghicească nimic din gândurile lui în schimb, se aţintiseră acum la degetele ei lipsite de inele.

- Da, aşa este. Interesul lui faţă de persoana ei o făcea să se simtă stingherită. Si, da, sunt nouă aici. Am sosit în după-amiaza aceasta. Vorbea pe un ton entuziast pentru a nu-şi trăda adevărata stare de spirit. Din partea cealaltă a camerei, Fier ridică o privire întunecată asupra lor.

- Din Anglia?

- Da, încercase să se concentreze asupra bărbatului din faţa ei, dar felul în care el o privea o înfiorase. Singurul lucru care îi trecea prin minte referitor la acea expresie era felul insinuant în care o mânca parcă din priviri. De ce nu-i sărea nimeni în ajutor? Fier se întoarse. De ce să-i vină cineva în ajutor? Era datoria ei să fie drăguţă cu oaspeţii. Fără îndoială că Fier era mulţumit de prestaţia ei de până atunci.

- Un drum cam lung pentru o slujbă, remarcă Hubbard. Ai avut vreun motiv anume?

Da! Nu avusese de ales, sau cel puţin aşa crezuse până când Fier îi făcuse praf acea teorie. Dar nu ar fi putut să răspundă aşa ceva la întrebarea care i se pusese.

- Fier - domnul Cailloux - mi-a propus, răspunse ea evaziv, şi mi s-a părut o oportunitate să vin să vizitez Canada.

- Deci nu ai mai fost niciodată aici?

- Nu, niciodată. De ce nu se uită şi în altă parte? se întreba exasperată Kyle.

- Sunt multe de văzut, continuă el, şi nu toate sunt în vest. Uite. Un stilou de aur şi o carte de vizită îşi făcură apariţia. Numărul meu privat, şi lasă-mă să te invit la Toronto.

- Sunteţi foarte amabil, dar nu cred că.!

- Mai doriţi brandy, domnule? Dacă privirile ar putea ucide, Ben ar fi fost mort într-o clipită. Barmanul apăruse în spatele lui Merle Hubbard când acestă îi îndesa lui Kyle cartea de vizită în palmă, iar peste umărul lui Ben, privirea lui Fier răzbătuse tocmai din cealaltă parte a camerei afişând o nemulţumire cu greu reţinută.

- Nu acum! îl repezise Hubbard. întreruperea, cuvintele

barmanului aduseseră un alt oaspete cu paharul gol de brandy. Kyle lăsă cartonaşul jos, lângă tava de cafea. Incidentul îl distrăsese atenţia lui Hubbard de la ea şi asta era tot ce conta. Era obosită, epuizată. Sir Geoffrey Stevens se ridică în sfârşit de pe scaunul de lângă şemineu şi îşi anunţă decizia de a pune capăt acelei zile.

- Când pleacă elicopterul mâine, Cailloux? întrebă el tare.

- Pe la zece. Dacă pe Fier îl deranjase faptul că fusese tratat de sus, nu arătase acest lucru. Kyle se întreba de ce deschisese „ Faucon d'Or „ pentru vizitatori. Poate nu era el la fel de bogat ca Merle Hubbard, de care, dacă stătea bine să se gândească până şi ea auzise - era un puternic miliardar, influent în înalte cercuri financiare de pe Bay Street - dar avea investiţiile lui, holding-uri, şi o minte atât de ageră din punct de vedere financiar încât îi adusese recunoaşterea în lumea afacerilor.

Atunci de ce, sigur nu din motive financiare, deschisese „ Faucon d'Or „, mai ales că se expusese riscului acesta de a se întâlni cu nişte ţopârlani care se cred importanţi, aşa ca Geoffrey Stevens? Pe chipul lui Fier nu găsi nici cel mai mic indiciu. Fabricantul de armament continua:

- Atunci vezi ca maseuza să mă aştepte pe la nouă. M-am apucat eu târziu de schi, dar să fiu al naibii dacă las o amărâtă de căzătură să-mi taie elanul!

Bună seara, bună seara, bună seara; toţi oaspeţii urcaseră. Ea ce să facă, să rămână? Fier era implicat într-o discuţie cu Ben şi, deşi nu avea nimic de spus cu privire la administraţia pivniţei cu vinuri, participa tăcută la această discuţie. Era un început al educaţiei sale cu privire la conducerea acelui luxos hotel. Dar era atât de obosită.

- Noapte bună! Nici Fier, nici Ben nu părură s-o fi auzit. Urcă în linişte treptele. Rochia i se agăţă de covorul aspru, ceea ce o făcu să-i cadă mai jos, pe umeri. Fusese ea prea obosită ca să contribuie cu mult la discuţia din timpul cinei, dar cel puţin aspectul ei nu-l dezamăgise pe Fier. Ridicând cu o mână rochia care atârna pe jos şi sprijinindu-se cu cealaltă de balustradă în timp ce urca scările, nu se mai obosi să-şi aranjeze decolteul. Ce zisese Stan Reynolds în timpul mesei? Imaginea era totul? Ceva în genul ăsta. Fier spusese şi el cândva acelaşi lucru, deşi mult mai convingător şi cu nişte argumente mult mai brutale. Dar până şi Fier trebuia să se declare mulţumit de ea în această seară. Merle Hubbard era o confirmare a acestui lucru. Când oare un miliardar canadian nu-şi putuse lua ochii de la ea pentru mai mult de câteva secunde?

Scările se terminară, şi ea, automat, o luă spre dreapta. Coridorul lung care se întindea în faţa ei era decorat cu lambriuri de lemn frumos lustruit şi picturi indiene. Camera ei era la capătul culoarului, ajunse şi deschise uşa.

Ciudat, dar era sigură că lăsase lumina lângă pat aprinsă când plecase din cameră. Cineva, cu siguranţă, intrase şi o stinsese. Aprinse lumina, dar în faţa ei apăru o cameră goală. Nu era camera ei. La capătul scărilor ar fi trebuit s-o ia la stânga, nu la dreapta. Acum îşi amintea. Aceasta era una din camerele goale pe care Mace i le arătase în acea după-amiază. Camera ei era pe alt coridor.

Kyle stinse lumina şi o luă înapoi pe coridorul pe care-l străbătuse cu câteva minute mai înainte. Ajunse din nou la capul scărilor, se uită în jos. Sala de primire dormea în întuneric. Fier se pare că terminase discuţia cu Ben despre pivniţă şi dispăruseră amândoi. Celălalt capăt de coridor îi

apăru în faţă; încă mai puţin de cinci minute şi ajungea în pat. îşi dădu jos pantofii şi-i luă în mână. înaintarea ei nu era trădată acum de nici un zgomot. Stan şi Sybil Reynolds, cel puţin, dormeau, cu siguranţă, ei fuseseră primii care se retrăseseră.

Ajunsă la capătul coridorului, în loc de mult-aşteptata uşă, în faţa ei se deschidea drumul spre bucătărie şi birouri. Tot greşise pe undeva! Rămase încremenită locului şi încercă să se concentreze, să-şi deseneze un plan al clădirii în memorie. Erau doar două etaje, dar foarte multe coridoare. Probabil că greşise drumul la vreo cotitură, pe undeva prin spate. Se întoarse din nou, abia târându-şi picioarele. Era foarte obosită şi dezorientată. Era de-a dreptul ridicol, dar chiar nu ştia unde se află. Acum se îndoia că mai putea găsi şi sala de primire. Respiraţia i se acceleră şi intră în panică. Trebuia neapărat să-şi găsească dormitorul! Nu putea continuu să se plimbe pe acele coridoare, în sus şi-n jos cu pantofii în mână.

O luă printr-o nişă pe care n-o văzuse mai devreme şi dădu de o uşă. Aici trebuia să fie! Apăsă pe clanţă şi o voce somnoroasă se răsti la ea, în timp ce o dâră de lumină cădea asupra patului.

- Ieşi afară! Uşa se închise încet, dar nu înainte ca mâna ei să fie brutal îndepărtată de pe clanţă.

- Ce naiba crezi că faci? o întrerupse mânios Fier.

- Nu mi-am găsit camera. Furia lui nu era numai vizibilă, ci şi dureroasă, căci mâna lui se încleştase pe umărul ei gol, scurgân- du-i toată culoarea din obraji.

- Aşa se explică faptul că nu eşti îmbrăcată într-un negli- jeu, nu-i aşa? continuă el pe un ton rece ca gheaţa. Totuşi, se uită în jos, măcar l-ai scutit de sarcina de a-ţi da

Ce mai greşise? De ce era el aşa de supărat? Nimic din ce i-ar fi putut trece ei prin minte nu motiva acel cleşte dureros în care se transformase mâna lui pe umărul ei, strânsoare ce o făcea s-o podidească plânsul. Kyle era târâtă de-a lungul altui coridor, spre o altă uşă. Fier se aplecă şi deschise uşa, practic aruncând-o pe ea înăuntru. Trânti uşa în urma lui.

- Bine, spuse el, acum explică-mi!

Dezordinea feminină de pe masă îi era cunoscută, la fel şi cămaşa de noapte întinsă pe pat. în sfârşit îşi găsise camera. Totul îi era familiar, în afară de omul care blocase intrarea.

Era Fier, dar un Fier de nerecunoscut. Cu bărbia ridicată într-o atitudine sfidătoare, arogantă, abia se mai controla. Ochii îi deveniseră negri în raport cu paloarea excesivă a feţei şi venele de pe gât stăteau gata să explodeze de furie. Sacoul şi cravata dispăruseră, ea putea vedea musculatura lui încordată prin cămaşa de mătase albă, străvezie. Respira repede, cam în acelaşi ritm alert în care îi bătea ei inima.

- Ce căutai în camera lui Hubbard?

- Nimic! O parte a minţii ei observă că pe oaspetele respectiv îl chema Hubbard, şi nu Haggard, aşa cum reţinuse ea. Vocea ei suna ciudat, gâtuit. Fier o făcea să se simtă vinovată. Nu mi-am găsit camera. a fost o greşeală!

- Bineînţeles că a fost, îi tăie el vorba sarcastic, greşeala am fost eu. Nu trebuia să mă aflu acolo, făcând o ultimă inspecţie înainte de plecare. Trebuia să fiu în pat, ca toţi ceilalţi. Când ai aranjat întâlnirea, Kyle? în timpul mesei? Un schimb de priviri şi o înţelegere tăcută. Sau mai

târziu, când aţi flirtat în salon? Trebuie să recunosc: eşti maestră în a aranja totul cu cea mai mare discreţie; nimeni nu şi-ar fi închipuit. Merle Hubbard. Dumnezeule ! Deci de asta e nevoie ca să ţi se aprindă ţie călcâiele? De putere?

Furia lui avusese până în acel moment o cauză necunoscută, iar acum îi descoperi motivul. Bărbatul din pat, morocănosul pe care îl supărase lumina când deschisese ea uşa. Intrase în camera lui Merle Hubbard şi Fier crezuse că. Se înroşi.

- N-am ştiut a cui cameră este, replică ea, acum la rândul ei furioasă. Am crezut că este a mea! Eram obosită şi confuză!

- Te rog! Scuteşte-mă de minciuni. Vrei să-mi spui că te rătăciseşi pe culoarul cu dormitoare al unei case cu două etaje, casă construită ca un cub. o casă al cărei tur l-ai făcut în chiar această după-amiază, detaliat, dacă-l cunosc eu bine pe Mace, şi îl cunosc! încercă să spună ceva, dar mâna ridicată ameninţător de bărbatul din faţa ei o reduse la tăcere. Parte francez, parte englez, dar indianul din el era acela care stătea acum neîndurător în faţa ei, tăindu-i cu o simplă privire orice posibilităţi de comunicare. Cât despre partea cu oboseala, dacă erai atât de obosită pe cât spui, de ce te plimbi pe culoare de mai bine de zece minute, de când te-ai retras aşa de hoţeşte din salon?

Nu numai că era epuizată, dar fusese şi pierdută de tot. Dar chiar şi ei, acum că i se impusese perspectiva lui, situaţia îi suna destul de incredibil.

Aruncată în compania unora dintre cei mai influenţi bărbaţi din Canada, unuia dintre ei citindu-i-se pe faţă interesul faţă de persoana ei, încă din momentul în care păşise în cameră şi o văzuse, ce răspuns mai logic, ce

interpretare mai realistă s-ar fi putut atribui situaţiei în care fusese ea descoperită, decât cea pe care o auzise din gura lui Fier? Dar Merle Hubbard?! îşi aminiti trupul îndesat şi privirea insinuantă din acei ochi vicleni şi se strâmbă scârbită.

- Eu conduc un hotel aici, nu o casă de toleranţă! Fier folosea cuvinte grele. Facem pe plac oaspeţilor, dar nici chiar la un asemenea nivel. Dacă n-aveai somn, puteai să treci pe la mine. Te rezolvam eu fără alte complicaţii!

El conducea acest hotel nu numai şapte zile din şapte, ci şi şapte nopţi din şapte! Cuvintele, parcă silabisite pentru a căpăta şi mai multă greutate, pentru a lovi şi mai în plin, felul înfiorător în care se apropia de ea, readuse în amintirea lui Kyle imaginea unei hotărâri pe care îi mai fusese dat s-o vadă o dată.

- Spune-mi, Kyle - ochii lui erau acum, când intră în conul de lumină al lămpii de pe noptieră, albaştri, un albastru accentuat de cât de negru era la faţă - te aştepta, sau îţi propuseseşi o vizită neaşteptată? Urma să-ţi facă asta şi. asta.? O prinse de mână şi îi răsuci brutal braţul la spate. Pantofii pe care Kyle îi ţinea în mână căzură cu un zgomot asurzitor pe podea. Sânii ei tresăltau de teamă în decolteul rochiei extravagante.

- Fier, opreşte-te! Gâtul i se uscase căci privirea lui cobora de la linia gâtului, mai jos, şi mai jos. zăbovind asupra decolteu- lui.

Ea ridică instinctiv mâna liberă, iar el în loc să i-o oprească, profită de faptul că-şi lăsase spatele vulnerabil şi atacă fermoarul rochiei. Kyle simţi cum mâna lui alunecă de-a lungul spatelui ei dezgolit. corsajul nu mai era susţinut de nimic !.

- Nu!. împotrivirea îi fu înăbuşită când buzele lui găsiră vena de pe gâtul ei, în care pulsul îi bătea nebuneşte, dar nu se opriră acolo. Coborâră uşor de-a lungul gâtului până. până.

Nu ştia cum şi când, dar el o ridicase în braţe. Inexplicabil, în loc să i se împotrivească, mâinile ei îi înconjuraseră gâtul, reamintindu-şi de momentul în care mai trecuseră prin părul lui aspru. Buzele lui le gustau pe ale ei, afundându-se cu voluptate în misterul gurii ei pline de dorinţă.

Erau clipe de o senzualitate greu de imaginat. Mâna ei ajunsese sub cămaşa lui. Simţea muşchii lui puternici încordaţi sub atingerea ei în timp ce se apleca uşor cu ea în braţe, depunând-o în pat ca pe un trofeu. Greutatea de pe pleoapele ei se ridică şi ea putu în sfârşit să deschidă ochii. îl văzu pe el deasupra ei. Fiecare muşchi din corpul lui era încordat, până şi musculatura feţei. O imagine în alb şi negru se oferea privirilor arzânde ale lui Kyle, cu doar două pete de culoare în acest tablou ireal, două puncte de un albastru îngheţat. Ochii lui o studiau în cele mai mici amănunte, încercând să ghicească ce se mai afla încă ascuns sub mătasea ce căpăta reflexe albe şi roz în lumină. Degetele care mai adineaori îi strângeau dureros încheietura mâinii, desfăceau acum cei câţiva nasturi care mai ţineau cămaşa pe el, pieptul îi era deja dezgolit, muşchii pectorali con- tractându-se seducător datorită mişcării mâinilor.

întreaga ei fiinţă îl dorea, dar ochii lui o făcură să-şi înfrâneze brusc pornirea. în acei ochi se citea triumf. şi dispreţ.

- Ce s-a întâmplat, Kyle? întrebă el observând

schimbarea ei de atitudine. îmi lipsesc câteva milioane ca să-ţi fiu pe plac?

Aproape că părea satisfăcut, această împotrivire a ei parcă îi confirmase bănuielile. Ce putea ea să spună? Că dându-şi seama de acea dorinţă care o măcina, era îngrozită? Că el greşea în ceea ce-l privea pe Merle Hubbard? Că după această. nici măcar nu ştia exact ce însemnase această. dezlănţuire, că după asta nici un alt bărbat nu ar mai fi ajuns să însemne ceea ce însemna el pentru ea, începând cu acel moment? Ea încercase să-i explice, dar el nu vrusese să audă. îi urmărea cu privirea degetele încheindu-şi nasturii cămăşii. îl dorea, dar nu aşa. Nu voia să fie un trofeu.

- Nu pot. nu vreau.! Mintea ei refuza să găsească cuvinte pentru a exprima ceea ce gândea.

- Nu este cam târziu pentru asta? Vocea lui tăioasă îi sfredeli gândurile. Câţi ani ai? Douăzeci şi şapte, şi opt? Aproape că am crezut, să ştii - vocea i se îmblânzise, dar tonul dispreţuitor pe care îl adoptase nu suna mai puţin dureros în sufletul lui Kyle - aproape că am crezut că eşti ceea ce vrei să pari a fi!

O fată bătrână uitată, eclipsată toată viaţa ei fie de Grace, fie de Thea; o virgină nedorită de nimeni, cu nici o legătură amoroasă adevărată la activ, niciodată înconjurată cu dragoste de vreun bărbat, asta vedea ea şi singură în trecutul ei. El nu avea de ce să continue.

- Acum că am descoperit adevărul. Cămaşa era încheiată acum, iar el se ridicase şi pornise spre uşă. Poate că trebuie să-ţi reamintesc care-ţi sunt îndatoririle. Te afli aici ca să ai grijă de casa mea şi să-i faci pe oaspeţii noştri să se simtă ca la ei acasă. Serviciile pe care le ai de prestat - aluzia era destul de jignitoare şi aşa, nu era nevoie să se

exprime mai răspicat de atât - mai ales în ceea ce priveşte clienţii de sex bărbătesc, constau în atât şi nimic mai mult. Hubbard va pleca în zece zile. De acum şi până atunci nu te vei mai apropia de el decât dacă este absolut necesar!

„ Vino înapoi! Nu înţelegi! „ Strigătul i se opri în gât, ce rost avea să-l cheme? Kyle îşi înfipse neputincioasă unghiile în pernă în timp ce dragostea ei traversa încăperea şi ieşea pe uşă.

Capitolul 5

Taxiul care o lăsase la colţul dintre One-Ten şi Jasper dispăru în traficul intens, îngreunat de barierele care delimitau zonele în care se lucra la noul sistem subteran de transport, semn al progresului Edmonton-ului. Aici nu era aşa de frig. Capitala provinciei Alberta era situată la aproximativ o sută cincizeci de kilometri sud de „ Faucon d'Or „ şi la trei mii şi ceva de metri mai aproape de nivelul mării. Vântul care bătea aducea nisip de la lucrările ce se făceau în apropiere. Bătea prin haina de iarnă pe care Kyle şi-o adusese din Anglia şi îi făcea greutăţi în ţinerea hărţii în mână.

- Căutaţi o adresă anume? Un om se oprise, un bărbat cu faţa roşie de frig.

- Da, aici, arătă ea. S-ar fi oprit cineva pe o asemenea vreme, dacă ar fi fost la Londra? Se îndoia.

Dar cavalerul ei în haină de blană părea impasibil la vânt şi la temperatura sub zero grade care în mod sigur se înregistra la acea oră.

- Mergeţi puţin mai jos şi faceţi la stânga, îi spuse el, două străzi mai spre nord. Nu aveţi cum să nu-l vedeţi.

Dacă cineva i-ar fi spus cu doar trei săptămâni în urmă că în această zi târzie de martie ea va colinda străzile pline de zăpadă ale unui oraş necunoscut căutând sediul unei firme importatoare de alimente, răspunsul ei ar fi fost: „Nu fi ridicol!". Dacă cineva i-ar fi spus cu trei săptămâni în urmă că va cunoaşte agonia de a fi îndrăgostită nebuneşte, l-ar fi catalogat drept nebun.

Găsi clădirea cu faţadă cenuşie pe care o căuta şi pătrunse într-o lume aromată. „Victuallers and International Importers", scria pe semnul de deasupra uşii;

un distribuitor al unui alt distribuitor! se amuză ea. Această companie data, probabil, cam din aceeaşi perioadă în care strămoşii lui Fier călăuzeau grupurile de aristocraţi englezi care aveau curiozitatea de a vedea Munţii Stâncoşi, sau cărau mâncare pentru mineri şi constructorii de cale ferată.

- Marsha! îmi pare bine să te văd! Omul din spatele biroului vorbise înainte s-o vadă bine la faţă, iar când îşi dădu seama de confuzie zâmbetul îi pieri. îmi pare rău! spuse el venind spre ea cu mâna întinsă. O aşteptam pe Marsha Vincey. Pe faţa lui se citea dezamăgirea.

- Eu am preluat vechile ei îndatoriri. Marsha Vincey! Fantoma care o urmărea pretutindeni. Asta nu era prima dată când îi auzea numele şi era convinsă că nu avea să fie nici ultima. O scăpare din partea lui, reparată repede, sau poate doar o consecinţă inconştientă a obişnuinţei. Acelaşi lucru i se întâmplase peste tot pe unde fusese, cu toată lumea cu care venise în contact; toţi uitau şi îţi spuneau Marsha. Numai un singur om o ştia prea bine, pe numele ei. Pentru Fier, Marsha Vincey parcă nici nu existase.

- Ca administrator la „ Faucon d'Or „? Da, da, bineînţeles! Pe faţa care o privea se perindau o multitudine de expresii, dar şi un zâmbet apărut în colţul gurii. Luaţi loc. Ochii lui priviră spre degetele ei lipsite de inele. Staţi jos, domnişoară.?

- Haultain, Kyle Haultain.

- Când a demisionat Marsha, domnişoara Vincey? întrebarea venise parcă întâmplător, după o oră de discuţii asupra preţurilor şi cantităţilor, în timp ce Kyle scruta pentru a mia oară lista pe care o adusese cu ea de la fermă. Nu fusese o întrebare tocmai în ton cu caviarul şi

ouăle de prepelită, dar pe aproape. Caviar era pe listă, Beluga, dacă era posibil, dar şi făină pentru Hippolyte şi delicioasa sa patiserie franţuzească, plus consumabile mai banale: săpun şi soluţii pentru curăţat. Era de datoria lui Kyle ca frigiderele şi dulapurile să nu rămână niciodată fără produse, oricât de exotice sau, dimpotrivă, obişnuite ar fi fost acestea. Această firmă putea să-i aprovizioneze cu tot ce aveau nevoie. Era prima ei călătorie în afara lui „ Faucon d'Or „ de când venise.

- Cred că domnişoara Vincey a plecat acum câteva săptămâni. Kyle bifă şi ultimul produs de pe listă şi începu să-şi strângă lucrurile.

- Este ciudat că nu mi-a spus nimic.

Kyle îl privi curioasă. Pe masă era o fotografie a unei femei cu doi copii mici.

- Marsha a trecut pe aici acum două săptămâni, am luat masa de prânz împreună şi nu mi-a zis nimic despre vreo plecare. Bărbatul se încruntă.

- Poate că a fost chemată urgent, treburi familiale, ceva în genul ăsta? presupuse Kyle.

- Da, da, poate că asta s-a întâmplat. Faţa i se lumină. Ia spune, continuă el ca şi cum i-ar fi împărtăşit un secret, nu cumva ai o adresă actuală unde ar putea fi găsită?

Nu avea. Nu avea nici timp şi nici chef de a accepta o invitaţie la masă, care probabil i se făcea cu scopul precis de a fi descusută. Zilele se măriseră puţin acum, că venise sfârşitul lui martie, dar chiar şi aşa mai avea doar o oră, maxim două până când trebuia să plece la aeroport, unde Mike o va aştepta ca s-o ducă înapoi la „ Faucon d'Or „. Trebuia să ajungă acolo pe lumină, şi ea nu voia să piardă aceste două ore preluând de această dată un obicei de-al

Marshei Vincey.

Părăsi clădirea cu un uşor resentiment. De fapt avuseseră loc mai multe schimbări în viaţa ei, nu numai că fusese adusă atât de departe de casă şi lăsată să se ocupe de nişte afaceri în care se rulau o mulţime de bani care nu erau ai ei, dar suferise şi o schimbare ea însăşi, ca persoană. îşi petrecuse toată viaţa de până atunci în umbra lui Grace şi a Theei, dar acum, după numai o săptămână la „ Faucon d'Or „, era ferm hotărâtă să nu mai fie niciodată un substitut pentru cineva, mai ales pentru o necunoscută ca Marsha Vincey.

- Asta am găsit-o printre scrisorile pe care le-a adus Mike de la Edmonton. Este pentru tine. Oaspeţii cei noi se instalaseră, personalul care se întorsese cu ea îl înlocuise pe cei care plecaseră acum pentru a-şi petrece la rândul lor binemeritata zi liberă. Fier stătea acum în cadrul uşii de la biroul ei cel mic, cu o scrisoare în mână.

Nervii lui Kyle se încordaseră la maxim, conectaţi parcă la mii de volţi.

- Mulţumesc. Nu ridicase privirea, dar conştientiza faptul că Fier venea spre ea. Luă scrisoarea cu mare atenţie, astfel încât degetele ei să nu le atingă pe ale lui.

- îmi pare rău! De astă dată ea ridică, dintr-un impuls pe care nu şi-l putuse controla, privirea către el. Albastrul penetrant al ochilor lui era intensificat de costumul de schi pe gât, închis la culoare, şi de părul lui ca abanosul. Nu-l mai auzise vreodată cerându-şi scuze. îmi pare rău, reconfirmă el că ea auzise bine. L-am deschis o dată cu celelalte, înainte să-mi dau seama că e pentru tine. Este de la sora ta.

Deci Grace ştia că ea se află în Canada. şi deschiderea

scrisorii chiar fusese o greşeală? Cele două idei se luptau pentru supremaţie în mintea lui Kyle. Contesa Grace Orsinski - deşi surioara ei îşi părăsise soţul, titlul era mult prea prestigios ca să renunţe la el aşa de uşor - numele expeditorului era foarte clar scris pe plic. Chiar ar fi putut ea să-l învinovăţească pe Fier dacă, văzând numele de pe scrisoare, nu putuse rezista tentaţiei de a afla noutăţi despre irezistibila Grace şi o deschisese? Era destul de neobişnuit, dar se putea întâmpla.

- Nu contează, spuse ea, aşteptându-se ca el să plece. Fier însă nu schiţă nici un gest cum că ar avea de gând să se îndrepte spre uşă. Scuză-mă! Deschise plicul şi scoase din el singura foaie de hârtie care se afla acolo. Nu putea să stea pur şi simplu şi să aştepte următoarea lui mişcare.

- Bineînţeles. Pentru o fracţiune de secundă se priviră în ochi.

„Draga mea”, scria Grace, „Alex este din nou foarte enervant, amenințându-mă că nu-mi va mai trimite bani dacă nu mă întorc la el, îţi poţi imagina?! Poate că o voi face într-o zi, dar NU”, ultimul cuvânt era subliniat cu linie dublă „atâta timp cât el se poartă aşa de posesiv şi-mi impune tot felul de lucruri! Tu ce crezi? Crezi că ar trebui să o fac sau nu? în fine, crezi că poţi să-i ceri lui Fier să-mi trimită ceva bani? Nu mult, doar câte ceva, puţin, o dată pe lună. Cred că am şi eu acest drept, la urma urmei, că doar el a moştenit tot! Oricum, Kylie, vezi ce poţi să faci! A, şi PS: multă dragoste!”

Asta era tot. în post-post scriptum era trecută şi adresa la care putea fi găsită şi care îi erau planurile pentru următoarele câteva săptămâni.

- Veşti proaste? Bărbatul de a cărui prezenţă ea uitase,

o făcu să ridice mirată privirea. Ea chiar uitase că el era acolo! Uitase că, dacă ar fi întins mâna, l-ar fi putut atinge.

- Nu, nu sunt veşti proaste. Pe faţa ei nu se citea dezamăgirea, dar sufletul îi era cuprins de supărare. Să-i spună sau să nu-i spună lui Fier despre cererea lui Grace? Nu. Erau şi aşa obligate faţă de el. Va trimite bani din propriul ei salariu. Sunt doar surprinsă, continuă ea cu o voce aproape stinsă. Grace îmi spune că poate se va întoarce la Alex.

-înţeleg, spuse el fără să i se clintească vreun muşchi al feţei. Spune şi când va avea loc marea împăcare?

- Nu! Kyle, crezând că nu a fost bine înţeleasă, repetă: încă se mai gândeşte dacă s-o facă.

Fier era parcă amuzat:

- Si bărbatul în cauză nu are nici un cuvânt de spus? Este exact stilul surorii tale! Spune-mi, întrebă el, tu ce crezi? Ar trebui să se întoarcă la el?

Ironia situaţiei o tulbura.

- Dacă încă îl mai iubeşte, da. Dar cum să dictezi cuiva de cine să se îndrăgostească? Ea nu fusese pusă în gardă, ei nimeni nu-i poruncise să se îndrăgostească de Fier.

- Unul din marile adevăruri, aprobă el laconic, şi îndrăznesc să spun că, până la urmă, îşi va da ea seama ce e de făcut. Te rog să mă ţii şi pe mine la curent cu ceea ce se întâmplă. Dar de ce era el aşa de interesat? se miră Kyle. îşi pusese această întrebare fără să gândească: orice bărbat pe care-l întâlnise şi care o cunoscuse pe sora ei manifestase interes pentru Grace, oricât de puţin. şi acest lucru se întâmpla încă de când se născuseră.

- Din curiozitate. Fier se opri în dreptul uşii cu un zâmbet atotştiutor pe faţă. Nu cumva Grace îţi cere bani?

- Nu. Fusese cât se poate de sinceră. Grace nu-i ceruse ei nici un ban, ci lui Fier. Dar nu avea de ce să-i spună lui asta, nici că intenţiona să-i trimită chiar ea bani lui Grace.

- Serios? Sunt surprins. Totuşi, dacă şi când o va face, te sfătuiesc s-o refuzi.

- Si s-o las să moară de foame, nu-i aşa? ripostă Kyle sarcastic.

- Mă îndoiesc profund că ar muri ea de foame, răspunse el. Dar cred, sincer, că trebuie să înveţe să aibă grijă de ea şi singură.

Uşa se închise şi o dată cu ea dispăru şi tensiunea ce umpluse camera. Fusese mai aspru cu Grace decât ar fi crezut ea că poate fi, observase Kyle, dar asta probabil pentru că Grace nu era acolo. Dacă ar fi privit-o doar o singură dată, voinţa i s-ar fi topit, la fel ca şi celorlalţi. Poate cu Fier Cailloux procesul ar fi durat mai mult decât cu alţi bărbaţi, dar ar fi avut până la urmă acelaşi rezultat.

Să cobori călare de pe platforma de sub nivelul hotelului era ca şi cum ai fi făcut acrobaţii pe marginea unei prăpăstii, gata- gata să cazi în orice moment. După o secundă de ezitare, Kyle îşi făcu curaj şi se uită înapoi. Vila dispăruse din vedere, întreg peisajul fiind dominat de un perete de piatră, presărat din loc în loc cu zăpadă. Nici în faţă priveliştea nu era mai încurajatoare: numai văi abrupte care anunţau parcă culmile încă şi mai înfricoşător de înalte şi periculoase ce aveau să apară în faţa lor.

Un grup de cincisprezece oameni şi treizeci de cai fusese parcă absorbit de natură. Deasupra lor o pasăre îşi întindea aripile care sclipeau în soarele abia mijit, făcând ture în aerul cald de la înălţimi. Era un şoim auriu, simbolul lui „ Faucon d’Or „.

- Este altceva, nu-i aşa? Nici nu ajunseseră bine la platoul primului vârf mai înalt din zonă şi Davis îşi potrivise pasul calului după cel al calului ei.

- Da, aveţi dreptate, răspunse Kyle refractar. Nu avea chef să vorbească. Era de ajuns că i se cerea să călărească; era destul de greu pentru ea să se reobişnuiască cu această îndeletnicire care-i fusese totuşi atât de familiară în copilărie, şi să se încadreze în imensitatea împrejurimilor. Ochii ei trebuiau să se acomodeze; nu mai văzuseră niciodată aşa vastitate de spaţiu pe de o parte, şi aşa splendoare de floră alpină miniaturală pe de alta.

Era zmeură sălbatică la un loc cu. clopoţei! Erau diferiţi de cei din Anglia, dar fără îndoială erau clopoţei. Doar pe aceştia îi cunoştea. Restul erau flori diferite, de toate culorile: galben, alb, roz şi roşu-aprins, toate foarte mici şi delicate. Era incredibil cum de rezistaseră îngheţului de peste iarnă.

- I-am spus lui Cailloux că nu urc până aici nici în ruptul capului, dar uite că a reuşit să mă facă să vin şi a doua oară!

- Serios? Regele preparatelor de pui nu avea să se lase descurajat în tentativa de a discuta cu ea şi Kyle încetă să mai încerce să-l facă să înţeleagă că nu are nevoie de un partener de conversaţie. Pentru scurt timp uitase de Fier, dar acum el reapăru în faţa ei călărind într-un grup de patru persoane. Alături de el era soţia lui Harley Davis. O durere acută îi sfâşie pieptul.

- Da! Pentru el nu era destul că adoptase acea ţinută muntenească, cu cojoc şi cizme de piele întoarsă - acestora din urmă Mace avusese grijă să le scoată pintenii de argint;

nu puteau permite ca aroganţa estetică a unuia dintre clienţi să provoace vreun accident - trebuia să încerce şi să imite accentul specific local. Kyle nu se mai uita la el, dar nu putea să nu audă cuvintele lui şi mai ales accentul nazal cu care le rostea. Fusese un „ Da ! „ â la Gary Cooper. Am fost anul trecut, iar anul acesta am adus-o şi pe Myrna. La început a fost la fel de reticentă ca şi mine prima dată, dar uită-te acum la ea!

Nu era nevoie să se uite, auzea. Vocea ascuţită care nu mai tăcea. Fier doar asculta, fără s-o întrerupă decât ocazional, cu o remarcă rezervată, zâmbind inexpresiv. Cum putea el să suporte atâta atenţie din partea unei femei ca Myrna Davis, cu verva ei de prost-gust şi cu adoraţia de şcolăriţă ce se citea pe faţa machiată prea strident? Aceste gânduri nu se datorau geloziei, îşi spuse Kyle. Era ceva care o nedumerea încă de când sosise la „ Faucon d’Or „.

Nu reuşise nici acum să-şi explice de ce Fier deschisese „ Faucon d’Or „, pustietatea lui îndrăgită, pentru aceşti oameni.

Era adevărat că erau foarte bogaţi şi, fiecare în felul lui, influent, dar se purtau şi prosteşte câteodată, ca nişte copii răsfăţaţi, ceea ce îl făcea până şi pe el să se încrunte: emiteau deseori pretenţii absurde. Nu avea nevoie de aşa ceva. Respectul de sine care deborda în propria personalitate i-ar fi fost mai mult decât suficient, nu avea de ce să caute compania celor bogaţi şi puternici. Era deja bogat, observaţie pe care o făcuse Grace în acea seară când el închiriase limuzina Mercedes cu şofer cu tot pentru a-i duce pe toţi s-o vadă pe Thea la Londra. Profitul pe care-l aducea „ Faucon d’Or „ de-abia acoperea cheltuielile

necesare pentru a satisface şi cele mai stupide capricii ale clienţilor. După cele trei luni în care se ocupase şi de contabilitate, Kyle era la curent cu această stare de fapt.

Oftă, regretând liniştea care ar fi putut să domnească în acele locuri şi îşi îndreptă o parte din atenţie spre personajul de lângă ea, care nu încetase nici un moment să vorbească. Fier trebuia să aibă un motiv pentru care invita oameni ca Harley Davis la „ Faucon d'Or, dar se îndoia că el i se va destăinui ei, aşa cum se îndoia că va afla vreodată de ce o adusese pe ea din Anglia când ar fi putut cu uşurinţă să găsească pe cineva în Canada pentru a o înlocui pe misterioasa Marsha Vincey.

Poate că ceea ce-l atrăsese pe el la ea era tocmai lipsa de atracţie! Faptul că predecesoarea ei arăta bine şi că se folosea de acest lucru nu mai era un secret pentru Kyle. Acesta fusese probabil motivul scenei care precedase demiterea ei. Probabil Fier crezuse că aducând-o pe acea femeie care nu avea cum să iasă în evidenţă, acea „bucată de tapet" pe care o cunoscuse în Anglia, va rezolva problema. De unde să ştie el că, de la plecarea lui de la Dovercourt, ea nu mai fusese aceeaşi, că prezenţa lui trezise în ea dorinţa de a fi remarcată, privită şi admirată? Odată şi-odată va trebui să-i spună, se gândi Kyle. Doar că punerea în practică a acestui gând era foarte improbabilă.

- Myrna îmi spunea să deschid un alt gen de afacere. Regele preparatelor de pui încă mai vorbea lângă ea! „Pui în pustietate" sau aşa ceva. Ce părere ai?

Găsise în ea audienţa necesară, rămăsese lângă ea şi acuma îi enumera tot felul de concursuri la care se gândise pentru clienţi: care mănâncă mai multe copane de pui într-un interval de timp, şi altele în acelaşi registru; totul se

întâmpla, bineînţeles, în sălbăticie.

- Apoi alt concurs, de făcut curăţenie la locul festinului, adăugă el. Nu poţi arunca toate resturile şi să strici frumuseţe de peisaj!

- De ce nu daţi o excursie în sălbăticie ca premiu pentru cel care se implică cel mai mult în păstrarea curăţeniei în cartierul lui? sugeră Kyle pe jumătate serioasă, sau pentru cel care colecţionează cele mai multe, ştiu şi eu, obiecte care se găsesc în produsele dumneavoastră.

- Da!! Că bine zici! Ia te uită ! Ochii lui se făcură mari cât cepele, în semn de admiraţie. Mai întâi trebuie să cumpere produsele, bineînţeles, pentru a putea intra în competiţie. Ideea este excelentă! Există şi o minte ageră în spatele acestei feţe frumoase!

Vorbi tot timpul, la masă, după masă. Faptul că în cele din urmă ajunseră în tabără fu până la urmă o uşurare pentru Kyle, deşi tocmai această tabără fusese motivul pentru care ea nu vrusese să vină în excursie.

Era o excursie de două zile, în care îşi petreceau o noapte sub cerul liber, menită a oferi preţioşilor invitaţi de la „ Faucon d'Or „ un simulacru de experienţă a vieţii în sălbăticie. Dormeau în corturi instalate printre copaci şi mâncau păstrăvi proaspeţi prinşi de ghizi, pregătiţi la foc de vreascuri tot de aceştia. Nu lipsea nici vinul. Calitatea serviciilor era aceeaşi, numai că totul era organizat de Mace, ceea ce făcea din Kyle, care nu avea aici nici o responsabilitate, o simplă invitată. Nu, de fapt nu o invitată. O femeie oarecare care nu avea nici o şansă să capete un dram de atenţie măcar din partea celui care era bărbatul iubit şi alături de care era obligată să-şi petreacă

patruzeci şi opt de ore lungi şi chinuitoare.

Era încă lumină în acele ţinuturi înalte. La nouă seara, soarele abia începuse să coboare pe după piscuri, iar la zece Kyle admira asfinţitul de pe malul râului Berlin.

Nemaiputând să suporte zgomotul continuu şi pălăvrăgeala din jurul focului, se retrăsese fără să deranjeze pe nimeni în căutarea unei oaze de linişte. Era mult prea greu pentru ea să stea acolo şi să se uite la el. Fizic erau foarte aproape unul de celălalt, totuşi o distanţă de sute de kilometri îi despărţea.

Obosit şi el după acea zi de optsprezece ore, soarele dispăru repede. în câteva minute era întuneric, sau cât se putea de întuneric pentru perioada verii. Nu mai rămăsese decât albul râului învolburat să lumineze natura înconjurătoare.

- Anii tinereţii! Vocea se auzise din umbra copacilor din spatele ei. Crezuse că scăpase, dar se înşela! Fiecare fibră a corpului ei se puse în gardă. El o vedea, se gândi ea, pe fundalul râului, dar era în siguranţă. începu să se relaxeze puţin. El nu avea cum să fi observat tresărirea ei sau să fi auzit cât îi bătea de tare inima, pe care şi-o simţea până în gât. Convinsă de acest lucru, îşi făcu curaj şi se întoarse spre Fier. Nu-i vezi? întrebă el.

Nu, nu vedea nimic. Ceea ce monopolizase întreg câmpul ei vizual era acea formă bine făcută care se apropia încet de ea. pe jumătate indian. îşi aminti Kyle ca prin vis, şi deodată două licăriri azurii deveniră vizibile.

Acei ochi care o priviseră fără expresie toată seara fuseseră motivul plecării ei din tabără. Vedeau şi ghiceau prea multe; ar fi putut chiar ghici acea gelozie prostească şi chinuitoare care o încerca văzând-o pe soţia cu faţă de

găină a Regelui preparatelor de pui cum îl priveşte cu adoraţie sub ochii îngăduitori ai soţului ei. Dar acum, deşi căutase scăpare, era singură cu el.

- Uită-te acolo! Mâna lui o apucă de după talie, nu pentru a o apropia de el, ci pentru a o întoarce cu faţa în direcţia indicată. Un brad căzuse peste râu, formând astfel un pod natural. Pe jumătate ascunse de crengile copacului se vedeau două siluete. Fier le reperase imediat, dar ea nu. Doi adolescenţi veniţi cu familiile lor, care acum, la fel ca şi ea, încercau să scape de lângă focul de tabără pentru a fi singuri. Acum îi vezi? întrebă uşor Fier.

- Da. Atingerea lui îi readusese la viaţă fiecare simţ în parte: vederea, mirosul, auzul. Un tărâm care se cufundase în întuneric când soarele apusese, era acum plin de detalii. Dar nu-i văzusem înainte să mi-i arăţi tu, adăugă ea.

îi simţi zâmbetul.

- Hai să mergem mai departe, spuse el. Nu trebuie să-i deranjăm.

Kyle credea că visează şi nimic în jur nu ar fi susţinut contrariul, doar că sunetele dimpre jurul ei erau reale: o pasăre ciripind uşor, un şarpe târându-se prin iarbă spre culcuşul lui subpământean. O conduse de-a lungul râului până ce copacul cu pricina dispăru din vedere. Ştia că nu este doar imaginaţia ei, fiindcă simţea mâna lui Fier cum o strângea delicat de mijloc. Dacă ar fi fost un vis, acesta ar fi trebuit să fie momentul în care s-ar fi trezit. Fier nu era niciodată drăguţ cu ea. Era aspru, distant, amuzat. Era în multe feluri, se cutremură la imaginea unui Fier mânios, dar niciodată drăguţ, nu cu ea. Singura dată când vedea cealaltă faţă a personalităţii lui era atunci când se afla în compania lui Mace. Bătrânul ghid indian era singurul care

părea să fi cucerit un loc în inima impasibilă a lui Fier.

- Ti-e frig? Se dezbrăcă de vesta matlasată pe care o purta peste cămaşă pentru a i-o pune ei pe umeri.

- Nu. eu. Privirea lui o avertiza : „ Nu te eschiva de la un răspuns! „ Mulţumesc! Chiar îi era frig, stătuse lângă râu mai mult timp decât crezuse, se lăsase frigul. Ce ai vrut să spui? întrebă ea în cele din urmă. Anii tinereţii?

- Ce? Pe faţa lui se citea deruta. O altă premieră, Fier nu era niciodată derutat. Trebuia să facă ceva, să spună ceva pentru ca sentimentul acela prea plăcut de a se afla în braţele lui să se risipească. Luă vesta din mâinile lui şi şi-o puse bine pe ea. Ah, da! în lumina nopţii de vară, acolo sus, în creierii munţilor, faţa care o privea se lumină. Anii tinereţii! Văzându-i pe cei doi, arătă cu capul spre copacul căzut pe umerii căruia odihnea povara dragostei, mi-am reamintit că există ceva de care eu nu voi avea niciodată parte.

Avea totul şi totuşi regreta. Ea nu putea să-l înţeleagă. Era încă destulă lumină pentru ca el să-i vadă expresia surprinsă a feţei.

- Am treizeci şi opt de ani. Nu voi mai avea niciodată în faţă viaţa aşa cum o au cei doi. Arătă încă o dată spre copac.

Ea avea douăzeci şi nouă. O altă zi de naştere venise şi trecuse nebăgată în seamă de nimeni, de când era la „ Faucon d’Or „. Anii cei frumoşi, sau cum îi numise Fier?

Stând acolo, uitându-se în sus spre el, fu mişcată de acea vulnerabilitate pe care şuviţa rebelă ce-i umbrea fruntea o conferea feţei cuprinse de melancolie. Ea pierduse orice noţiune a timpului, prezent, trecut şi viitor le trăia pe toate într-o secundă. Nu ştia de ce, dar era sigură

că îi împărtăşea întru totul sentimentele. Viitorul poate că le mai rezerva încă multe surprize, dar lor le lipsea iubirea aceea tinerească de care nu avuseseră parte.

- Eşti invidios? îl întrebă ea aproape în şoaptă.

- Un pic! Cine n-ar fi? Ea îi observă zâmbetul trist. Dar timpul este ceva ce nu poate fi controlat.

- Ceea ce poţi controla este ceea ce faci cu el. Kyle realiză că nici ea nu făcuse acest lucru. Se eschivase, lăsându-le pe Thea şi pe Grace să se bucure de viaţă în locul ei, şi acum era prea târziu. Abia acum, la douăzeci şi nouă de ani experimenta prima sa dragoste pentru un bărbat care, cu excepţia acestei ocazii, extrem de rare, abia dacă-i mai adresase două cuvinte din noaptea în care o smulsese din faţa uşii lui Merle Hubbard.

- Bineînţeles că poţi controla câte ceva în viaţă. Si el o privea acum pe ea. Poţi să pleci, să părăseşti locul natal, să începi o viaţă nouă. Poţi să-ţi întemeiezi o afacere, poţi chiar să te îndrăgosteşti şi să crezi că acea dragoste va dura o veşnicie. Asta până îţi dai seama că nu va merge niciodată, că Parisul şi pustietatea nu se împacă unul cu cealaltă.

- Locuia la Paris? Ştiuse întotdeauna că i se întâmplase odată ceva, că avusese pe cineva. Un bărbat ca Fier, în care pasiunea abia aştepta să înmugurească, nu putuse să stea atâta timp de unul singur.

- încă locuieşte. Privirea lui o îngheţă. S-a măritat cu un judecător şi ultima dată când am auzit de ea avea doi copii. Dar s-a terminat. Mai arătă o dată spre locul cu copacul. A fost dureros la vremea respectivă, dar acum sunt mulţumit de felul în care stau lucrurile. Nici un regret, nu era genul lui, luase o decizie şi totul se terminase, era

de domeniul trecutului. Acum îmi dau seama că acest loc mă atrăgea ca un magnet încă de pe atunci. Am încercat să rup aceste legături, să părăsesc „Faucon d'Or"-ul, să intru în afaceri, să fiu oricine altcineva decât eram în realitate, dar drumul pe care trebuia s-o apuc nu-mi era dat să-l decid eu.

Poate pentru ea, dar nu şi pentru el!? Avea mijloacele, puterea, voinţa să-şi trăiască viaţa pe care şi-o dorea. Ea era cea care fusese încolţită, obligată de împrejurări să apuce pe un anumit drum, căci Dovercourt-ul ajunsese în mâinile omului din faţa sa.

- Când am moştenit toate acestea. Privirea lui cuprindea copacii, cerul şi muntele care devenise invizibil în plasa întunericului. Am ştiu că ceea ce aveam era doar o mică parte din ceva ce era deja pe cale de a fi distrus! Vocea care mai devreme sunase blând şi cald în urechea lui Kyle, începea să redevină aspră, şi omul pe care-l cunoştea prea bine, nepotul acelui băiat indian care fusese nevoit să alerge şapte zile şi şapte nopţi pentru a-şi revendica dreptul asupra pământului, reapărea în faţa ei.

- Progresul. felul în care rostise acest cuvânt îi imprimase conotaţii de „abuz", „întinare". tăia şi ardea totul în calea lui, cotropindu-mi sălbăticia. în zece-douăzeci de ani totul ar fi fost distrus sau îmblânzit. Mese de picnic, campinguri, asta înseamnă viaţă în natură pentru fotografii amatori! Vorbea de ceea ce oferea „ Faucon d'Or „, dar exista o limită, o limită foarte precisă în mintea lui cu privirea la ceea ce era permis a se întreprinde în munţii lui şi ce nu. Aşa că am decis să mă alătur celor care „progresau", la propriul lor joc. Acum dau posibilitatea oamenilor să trăiască experienţa sălbăticiei aşa cum îşi

doresc, folosindu-mă de puterea lor pentru a o păstra. Aşa s-au dus anii mei de tinereţe. Se opri dintr-o dată parcă dându-şi seama că se afla şi ea acolo. Am transformat acea căbănuţă într-o staţiune luxoasă; apoi am invitat oamenii care m-ar fi putut ajuta să-mi păstrez nu numai sălbăticia, dar tot ce este neîmblânzit, neexplorat şi încă mai există.

Parcă totul căpăta sens. întrebările la care ea dorise răspunsuri încă de când ajunsese îşi primiseră răspunsurile. Ea şi bărbatul pe care-l avea în faţă, privind-o cu acel zâmbet trist, aveau aşa de multe în comun şi totuşi erau atât de diferiţi. Fier îşi dedicase anii săi de tinereţe unui ideal. Ea îi lăsase pe ai ei să treacă. Oare ce era mai puţin distructiv pentru un suflet? Sau poate întrebarea ar fi trebuit pusă cu „ mai distructiv „? Tot ce ştia era că pasiunea pusă de el în acel monolog atinsese o coardă sensibilă în inima ei şi pe cât nu putea să stea acolo fără să facă nimic, pe atât de imposibil îi era şi să fugă de cele ce se întâmplau.

- Kyle! Respiraţia lui îi atinse obrazul înfierbântat.

- Trebuie să plec. Vocea ei era sfârşită, înecată. Ceva ce ea visase avea să se întâmple. îi era frică, era îngrozită.

Nu era decât retrăirea unui sentiment mai vechi, decât singurătatea. Era acel regret al lui după anii tinereţii, acea nostalgie. Era orice altceva decât nevoia lui de ***ea.*** Braţele lui o trăgeau spre el din motive legate de orice altceva decât de persoana ei.

încercase să-şi spună aceste lucruri, să-şi repete. să folosească umilinţa acelor momente greu de uitat din prima ei noapte la „ Faucon d’Or „ - când el răscolise totul în ea doar pentru a o pedepsi - pentru a-şi recăpăta voinţa, dar îi fu imposibil. De această dată braţele care o

înconjuraseră emanau căldură şi tandreţe, degetele lui coborând într-o mişcare senzuală pe spatele ei, iar atingerea delicată a acelei guri care o atacase cu atâta furie altă dată, o secătuia de toată voinţa ei.

- Fi-eer! Oh, Fi-eer! Eşti acolo? Vocea şi paşii doamnei „ preparate de pui „ se apropiau din ce în ce mai mult. Buzele ei resimţiră cu atât mai dureros despărţirea de ale lui, cu cât momentul lor atinsese maximum de intensitate. Oh, Fi-eer! Domnule Ca-iu!

O cuprinse frigul când mâinile lui îi dădură drumul şi aerul de seară o lovi peste faţă. O expresie de gheaţă se aşternuse pe faţa lui. O ţinea de mână la distanţă de un braţ şi părea să tune şi să fulgere prin fiecare fibră a corpului său.

- A naibii! şopti el furios. A naibii! repetă.

Capitolul 6

- Ei bine, ce credeai că o să fac? întrebă Grace cu zăduf. Să mă plimb ca un căţeluş după Fred şi Buffy şi după tot cârdul ăla prin Europa, fără să am un ban al meu, ca şi cum aş fi o cerşetoare ordinară?

Nu, n-ar fi vrut ca Grace să facă una ca asta, se gândea Kyle, dar ultimul lucru la care s-ar fi gândit era că o să-şi vadă sora în biroul lui Fier de la „ Faucon d'Or „. Pe fundalul sălbatic munţilor, parcă prelungindu-se la nesfârşit, frumuseţea ei aurie era încă şi mai răpitoare.

- Am rămas fără adăpost, în cazul în care nu ţi-ai dat seama! menţionă Grace. N-am avut pe nimeni care să facă pe dracu-n patru ca să-mi ofere şi mie o slujbă când am pierdut Dovercourt-ul!

- Dar.. .Riposta lui Kyle constase doar în acest cuvânt.

- Da, ştiu, ştiu! dădu Grace din mână. Mi-ai trimis cât ai putut şi sunt recunoscătoare, chiar sunt. Zâmbetul acela, care îi făcea pe toţi s-o ierte, indiferent cât de mult ar fi greşit, îi lumină faţa.

Dar viaţa este aşa de scumpă în zilele noastre. Nici nu ştiu unde s-au dus banii! „Ce zici de distracţii şi haine scumpe?!" suna răspunsul în gândul lui Kyle. Gustul pentru modă al lui Grace era evident şi în acel moment. Acel deux-pièces superb era în mod sigur o nouă achiziţie. Am încercat să economisesc câte ceva, chiar am încercat, dar există o limită pentru cineva de a se tot autoinvita să stea la prieteni, pe banii lor! Si când am avut de ales între plecarea înapoi în Anglia şi a rămâne să mă fac de râs în Europa, m-am întors acasă, dar l-am găsit pe tânărul Ted Sully conducând Dovercourt-ul. Chiar ar fi trebuit să-mi spui despre asta, ştii, chiar era important, Kylie, termină ea

plângăreţ.

Dar îi spusese. Ii povestise în prima ei scrisoare de după ce aflase că urma să plece în Canada şi îi spusese tot atunci şi despre Ted Sully. Dar când să citească Grace scrisori care n-o interesau? Si acea scrisoare probabil că ajunsese la ea în timpul unei partide de schi pe pantele din Kloster.

- Imi pare rău. Se întorsese automat la poziţia în care ea era cea care întotdeauna greşea şi îşi cerea scuze! Kyle zâmbi amar. Crezuse că se schimbase, dar iată că nu era aşa.

- Nu-i nimic, te iert, spuse graţios Grace. Se uită spre geamantanul din piele de crocodil de lângă ea. Crezi că poţi să-mi faci rost de o ţigară? Mulţumesc. Luă una din cutia pe care i-o întinsese sora sa, o aprinse cu bricheta de aur pe care o avea şi tuşi. Doamne, chestiile astea cred că au peste o sută de ani! Nu fumează nimeni pe aici? Studie vârful arzând al ţigării, mai trase două fumuri şi o stinse. Nu contează, unde rămăsesem? A, da. Când m-am întors la Dovercourt, idiotul ăla de Sully - Ted Sully era unul din puţinii bărbaţi care nu fuseseră captivaţi de farmecul lui Grace, îşi reaminti Kyle - a făcut tot ce i-a stat în putinţă ca să-mi demonstreze că nu sunt dorită acolo. Nici Thea nu s-a comportat mai bine!

- Deci ai văzut-o? Kyle nu mai primise decât o singură dată veşti de la mama ei cea faimoasă şi atunci, destul de ciudat, într-o scrisoare prin care aceasta aprecia schimbarea care avusese loc în viaţa fiicei sale mai mari.

- Bineînţeles că am văzut-o, se repezi Grace. Unde puteam să mă duc? S-a terminat stagiunea cu piesa lui Shaw şi acum este în tratative pentru un film. Am crezut că

se va gândi să-mi găsească şi mie un rol cât de mic, dar ei părea să nu-i pese. Cred că din cauza lui George... A, nu ştiai? Grace citise întrebarea în ochii lui Kyle. Mama noastră cea faimoasă şi-a găsit un alt tinerel. Un George Cumva, destul de serviabil, de fapt! Cu mult peste nenorociţii pe care i-a avut în trecut. Si mai în vârstă, totuşi. Oricum, Thea mi-a dat o mie de lire şi mi-a dat papucii!

- Ce ţi-a făcut? întrebă amuzată Kyle.

- Da, da, asta a făcut. Grace părea satisfăcută. Nu s-a exprimat în aşa de multe cuvinte, dar mi-a fost destul de clar că nu e de părere că este destul loc în acel apartament pentru amândouă, mai ales cu drăguţul de George prin preajmă. Nu a fost nevoie să-mi paveze drumul spre uşa cu dale fluorescente, am priceput şi singură aluzia!

Lui Kyle îi venea destul de greu să creadă una ca asta. Grace era fiica favorită: Thea nu ar fi lăsat-o aşa, pe drumuri.

- Trebuie să-ţi fi sugerat ea ceva?

- Da, cum să nu. Mi-a sugerat, în nişte termeni suficient de expliciţi, că ar trebui să mă întorc la Alex.

- A, înţeleg. După o pauză convorbirea continuă. Si o vei face? Nu se mai pusese acest subiect în discuţie de la prima şi unica scrisoare pe care o primise de la Grace.

- Bineînţeles că nu! tresări Grace. El ar fi fericit să mă vadă, dar de ce să mă întorc, când poate să apară altcineva. Tu cum o mai duci cu el, apropo?

- Cu cine? Kyle întrebă, dar era numai o formă. Inima ei ştia foarte bine despre cine vorbea sora sa.

- Cu Fier, cine altcineva ? Iubitul nostru văr de gradul al doilea sau de al câtelea este. Nu mai fi aşa de zgârcită cu

detaliile, Kylie! Despre cine puteam să vorbesc? Se lăsă pe spate cufundându-se în acea canapea luxoasă şi privi în jur prin sălbaticul cuib de vultur al lui Fier, o privire cât se poate de aprobatoare. Pot să spun că nu mă aşteptam să fie aşa de luxos pe aici. O surpriză destul de mare! Grace se mai întinse după o ţigară. Hai, spune-mi! Cum te mai înţelegi cu el?

- Lucrez pentru el, spuse Kyle înţepată. Nu trebuie să mă „înţeleg" cu el.

Ochii lui Grace se micşorară, privind-o cercetător prin fumul dens.

- Ţi-a spus cineva vreodată că devii din ce în ce mai alunecoasă, cu cât avansezi în vârstă? remarcă ea imediat. Mă întreb, de ce?

Chiar, de ce? De ce era aşa de evazivă în legătură cu relaţia ei cu Fier? Sau „ alunecoasă „, cum spusese Grace. Tot ce fusese între ei se rezuma la acele momente de lângă râul Berlin: un sentiment de siguranţă, de încredere nelimitată, sentimentul că eşti considerat o persoană specială, că eşti iubit, iată ce trezise în sufletul ei strânsoarea braţelor lui. Câteva zile scânteia acelor momente dăinuise, dar ulterior, cum nimic nu se mai întâmplase, nu se mai spusese, ca să-i dovedească ei că totul nu fusese doar un vis, toate îndoielile începuseră să reapară.

E adevărat că nu mai fusese aşa de distant. La întoarcerea din excursie, chiar călărise alături de ea, arătându-i lucruri pe care ochii ei de neexperimentaţi le pierdeau din vedere. Pământul proaspăt răscolit, unde un grizzly încercase să găsească ceva de mâncare, chiar lângă cărarea bătută de picior omenesc pe care apucaseră

şi ei sau o urmă proaspătă lăsată de un pui de capră neagră, rătăcit singur-singurel pe piscurile atât de primejdioase pentru un neiniţiat ca el, speriat probabil că nu-şi va mai găsi niciodată mama şi căminul, acestea erau numai câteva dintre minunăţiile pe care le întâlniseră în cale.

Plăcerea ei se reflectase în ochii lui, apropiindu-i, unindu-i prin curiozitatea delicioasă cu care amândoi urmăreau pustietatea. Dar o dată cu drumul se terminase şi apropierea, o dată cu reluarea rutinei de zi cu zi la „ Faucon d’Or „ se risipise şi magia, devenea din ce în ce mai greu de crezut că acele momente existaseră cu adevărat sau că cele câteva clipe de lângă râu fuseseră trăite şi nu visate.

Fier era plăcut, zâmbea uneori. Chiar cu o zi în urmă împărtăşiseră, fără cuvinte, un moment de amuzament pe seama soţiei Regelui preparatelor de pui când aceasta îşi luase, în felul ei caracteristic, rămas-bun. Fier o privise pe Kyle prin coafura extravagantă, bătută de vânt. Dar văzând acea licărire în ochii de cobalt Kyle îngheţase.

Niciodată nu avea să mai fie ceea ce fusese, să dea frâu liber sentimentelor era prea periculos, prea o expuneau suferinţei. Amintirea unui tată care, uneori, parcă uita că există era încă prea vie în sufletul ei. Iar dacă Fier, aşa cum bănuia ea, regreta acel moment în care se lăsase purtat de un impuls şi lăsase să se vadă o latură pasională a bărbatului impasibil de fiecare zi, ea ar fi făcut bine să procedeze ca el. Să se poarte ca şi cum nimic din ceea ce se întâmplase nu s-ar fi întâmplat de fapt.

Aşa că îi zâmbise neutru, se întorsese şi plecase.

Acum venise Grace. Era o vizită total neaşteptată.

Găsise un loc liber în elicopterul ce aducea de la Edmonton doi noi oaspeţi. Kyle trăia un sentiment de nelinişte. Cu tot ce ştia, cu tot ceea ce viaţa o învăţase, de ce se mai chinuia să fie aşa de „ alunecoasă „, cum îi zisese Grace?

- Deci? Care este marele secret? Grace o lua acum peste picior. Nu-mi spune că am fost departe de adevăr când ţi-am zis să te măriţi cu el!

- Grace! Kyle se înroşi. Eşti ridicolă!

- Chiar aşa? Sprâncenele perfecte se ridicară în semn de neîncredere. Judecând după privire, tu ascunzi ceva! Ei bine, dacă nu-mi spui tu, va trebui să aflu singură. Nu cred că va fi foarte greu.

Nimic nu era prea greu. Dacă erai Grace.

- Cât timp ai de gând să stai ? schimbă deodată subiectul Kyle.

- Depinde. Grace se îndreptă. încă nu ştiu cât vreau să stau. sau cât timp sunt invitată să stau. Acel sentiment de nelinişte din inima lui Kyle ieşise la suprafaţă şi Grace îl observase. Ţi-am spus că voi afla! Ar trebui să-ţi vezi faţa! Ai căzut, nu-i aşa? O Doamne, n-am crezut că se va întâmpla aşa ceva vreodată! Sora mea mai mare a căzut de pe piedestal!

- Nu ştiu ce vrei să spui. începu Kyle, dar Grace o întrerupse.

- Nu te îngrijora, nu-i voi spune, se opri făcând o lungă pauză. nu încă.

- Grace? O voce se făcuse auzită în acea linişte prelungită. Nehotărâtă lipsită de satisfacţie.

Păr negru, faţă închisă la culoare, musculatură puternică, vizibilă prin blugii Levis şi cămaşa deschisă la gât, lanţ de aur licărind pe pieptul bronzat. Ochii lui Grace

se micsorară, iar respiraţia lui Kyle se opri pe undeva prin gât. Fier stătea în uşă şi ea nu avea de unde să ştie de când se afla acolo.

- A venit în această după-amiază. Era în Edmonton şi m-am gândit că dacă elicopterul tot venea încoace. se grăbi Kyle să arunce o justificare. Orice, dar orice, numai ca să-i distragă atenţia de la ce ar fi putut auzi.

- Familia LaRoques s-a instalat? scurtă el explicaţia. Aceasta era prima lui grijă, dacă politicianul franco-canadian şi soţia lui, cei doi oaspeţi pentru care trimisese elicopterul la Edmonton, erau instalaţi.

- Bineînţeles. Sunt sus, se odihnesc. Era supărat pentru că ea o adusese pe Grace în acel adăpost intim, numai al lui. Aşa se explica maxilarul încleştat. Era prima dată când ea însăşi intra în acea încăpere, cu excepţia zilei în care sosise şi fusese condusă acolo. Biroul îi era străjuit de magnificul peisaj, era locul în care el îşi savura singurătatea, admirând măreţia munţilor de la acea fereastră imensă prin care se vedeau vârfurile până la Trecătoarea Gunsite. Biroul ei era prea mic, şi nu se gândise, până în acel moment, să o ducă pe Grace în camera ei.

- Nu este vina ei, draga de Kylie! Este vina ta, în fond! Grace îi sărise în ajutor, ridicându-se cu graţie în picioare şi pornind spre el. Cum ar fi putut să refuze să mă aducă aici când ştia că sunt singură în Edmonton şi fără vreun ban în buzunar?

De unde era să ghicească Grace motivul supărării lui Fier? se gândea Kyle. Nimeni nu-i oprise vreodată intrarea în vreo încăpere. Nu putea să-şi imagineze aşa ceva. îi mulţumea lui Dumnezeu că nu-şi dezvăluise sentimentele,

pentru că acum, cu Grace aici, el nici măcar nu s-ar mai fi uitat la ea.

- Bună, Fier! Discursul lui Grace o dusese până în partea cealaltă a camerei şi acum se afla lângă el. Kyle nu-i vedea ei faţa, dar nici nu avea nevoie. îi era suficient s-o vadă pe a lui Fier. Poate că fusese supărat când intrase, dar acum se înmuiase, zâmbea şi o săruta pe obraz pe Grace.

- Grace! Vocea nu dădea nici un indiciu despre ceea ce ar fi putut să-i treacă prin cap. Oricum, Grace era mai frumoasă ca niciodată. Ce faci aici?

- Dragule! Grace era intrigată. Am crezut că asta este şi casa mea! Ai luat-o pe singura pe care o aveam, îţi aduci aminte ?

- Dar poţi să stai la Dovercourt cât doreşti.

- Spune-i asta şi lui Ted Sully! răspunse Grace înţepată. Maimai că m-a dat afară din casă!

Se terminase cu săracul Ted Sully! Când Fier îi dăduse pe mână Dovercourt-ul, crezuse că venise şi timpul lui. Dar nimeni nu intră în conflict cu Grace şi câştigă. Ted îşI va căuta în curând o altă slujbă.

- Serios? Vocea gravă a lui Fier confirmă intuiţia lui Kyle. Acum spune-mi care este vina mea, nu a lui Kyle?

- Vina ta a fost că m-ai lăsat să hoinăresc ore întregi prin Edmonton. Grace îl luă de braţ şi se întoarse. Acum Kyle îi putea vedea faţa: frumoasă, încântătoare, inocentă. Dacă ai fi fost aici când am trimis mesajul, ai fi putut să vii chiar tu să mă iei. Aşa am aşteptat ore întregi! Apoi, când pilotul tău m-a găsit, a zis că nu are loc şi pentru bagajele mele!

- O să-l trimit mâine înapoi!

Ironia pe care o simţise în vorbele lui să fi fost rod al imaginaţiei ei? Bineînţeles că nu, decise Kyle.

- Chiar aşa, dragă? se agăţă Grace de el. Ştiu că s-ar putea să ţi se pară o prostie, continuă ea, dar în acele geamantane este tot ce mi-a mai rămas pe lumea asta! Nu pot să explic, dar Kyle ştie ce vreau să spun. Zâmbi spre sora ei.

Se folosea de ea, Kyle îşi dădea seama de acest lucru, dar nu putea s-o împiedice.

O altă pereche de ochi se concentră asupra ei, nişte ochi albaştri care nu exprimau nimic.

- în acest caz, va aranja Kyle cu Mike să se ducă să le ia.

- Nici o problemă, Kyle răspunse printre dinţi, urându-se. De ce era aşa de plină de resentimente? Grace era ***sora*** ei!

- Ai mâncat, ai băut ceva? Grace se aşezase din nou pe canapea, iar Fier se aplecase asupra ei.

- Da, Kyle mi-a adus nişte ceai.

Admirabila Kyle. Eficientă, întotdeauna pentru alţii, niciodată pentru ea. Bună să îndeplinească sarcini şi să ducă la bun sfârşit îndatoriri care intră în atribuţiile ei de serviciu: exact opusul lui Grace. Nici măcar nu ştia de ce se ascundea. Grace ghicise deja că era îndrăgostită de Fier, unde să se mai ascundă, ce să mai ascundă?

- Bine. Fier mai zăbovi o clipă zâmbind, cu privirea la Grace, apoi se întoarse spre centrul încăperii. Şi acum cred că toţi meritäm o băutură înainte să urcăm să ne schimbăm pentru cină. Scotch? Bourbon?

- Scotch, te rog, răspunse Grace uitându-se la Kyle.

Privindu-l pe Fier cum turna în pahare, Kyle rămăsese mută,
deşi discuţia continua.

Chiar dacă Fier îi permisese o dată să întrevadă bărbatul din spatele faţadei impasibile, ce mai conta acum? Cu Grace acolo, era puţin probabil ca el să se mai uite încă o dată la ea.

îşi reaminti cameliile, fiind prima dată când se gândea la ele după atâtea luni. Când Fier îi dăruise rochia neagră, crezuse, numai Dumnezeu ştie ce crezuse, apoi când coborâse şi o văzuse pe Grace radiind cu acele camelii delicate prinse în păr, totul căpătase sens. Ei acel cadou îi fusese făcut doar pentru a schimba imaginea de femeie plictisitoare cu una acceptabilă pentru a fi scoasă în societate, doar avea să-şi petreacă întreaga seară şi în compania ei. Dacă nu fusese doar politeţe, atunci în mod sigur era şi o preocupare pentru propria imagine. Faţă de Grace cadoul era o recunoaştere a frumuseţii, o ofrandă depusă la picioarele ei.

- Kyle! Fier îi vorbea şi până şi lichidul purpuriu din paharul care i se materializase în mână parcă se înfioră; ea îşi revenise brusc din gânduri. Apartamentul din capul scărilor este liber, nu-i aşa?

După o secundă în care se gândi la ceea ce fusese întrebată, răspunse:

- Da, da, este.

- Atunci instaleaz-o pe Grace acolo. O privire enigmatică de-a lui Fier îi fu adresată lui Grace. Dacă tot i-am luat casa, trebuie să-i asigurăm o şedere cât mai confortabilă aici.

- Nu vreau să vă fac probleme sau să deranjez! De această dată Grace simţise uşoara tentă ironică din vocea lui Fier.

- Din contră, Fier se uită la ea şi apoi la Kyle, sora ta te va ajuta să te instalezi. Apropo, se opri ca să-şi umple din nou paharul gol, cât ai de gând să stai?

- Nu ştiu încă. Grace părea supărată de întrebare. Contează?

- Nu, bineînţeles că nu. Paharul de cristal zăngăni, depus fiind pe tava de argint. Mă întreb cum te vei distra aici, cu ce îţi vei umple timpul. Mă îndoiesc că vei dori să vii cu noi în drumeţie!

- Nu. Grace se strâmbă apoi se lumină la faţă. Ştiu! Pot s-o ajut pe Kyle. Nu la administraţie, nu mă pricep la aşa ceva, dar pot face pe gazda. Cu alte cuvinte, ea să fie cea care să iasă în faţă, iar Kyle cea care să facă toată treaba, din umbră. Ştiu să facă lumea să se simtă bine, termină Grace fericită.

- Da. în drumul său spre uşă, Fier se opri un moment şi, prin fereastra imensă, o rază de soare îi lumină faţa. Da, sunt sigur de asta. Şi acum scuzaţi-mă, mă duc să mă schimb. Dând din cap spre Kyle: Nu staţi de vorbă prea mult!

- Ce ziceai despre mine şi întorsul la Alex? Nici nu se închisese bine uşa şi Grace se aşezase din nou pe canapea, de astă dată cu un zâmbet satisfăcut pe frumoasa ei faţă.

- N-am zis nimic, spuse Kyle. Tu ai adus vorba despre asta.

- Bine. Grace se întinse şi continuă: Să nu mai menţionezi acest subiect.

Kyle avu un presentiment.

- Vrei să spui că vei rămâne pentru un timp nedefinit?

- Da, de ce nu? Ştii. Grace arătă cu capul spre uşa închisă. uitasem cum este! Acum îmi pare rău că am pierdut atâta timp prin Europa degeaba! Kylie, nu mai fi aşa de nefericită. Scopul scuză mijloacele! Ai avut drum liber atâtea luni şi n-ai ajuns prea departe, nu-i aşa?

Da, aşa era. Si chiar dacă ar fi ajuns, nu avea cum s-o oprească pe Grace. Lucrurile se complicau din ce în ce mai rău. Să încerce să-l ia pe Fier de lângă ea ar fi ca şi cum ar încerca să ia jucăria unui copil. Acum principala ei grijă era ca nu cumva Grace să-i spună lui Fier ceea ce descoperise. Nu ştia dacă ar putea să suporte ca Fier să ştie că ea este îndrăgostită de el.

- Stiu că o să am ceva de furcă cu el, observă Grace. Până şi eu mi-am dat seama că nu era chiar fericit să mă vadă! Dar totul se va schimba. Aruncă spre Kyle o privire de gheaţă. Toţi se schimbă!

- Acum, spune-mi cum stă de fapt treaba. Această discuţie avea loc a doua zi în biroul ei, pe care Fier îl umplea atât fizic cât şi psihologic.

Se aplecase peste biroul de metal. Era o încăpere atât de mică, unde să se ducă? El era aşa de aproape de ea.

- Treaba cu ce? Ochii lui, deşi ea nu-i vedea, îi simţea sfredelind-o.

- Cu sora ta. Ar fi trebuit să spună „Grace”, nu era cineva cu care abia făcuse cunoştinţă.

- Ţi-a spus. Kyle încerca să se controleze. A venit aici pentru că nu avea unde să se ducă în altă parte.

- Da. O mână se apropie şi luă o factură din teancul din faţa ei. Am auzit povestea. Puse hârtia la loc, cu degetul indicând o sumă. Această valoare este greşită.

Kyle nu-şi mai putea lua ochii de la factura cu pricina.

- O să verific, îl asigură ea automat.

- Bine! Degetul dispăruse. Ai invitat-o tu?

- Pe cine? Pe Grace? Uimirea o făcu să se uite în sus. Expresia dură de pe faţa lui îi întuneca chipul. Se uită repede în altă parte, parcă speriată de propriul ei răspunsul. Nu. El nici nu-şi putea închipui cât de puţin şi-ar fi dorit ea ca Grace să vină la „ Faucon d'Or „. Fusese ea însăşi informată de sosirea surorii sale printr-un bilet pe care-l trimisese Grace din Edmonton, bilet în care spunea că aşteaptă la aeroport. Spunea că sunt ultima ei speranţă.

- înţeleg. Vocea nu ascundea nici o emoţie. Sunt doar surprins că nu a stat cu Thea. înţeleg că de una singură la Dovercourt n-a fost foarte plăcut. Deci până la urmă „execuţia" lui Ted Sully va fi amânată. Kyle se mai gândise şi ea şi ajunsese la concluzia că motivul pentru care Grace nu rămăsese la Dovercourt nu fusese lipsa de respect pe care susţinea că i-o arătase Ted Sully, ci doar faptul că stătea acolo singură. Grace avea nevoie de audienţă dacă voia să se simtă bine, audienţă de care se bucurase cu prisosinţă seara trecută la „ Faucon d'Or „.

La cină, lumina lumânărilor se împletise mirific în părul ei blond, iar misterioşii ei ochii violeţi străluciseră hipnotic. După masă ocupase cu nonşalanţă locul din spatele tăvii şi servise cafeaua, de parcă acel loc îi fusese destinat de o viaţă.

Camera se împărţise în două tabere: femeile într-o parte şi bărbaţii în jurul canapelei. Atunci când Kyle, care nu-şi mai avea rostul în mijlocul acelei adunări, se retrăsese fără să deranjeze, Grace îşi alesese canapeaua ca centru de primire, de unde trona ca o regină în mijlocul

bărbaţilor de-a dreptul vrăjiţi.

Dacă Grace voia să dovedească cât de bine i-ar fi stat în calitate de gazdă, îşi depăşise cu o seară înainte până şi aspiraţiile din cele mai frumoase visuri. în drum spre camera ei, Kyle zărise privirea gânditoare, întrebătoare de pe faţa lui Fier.

- Deci, de ce nu a rămas Grace cu Thea? Din Dumnezeu ştie ce motiv, a doua zi dimineaţa, Fier părea hotărât să continue discuţia.

- Nu se întâmplă chiar întotdeauna ca ele două să fie pe aceeaşi lungime de undă, continuă Kyle, vizibil incomodată de subiect. Nu se întâmpla atunci când Thea nu era foarte sigură pe o nouă cucerire şi nu voia să aibă concurenţă. Probabil că exact acest lucru se întâmplase la Londra, dacă Thea, care de obicei îşi preţuia foarte mult banii, îi dăduse o mie de lire lui Grace pentru a o convinge să plece. Dar Kyle ştia că nu trebuie să-i dezvăluie totul lui Fier.

Nu avea de ce să-i împărtăşească nici părerea lui Grace despre locuitul în mijlocul sălbăticiei. El îi povestise cum întorsese o dată spatele dragostei, doar pentru a nu fi nevoit să părăsească „ Faucon d’Or „. Dar acum era mai în vârstă, şi Grace era. Grace.

- înţeleg. Fier părea mulţumit cu răspunsul pe care-l primise. Deci mai rămâne să discutăm despre Orsinski. Ce se mai aude în această direcţie?

- Nu ştiu.

- Vrei, te rog, să te uiţi la mine când vorbesc cu tine?! Mâna care îi atrăsese atenţia asupra greşelii de pe factură se afla acum sub bărbia ei, forţând-o să ridice capul. Unde este Orsinski acum? întrebă el.

- în sudul Franţei. Kyle îşi întoarse cu o forţă nebănuită capul, eliberându-se din mâna lui. Era destul că pierduse ceea ce nu avusese niciodată, era deja mult prea mult să mai şi vadă cât de important era acest răspuns pentru el. Bineînţeles că Fier era interesat de Alex. Acesta era soţul lui Grace, cel puţin până când se va pronunţa divorţul. Cât timp Alex nu ieşea din scenă, chiar dacă numai legal, Grace nu era liberă. Cred că el vrea ca Grace să se întoarcă la el, dar ea l-a refuzat. Totul era aşa de dureros, mai bine s-ar termina odată!

- Ai idee de ce l-a refuzat?

- Nu. Cred că s-a plictisit, atâta tot. Nu putea fi geloasă pe sora ei, dar putea fi corectă.

- De căsnicie sau de Orsinski?

- De Alex, recunoscu Kyle. De ce nu se oprea cu întrebările astea odată? Ce mai voia să ştie? Se pare că doar un singur lucru :

- Ştii cum aş putea da de el? Fusese o întrebare cu totul neaşteptată.

- O adresă? Fusese luată prin surprindere.

- Da, o adresă! Fier ajunsese la capătul răbdării şi deodată răbufnise. Hai, pentru numele lui Dumnezeu, Kyle, nu mai fi aşa de monosilabică! Dacă tot suntem la acest subiect, nu vreau să-mi repeţi performanţa de seara trecută. Eşti aici ca să asiguri buna găzduire a oaspeţilor, nu să te retragi hoţeşte la jumătatea serii, lăsând totul pe mâna lui Grace! Apropo, ea unde este?

- Cred că este încă în pat. I-am trimis micul dejun sus. Kyle era de-opotrivă de furioasă, ochii ei aruncau săgeţi. îl înfrunta. Nimic n-o mai putea răni acum. Ce mai avea de pierdut? îmi pare bine că măcar parţial munca mea te

satisface! spuse ea sarcastic.

Acum el era cel surprins, o sprânceană se ridicase indicând acest lucru.

- Este bine de ştiut că sunt mai bună ca Grace la turnatul cafelei în ceşti! clarifică ea.

- Nu mai bună, doar diferită, replică el pe un ton insuportabil. Tu nu ai aerul că execuţi un „proces tehnologic" destul de complicat.

Cu alte cuvinte, Grace cam avea două mâini stângi în materie de activităţi casnice! Sau poate că Fier ar fi vrut să spună că farmecul lui Grace nu se potriveşte şi nu are de ce să fie eclipsat cu ceva aşa de ordinar ca o tavă de cafea, chiar dacă respectiva tavă este o antichitate superbă din argint. în orice caz, răspunsul era dureros pentru ea.

- Acum, el stătea în picioare în faţa ei, aşteptând ceva. Dacă n-ar fi fost atât de greu de crezut, ea ar fi zis că zâmbeşte. Cred că urma să-mi dai o adresă!

- Ce?! A, da. încă destul de confuză, Kyle se întinse după un carneţel şi-i scrise adresa vilei lui Alexei Orsinski de la Cannes. Oare ce avea Fier de gând să facă? se întreba ea. Să-i verifice povestea, sau să-i pună în vedere lui Alex să n-o mai bată la cap pe Grace? Dacă ar fi să ia în considerare numai privirile pe care el i le arunca lui Grace noaptea trecută, şi ar fi trebuit să nu mai aibă nici o îndoială.

- Mulţumesc. Fier luă foaia de hârtie, fără să-i mai arunce vreo privire lui Kyle. Ai idee când va coborî Grace? Vreau să vorbesc cu ea şi într-o jumătate de oră trebuie să plec la pescuit cu familia LaRocques. Se îndepărtase de birou, dar camera fiind aşa de mică, prezenţa lui era parcă

încă perceptibilă în imediata ei apropiere.

- Voi trimite o servitoare la ea în cameră. Kyle însă se îndoia că Grace îşi va călca pe inimă să se ridice din pat atât de devreme, chiar şi pentru el.

Trecuse bine de ora două când auzise paşi, paşii a două persoane, râsete şi vocea lui Grace spunând „ noapte bună „. Se simţise vinovată, aşa cum stătea acolo, în pat, cu urechile ciulite, urmărind mişcările lui Grace; sentimentul se acutizase când îşi dăduse seama că cea de-a doua voce îi aparţinea lui Fier. Accentul franţuzesc era uşor de recunoscut chiar şi la o distanţă de un coridor şi ceva cât era până la dormitorul ei. Deci Fier şi Grace mai zăboviseră în salon după ce se retrăseseră invitaţii, pentru o ultimă conversaţie, o ultimă îmbrăţişare. Oricum, ce o fi fost în locul unei mult-dorite ultime îmbrăţişări, căci Ben nu părăsea salonul până ce nu se retrăgea şi ultima persoană.

Deci, dacă se culcase la două, era destul de greu de crezut că Grace îşi va face apariţia înainte de prânz, indiferent cine o chema. Si, ca să fie sinceră - un lucru pe care, mai nou, Kyle nu putea să-l sufere la propria persoană era acest impuls de a fi întotdeauna sinceră - Grace mai avea pe deasupra de luptat şi cu efectele celor câteva pahare. Kyle îşi reaminti ce-i făcuseră ei. O dezorientaseră complet, o lăsaseră într-o ceaţă totală, numai acea mână puternică, destul de violentă o salvase de la deschiderea uşii greşite, pentru a fi dusă, apoi, în cameră ei.

- O s-o rog pe Charlene să-i spună că vrei s-o vezi, repetă ea. Dar nu cred că va coborî. încă o dată, ea regretă că era aşa de sinceră, dar cum să se dezobişnuiască, dacă o viaţă întreagă aşa fusese? „Să ai grijă de Grace, să ai

grijă de sora ta mai mică” acestea fuseseră instrucţiunile pe care le urmase încă de copil, de când se născuse surioara ei, comoara familiei. Aşa cum îi era practic imposibil să fie geloasă pe sora ei când aceasta era numai un copil, apoi când devenise femeie, tot aşa îi era greu să înceteze a o mai ocroti. Ieri a călătorit mult şi a stat trează până târziu, explică ea feţei neclintite de emoţii care o privea în continuare.

- In acest caz, voi vorbi cu ea în această după-amiază. Kyle nu putea să-i ghicească gândurile, dar avea impresia stranie că el putea să le citească pe ale ei. Spune-i că o aştept pe la şase în biroul meu.

Singuri în intimitatea biroului lui; imaginaţia lui Kyle zbura deja la acel tête-à-tête dintre cei doi.

- Da, bineînţeles, spuse ea.

- Asta-i tot? El rămăsese acolo şi o privea.

- Da. Dar de ce nu pleca? Poate dorea să-i pună răbdarea la încercare.

In sfârşit se îndreptă spre uşă şi tocmai când tensiunea începea să scadă, se opri din drum readucând-o la acea stare tensionată dinainte.

- Ti-am spus cumva că te-ai întrecut pe tine însăţi în ultima perioadă? In ochii lui licărea ceva. Nu putea fi altceva decât batjocură. Un zâmbet îi apăruse pe faţă.

Uşa se închise, iar Kyle rămase singură în liniştea desăvârşită. Nu se mai auzea decât respiraţia ei sacadată. El credea că ea s-a întrecut pe sine în ultima perioadă, ce-o fi vrut să zică cu asta?! Ce să fi însemnat? Un premiu de consolare? Nu va ieşi vreodată în evidenţă ca fiind frumoasă, dar măcar se întrecuse pe sine însăşi! Nu mai era acea femeie care evita orice contact cu lumea, care nu

putea participa la o confruntare cu el, cel puţin acum avea curajul să-l privească. După atâtea zile în care încercase să-l evite şi să uite acele momente de pe marginea râului, să înceteze a se mai întreba ce ar fi fost dacă soţia Regelui preparatelor de pui nu ar fi apărut, acum putea măcar să-l privească în ochi.

Si trebuia să-şi facă curaj pentru cel puţin încă trei luni. Jumătate din perioada permisă de viză expirase, iar în septembrie se va întoarce la Dovercourt. Ba nu! Nu avea cum să se mai întoarcă în acele bine cunoscute ţinuturi din Sussex. Uitase: Dovercourt-ul nu le mai aparţinea. Dispăruse şi ultimul Haultain. Va trebui să meargă la Londra. O cameră de hotel îi va fi casa până va găsi un apartament şi o slujbă. Poate nici nu va avea nevoie de apartament. Cu experienţa pe care o avea acum, putea să-şi găsească de lucru ca administrator la vreun hotel şi să locuiască acolo. Cu siguranţă că nu va avea probleme de acomodare. De celelalte probleme se va ocupa pe parcurs.

îl cunoştea pe Fier, îl iubea pe Fier, ştia că nu va mai fi niciodată la fel. Nu va mai fi niciodată mulţumită de viaţa ei, acum că ştia ce ar fi putut să aibă. Dar aceste sentimente vor dispărea cu timpul. Se va întoarce la viaţa pe care o trăia în urmă cu câteva luni. Va redeveni aceeaşi persoană neinteresată de ea însăşi, Kyle Haultain cea neremarcată de nimeni, fericită să stea în umbra altcuiva.

Poate că într-o zi va mai apărea cineva în viaţa ei: un alt bărbat care să facă valuri în lumea ei ordonată, care să-i trezească astfel de sentimente. Zâmbi amar, gândindu-se la cât de imposibil era acest lucru şi inima o duru.

între timp se întinse spre clopoţelul de pe masă, dar se dădu bătută. Lui Grace trebuia să i se spună că Fier voia să

vorbească cu ea şi decât s-o trimită pe Charlene s-o scoale, mai bine îşi va ascunde pentru a nu ştiu câta oară propriile sentimente şi se va duce chiar ea.

- Grace! Te-ai trezit? Kyle ciocăni înainte să intre şi vorbi înainte să deschidă uşa, dar înăuntru era linişte.

Grace dormea buştean, pe spate, ca un copil. Părul ei blond se răsfirase pe pernă, încadrându-i faţa liniştită. Singurul semn care arăta că fusese trează era lumina aprinsă lângă pat şi paharul de suc de portocale pe jumătate gol de pe tava cu micul dejun. în rest mâncarea era neatinsă.

Kyle încă îi purta acea grijă deosebită surorii sale. Grace părea atât de vulnerabilă când dormea. Nu-i de mirare că Fier era deja pe jumătate îndrăgostit de ea. Nu-i de mirare că voia să afle care este situaţia cu Alex şi de ce venise Grace la „ Faucon d'Or „. Fusese interesat de soarta ei de când primise Kyle acea scrisoare de la ea.

Grace nu avea unde să se ducă. Cel puţin asta era adevărat. Cauzele nu trebuia să le ştie Fier. Nu trebuia să ştie că o provocase pe Thea s-o dea afară din casă, iar faptul că nu voia să se întoarcă la Alex era doar un capriciu. Fier nu trebuia să ştie că Grace pusese ochii pe el. Părea aşa de nevinovată. Cum s-o creadă el capabilă de aşa ceva? Dar chiar dacă ar fi aflat, nu ar fi fost un motiv de bucurie pentru el?

Kyle luă tava de lângă pat şi stinse lumina. Ieşi încet. Grace putea să doarmă liniştită în continuare. Putea să-i spună şi mai târziu că Fier voia s-o vadă.

Capitolul 1

- M-a avertizat că mă dă afară dacă mai fac vreodată aşa ceva.

- Poftim? Kyle era sigură că sora ei, care acum nu se mai oprea din plâns, nu înţelesese bine.

- Mi-a spus că e timpul să mă maturizez şi să nu mă mai consider buricul pământului! A spus. Vocea ei începu să tremure. A fost oribil, Kylie! De fapt m-a acuzat că am încercat să-l seduc pe Guy LaRocque. N-am ştiut că se poate comporta aşa!

Kyle însă ştia. Suferise ea la rândul ei de pe urma acestui comportament al lui Fier. Dar cu Grace nu se mai purtase nimeni aşa, în viaţa ei.

- De parcă ar fi vina mea că el este căsătorit cu o ţărancă, spuse Grace, sau că el a vrut să mai rămână în salon după ce ea a urcat la culcare. Si nici măcar n-am rămas vreun pic singuri! Fier a fost cu noi mai tot timpul şi când el a plecat, ciudatul ăla de Ben, sau cum naiba îl cheamă, ne-a tot dat târcoale ascultând fiecare cuvânt. Dacă n-ar fi fost el, poate că Fier nici nu ar fi aflat. Spionul naibii!

Grace îşi termină discursul pe un ton încă şi mai ţâfnos decât cel cu care-l începuse, dar Kyle nu mai asculta de mult. încerca să-şi reamintească de ora două din acea noapte, de cele două voci pe care le auzise pe culoar. Una fusese, în mod sigur, vocea inconfundabilă a lui Grace, dar cealaltă ***nu-i*** aparţinea lui Fier. Lumina din încăpere căpătase parcă mai multă strălucire, seara care urma să vină parcă nu se mai profila în mintea ei ca un coşmar: vocea pe care o auzise vorbind cu Grace nu era a lui Fier, ci a politicianului cărunt care sosise cu elicopterul de la

Edmonton, în acelaşi timp cu Grace.

Confuzia ei era uşor de înţeles. Ea, Kyle, dacă schimbase două vorbe cu LaRocque de când venise acesta, iar vocea lui era foarte asemănătoare cu cea a lui Fier. Amândoi aveau acea urmă de accent franţuzesc, în vocea amândurora suna autoritatea. Numai când erau amândoi în aceeaşi încăpere începeau să se vadă diferenţele: vocea de politician era încărcată de acea blândeţe exersată menită să atragă simpatia publicului, iar Fier avea o autoritate care demonstra că el nu datorează nimic nimănui.

- Kylie! Ceva din tonul lui Grace o făcu pe Kyle atentă; tonalitatea se schimbase, paradoxal sora ei părea acum fericită. Tocmai m-am gândit la ceva! Poate că era gelos! Se poate, nu-i aşa? De Fier vorbesc, concluzionă ea. Faţa i se luminase, la fel ca a unui copil care primeşte ceva ce-şi dorea de mult. Lacrimile care udaseră până mai adineaori obrajii trandafirii, parcă nu umbriseră niciodată acea privire fermecătoare. Da, ştiu că tot îi dădea zor cu reputaţia acestui loc şi tot felul de chestii din astea, dar n-ar putea să fie de fapt alt motiv pentru toate astea? Un zâmbet fericit îi apăruse pe faţă. Se întoarse cu spatele la Kyle. Trage-mi fermoarul, dragă, zise ea. Nu vreau să întârzii jos. A, şi nu uita, Fier a spus să serveşti tu cafeaua în această seară, în locul meu. Poate din această cauză era aşa de supărat.

Ce talent avea Grace să întoarcă lucrurile încât să poată fi privite aşa cum voia ea? Găsise deja o explicaţie pentru ceea se întâmplase cu Fier. Era gelos, şi supărat pe Kyle! Cine era ea ca să spună că versiunea lui Grace nu era cea corectă? Kyle ridică încet fermoarul. Fier o criticase în

acea dimineaţă pe motiv că plecase şi lăsase totul în mâinile lui Grace, cât despre partea cu gelozia. nu se potrivea întru totul cu personalitatea pe care o ştia ea, dar efectul „Grace” acţiona adesea chiar şi asupra unor caractere de tăria celui al bărbatului despre care vorbeau.

Era atât de frumoasă în acea inconfundabilă rochie Oscar de la Renta! Cum să nu-şi schimbe Fier părerea?

- Gata! Fermoarul era închis aşa că se dădu un pas înapoi.

- Mulţumesc, dragă. Grace se întoarse şi zâmbi. Ce m-aş face eu fără tine?

într-adevăr, se gândi Kyle răutăcios în timp ce o urma pe Grace, stingea lumina şi închidea uşa camerei surorii sale. Dar de ce era aşa de invidioasă? Si la ea se observase o „ îmbunătăţire „.

Nu se mai întâlnise cu Fier de când acesta părăsise biroul ei cu acel comentariu ironic, dar avea să-l revadă, în sfârşit, în acea seară, când, fără îndoială, şi ultimul amănunt din teoria lui Grace se va dovedi corect.

Coborând scările, Kyle îşi dădu seama că pliurile rochiei se lipiseră de picioarele ei. Aici aerul era uscat, încărcat cu electricitate statică şi deşi avea căptuşeală, rochia se mula foarte intim pe picioarele pe care Grace le numea de stripteuză. Trase uşor de rochie şi această se dezlipi. Dar nu avea de ce să se teamă. Având-o pe Grace în faţă, cu părul ei blond şi umerii diafani care intrau în contrast cu rochia albastră, cine să se mai uite şi la ce venea după ea?

Grace se aranjase mai încet decât de obicei, de aceea când coborâră, jos erau deja două persoane. Amândouă capetele se întoarseră la auzul paşilor lor, dar numai unul dintre ele rămase astfel. Familia LaRocques! Soţul fusese

cel care întorsese capul şi privea acum cu un interes prefăcut tabloul de deasupra şemineului, de parcă era prima dată când îl vedea şi abia descoperea nepreţuita-i valoare. Doamna LaRocques era cea care continua să le privească.

- Bună seara, contesă. domnişoară Haultain. Parcă pe Kyle o observase după aceea, când se ridicase şi se apropiase de ele. Avea întipărit pe faţă acel zâmbet studiat, care apărea întotdeauna în spatele politicianului; numai ochii erau neschimbaţi. Ce rochie magnifică, contesă! Acesta este unul din avantajele călătoriilor: o paletă mult mai bogată de locuri de unde să-ţi completezi garderoba.

„ Ostilităţile „ se desfăşuraseră foarte repede şi natural. Grace fusese ghidată de braţul doamnei şi aşezată pe canapea în aşa fel încât între ea şi bărbatul care încă privea tabloul de pe perete, se aşezase doamna LaRocques.

Se pare că Fier nu era singurul care observase efectul lui Grace asupra senatorului, din seara precedentă, şi care dezaprobase acest lucru.

- Domnişoară Haultain, puteţi veni puţin în sufragerie? Charlene apăruse în dreptul umărului ei, îmbrăcată în alb şi negru, cu o faţă speriată.

- Bineînţeles. Observându-l pe Fier apropiindu-se de Guy LaRocques şi pe Ben, venind cu băuturile spre ei, Kyle o urmă.

Monique LaRocques nu avea de ce să fie îngrijorată. Deşi flirtul era pentru ea la fel de natural ca şi respiratul, Grace nu avea să-l mai întreţină pe Guy LaRocques în această seară.

- Nu ştiu cum s-a întâmplat! Charlene era foarte atentă la ceea ce spunea. Nici măcar nu eram pe aproape când s-a întâmplat!

în sufragerie, aranjamentul floral de pe masă, nu se ştie cum, ajunsese pe jos. Apă peste tot şi flori rupte sau strivite.

- Păi, nu mai sta aşa! sări Kyle exasperată. Du-te şi adu o cârpă!

Era un început nefericit pentru o seară nefericită. Florile fuseseră repede înlocuite cu un ornament de fructe, dar, pe parcursul serii, tensiunea care plana în familia LaRocques îi cuprinsese parcă şi pe ceilalţi invitaţi.

- Vă rog să mă scuzaţi! Era încă devreme când Grace îşi începuse scuzele de retragere, la puţin timp după ce familia LaRocques se dusese sus. Cei doi Smythes îi urmaseră, aşa că numai Samuelsii mai rămăseseră; Grace se ridică să spună noapte bună. Zâmbi fermecător către cuplu. Pe mine mă scuzaţi, sper să nu vă scurtez seara, dar sunt aşa de obosită!

Bineînţeles că o vor scuza. Oricine ar fi scuzat-o. Chiar şi Kyle, dacă n-ar fi ştiut că petrecându-şi mai toată viaţă alături de Thea, Grace devenise o foarte bună actriţă.

Si în această seară, ea dăduse un spectacol excelent. Nu-şi schimbase atitudinea în asemenea măsură încât să se observe acest lucru, doar atât încât să lase impresia că setea de a căpăta atenţie din seară trecută se datorase oboselii şi stresului de după lungul drum pe care-l avusese de parcurs. Monique LaRocques se mai răzgândise cu privire la Grace, cât despre Fier, dacă regretele nu ar fi fost sentimente total străine pentru el, cu siguranţă ar fi regretat cele spuse în acea dimineaţă.

Ochii lui fuseseră aţintiţi toată noaptea asupra lui Kyle, urmărindu-i fiecare mişcare, luminaţi parcă de un zâmbet interior. Acum zâmbetul de pe faţa lui îi era adresat lui Grace care-l săruta pe obraz. Nu mai era vărul distant, ci, aşa cum bine spusese Hettie Samuels mai devreme, „ singurul om la care mai putea apela pe lumea asta „ !

Bietul Alex! Deodată Kyle se oprise cu gândul la el. Biata Kyle! Bietul Fier! Nu, nu săracul şi Fier. Judecând după expresia feţei lui când trupul mlădios şi înmiresmat se apropiase de al lui, iar buzele roz îi atinseseră uşor obrazul, se putea spune că este deja pe jumătate îndrăgostit.

- Noapte bună, Kylie! Acum era rândul ei să primească acel pupic suav de noapte bună. Era rândul ei să fie înconjurată de aura parfumată şi să simtă buzele fine cum îi atingeau uşor obrazul. Cum ar fi putut Fier să nu cadă sub această vrajă? Şi cum ar fi putut ea să-i poarte vreun resentiment acestei fiinţe fermecătoare care pe deasupra mai era şi sora ei?

- Noapte bună tuturor! Cu un ultim zâmbet, silueta subţirică a lui Grace dispăru după balustrada din capul scărilor. După câteva minute familia Samuels o urmă.

în sfârşit! Kyle se ridică de la locul ei de lângă tava de cafea şi, când ultimii oaspeţi dispărură, îşi întinse umerii amorţiţi. Scăpase de datoria de gazdă, dar mai ales de datoria de a ascunde orice grijă sub un zâmbet.

- Noapte bună, spuse ea celor două persoane care mai rămăseseră în cameră.

- Stai puţin, vreau să vorbesc ceva cu tine.

O seară care părea că se lungise la nesfârşit şi încă nu-i era dat să se termine. Ben strângea paharele şi

scrumierele. Fier se inter- pusese între ea şi mult dorita scăpare: scările.

- Nu poate aştepta până mâine? Ochii ei se concentrau asupra şuviţelor de păr care-i cădeau lui Fier pe frunte, aşa că restul era în ceaţă.

- Dacă ar fi putut, nu te-aş fi rugat să te opreşti acum, întări Fier. în fond, este încă devreme.

Chiar aşa? Ea vru să se uite dincolo de el, dar ochii o trădară şi îl aduseră tot pe el în centrul imaginii. în acea seară purtase un sacou alb, cămaşă albă, cravată şi pantaloni negri; tenul închis la culoare, maxilarul încleştat, un pic de barbă.

Dându-şi seama că această imagine îi provoacă o intensă frământare psihică, Kyle îşi obligă ochii să privească dincolo de el, la ceasul de pe masă. Era doar zece şi zece? Această seară care păruse fără sfârşit începuse abia de trei ore?

- Este chiar atât de mare deranjul pentru tine să te opreşti o secundă şi să stai de vorbă cu mine? Buna lui dispoziţie o făcea să nu se simtă în largul ei.

- Despre ce vrei să vorbim? întrebă ea înroşindu-se.

- Asta-i tot, Ben! ordonă el întorcându-şi puţin capul.

- Poftim? Barmanul îmbrăcat în alb şi negru privi spre ei. A, da, domnule Cailloux, bineînţeles! Omul, tava şi paharele dispărură pe uşa îndepărtată şi în camera luminată nu mai rămăseseră decât ei doi.

- Hai să stăm jos! zise Fier dând din cap spre canapea.

- Nu, nu, mulţumesc, mai bine stau în picioare.

- Cum doreşti. O domina balansându-se uşor, cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Luminiţa din ochii lui albaştri dispăruse, la fel şi zâmbetul. Era aşa cum şi-ar fi

dorit ea: formal. Se afla la o lungime de braţ de ea. Mâine voiai să te duci la Edmonton? Nu găsea nimic de reproşat tonului vocii lui, nimic care să contrasteze cu acea. Singura sursă de căldură din cameră erau cele câteva lămpi aprinse.

- Da, răspunse ea scurt.

- Atunci aş dori să amâni.

- Da? De ce? O urmă de curiozitate apăru pe faţa ei; el nu fusese niciodată interesat de călătoriile ei.

- Fiindcă aş dori s-o iei şi pe Grace cu tine când vei merge.

- Dar nu poate să vină cu mine mâine ? Ea nu găsea nici un motiv pentru care acest lucru să nu fie posibil. Călătoria aceasta parte făcea doar din rutina ei săptămânală. Nu aşteptau nici un alt oaspete, nici nu pleca vreunul. Dacă Grace voia să-şi cumpere ceva, o lăsa pe ea la magazin şi o lua când îşi termina treburile.

- Nu poate, răspunse Fier încet, va fi cu mine mâine.

- Bineînţeles! Kyle privi în altă parte. Fusese o proastă şi nu înţelesese. Bineînţeles că Fier vrea ca Grace să fie alături de el în aceste prime zile. Kyle se întreba dacă el ştie că Grace nu poate să călărească. dar la urma urmei asta era atracţia. Soţia „Regelui preparatelor de pui” se simţise cum nu se poate mai bine când Fier o ridicase în şa sau când îi înmânase frâiele. Acum era rândul lui Fier să se simtă bine. Atunci mă duc singură mâine.

- Din păcate, elicopterul nu va fi disponibil.

- Dar. Durase doar o secundă până să se prindă. Sase invitaţi, Fier şi Grace; atâţia aveau loc într-un Bell 206. Deci planurile se schimbaseră. Kyle încerca să se convingă pe sine să nu sufere atât de mult. Deci Fier şi Grace

mergeau la un picnic, nu la drumeţie. Activităţile zilnice de la „ Faucon d'Or „ nu o includeau şi pe ea. Doar că Mace şi ghizii trebuiau anunţaţi să nu mai pregătească şi caii, aici intervenea ea şi îndatoririle ei de serviciu. Angajaţii se vor bucura de timpul liber. Oh! O luminiţă se aprinse în mintea ei şi începu să înţeleagă. Da,da, înţeleg.

- Chiar aşa? Zâmbetul ironic o făcu să se simtă şi mai rău. Sau doar nu vrei tu să concepi altceva când vine vorba de Grace, decât ceea ce ştii tu de o viaţă?

Kyle îşi muşcă buza. N-avea decât să fie el sarcastic cât dorea, dar - oo!. cât de mult greşea. în ceea ce o privea pe Grace, ea, Kyle, observa absolut totul. El însă era la fel ca şi ceilalţi bărbaţi care nu vedeau sau se prefăceau că nu văd adevărul din spatele acelei feţe drăgălaşe. încă sperase, deşi nu putea găsi măcar un motiv care să justifice această speranţă, ca el să fi văzut dincolo de aparenţe, să fi citit adevărul în reprezentaţia din acea seară, dar el fusese cu totul luat de val, la fel ca şi ceilalţi.

- Bănuiesc că tu vei pleca cu Grace cu un elicopter, iar oaspeţii vor merge cu celălalt, însoţiţi de Mike şi probabil de Mace. Se întoarse cu faţa spre el, înfruntându-l, hotărâtă să nu-l lase să-i ghicească gândurile.

- Da, probabil Mace. Vorbea încet. Ironia de mai devreme fusese înlocuită cu o privire gânditoare care conferea ochilor lui o strălucire anume, în care se reflecta chipul ei.

„Te rog nu te mai uita aşa la mine", suspina ea în gând.

- în cazul acesta o voi lua cu mine vineri, zise ea sec.

- Aş prefera să mergeţi săptămâna viitoare. Privirea dispăruse. Te anunţ eu în ce zi ar fi cel mai bine.

Kyle încercă să pară indiferentă:

- Nu contează. De ce să nu se ducă ea la Edmonton săptămâna viitoare şi să nu se mai întoarcă? Grace ar fi găsit ea o scuză, ceva, asta dacă Fier s-ar mai fi deranjat să întrebe. Si acum, te rog să mă scuzi. Se întoarse cu spatele.

- Nu e nevoie de prea mult, nu-i aşa? Trei paşi o despărţeau de scară, dar el o oprise înainte să-l facă pe primul. Oh, nu, nu din nou! Nu credea că va mai suporta. Se opri, cu mâinile pe lângă corp, cu pumnii strânşi, auzindu-l pe el apropiindu-se.

- Nu e nevoie de prea mult ca să ce? Bine că, cel puţin, era încă cu spatele la el, bine că nu-i putea vedea faţa. Numai vocea mai trebuia să şi-o controleze.

- Ca să te descurajezi. Ea îi simţea privirea.

- îmi pare rău, se scuză ea moale. Sunt doar obosită.

- La naiba, Kyle! Mâinile lui se înfipseră în umerii ei şi o rotiră cu faţa spre el. Vrei să încetezi să-ţi mai pară rău ? De ce trebuie să fii aşa?

întotdeauna în umbra lui Grace şi a Theei, uitată complet de tatăl ei în ultimii ani din viaţa acestuia. La acest „ aşa „ se referea el? Dar nu întrebă, Fier n-ar fi ascultat-o. Degetele lui o imobilizaseră cu o brutalitate provocată de frustrare şi faţa care acum se afla deasupra ei era neagră de supărare.

- Cum să te fac să înţelegi?! întrebă el pasionat. Cum să te fac să auzi ceea ce vreau să-ţi spun?

Bineînţeles că era frustrat, se gândi Kyle. Putea simţi necesitatea imperioasă de a şti, putea vedea dorinţa. Grace era cea care ar fi trebuit să-i fie acum în braţe, nu ea. Un alt gând prinsese contur în mintea ei, unul îngrozitor.

Dacă ar mai fi făcut un singur pas spre el, trupul ei s-ar fi lipit de al lui. Ar conta? Ar conta dacă o dată, doar o dată şi-ar permite şi ea să afle cum este să fii a cuiva, cum este să fii iubită? Cu ochii închişi, ar fi putut el să facă diferenţa între ea şi sora ei în timp ce făceau dragoste?

- Nu poţi să faci loc în mintea ta şi pentru altceva în afară de propria ta părere despre tine?

Vocea lui supărată se auzea parcă de departe şi abia sensibiliza urechile ei care vâjâiau. Nu şi-a imaginat niciodată că se va simţi vreodată aşa. Goală pe dinăuntru, uşoară, tânjind după un sărut şi nu numai.

Urmărea conturul gurii lui, nemaiauzindu-i vocea şi îşi amintea cum simţise odată atingerea ei pe buzele ei şi cum mâinile care acum o strângeau de umăr o mai ţinuseră cândva aşa de furios, atunci când ea greşise camera şi fusese cât pe ce să intre în cea a miliardarului canadian. Dar făcuse cunoştinţă şi cu latura dulce, tandră, atunci, pe malul râului, când fuseseră întrerupţi. Acum inima ei dorea ca acea pasiune din munţi să renască. Nu voia numai să primească, ci şi să dăruiască. Tânjea să-i atingă pieptul şi să-i simtă bătăile inimii, să-l facă să tremure aşa cum tremura şi ea, să-l facă să trăiască alături de ea pasiunea.

Dar ce se va întâmpla după aceea? O rece clipă de realitate o trezi din vis. Ar fi putut să-i acopere ochii cu mâinile, dar ar fi venit momentul când acei ochi s-ar fi deschis şi ar fi realizat că fata care stătea înaintea lui era Kyle. Kyle, nu Grace.

- Nu! Buzele lui încă se mişcau, dar ceea ce auzise ea erau propriile ei cuvinte. Te rog, dă-mi drumul!

Nu se putea opri, nu putea aştepta ca înţelegerea să

revină în acei ochi furioşi. Nu voia mila lui, dar ce ar fi putut să primească dacă el ar fi aflat că ea visa s-o poată înlocui pe Grace, să primească ceea ce el i-ar fi dăruit surorii ei?

Îşi ridică rochia şi evadă fugind pe scări. Ignora durerea provocată de mâna lui puternică şi nu se înclina autorităţii care se percepea în vocea lui în urma ei.

Ea era Kyle Haultain, nu Grace sau Thea; ea era persoana pe care nimeni n-o remarca. Ash fusese primul bărbat care o învăţase acest lucru. Se întâmplase în urmă cu douăzeci de ani, dar îşi amintea totul ca şi când ar fi fost ieri: acea privire a tatălui ei când o ridicase în braţe pe fiica sa cea mică, evaporându-se astfel orice urmă de dragoste pentru cealaltă fată.

La fel ca şi Ash Haultain, Fier era obsedat de Grace. Din această cauză o adusese pe ea aici. Nu ca s-o înlocuiască pe Marsha Vincey, nu pentru că ea ar fi însemnat ceva pentru el, doar pentru că odată şi odată Grace avea s-o urmeze.

Gândul care se insinuase perfid în mintea ei cu câteva săptămâni înainte, acum prindea contur. Grace era aproape liberă, nu avea casă, bineînţeles că trebuia să vină la „ Faucon d’Or „, mai ales dacă persoana la care apelase toată viaţa ei se afla acolo.

Doamne, ce proastă fusese! Lui Kyle îi era greaţă, era ameţită şi-i era teamă că nu va mai ajunge până în cameră. Trebuia să-şi fi dat seama atunci când Fier o întrebase despre Alex. ca să vadă dacă drumul îi era deschis. Apoi o sfătuise să nu-i mai trimită bani. în tot acest timp micşorase numărul de opţiuni pe care le-ar fi putut avea Grace, aşa cum îi făcuse şi ei când o adusese

acolo. De fapt nu înghiţise niciodată explicaţia lui. „ Avea de ales! „, ha!. Când totul fusese aranjat: actele, biletul de avion, chiar şi slujba ei de la Dovercourt care fusese dată lui Ted Sully; care mai era alternativa, decât să vină în Canada? Pe post de momeală!

- La revedere, dragă! Nu munci prea mult!

Kyle nu dorise să se afle pe heliport în dimineaţa următoare, când Grace şi Fier plecau împreună, dar, bineînţeles, era acolo. Atrasă de o irezistibilă dorinţă de a se tortura, îşi spunea, cinică cu ea însuşi.

- La revedere. înclină obrazul pentru a fi sărutată de Grace, încercând să ignore expresia de triumf de pe faţa surorii sale. Aşa cum îi spusese şi Grace, ea petrecuse alături de Fier luni întregi şi nu făcuse nici un progres. Atunci de ce să aibă Grace vreo mustrare de conştiinţă? Să aveţi o zi frumoasă!

- O să fie! Grace era sigură de acest lucru. Dar, draga mea, eşti gheaţă! Tremuri! Puse mâna pe obrazul lui Kyle.

Nu, nu-i era frig, dar nu putea să se oprească din tremurat. Bine că măcar nu era vizibil, numai cine o atingea putea să-şi dea seama.

- De ce nu intri în casă? sugeră Grace. Nu trebuie să ne aştepţi pe noi să decolăm!

Chiar nu trebuia. Nu era nevoie să-şi provoace încă şi mai multă suferinţă privind-o pe Grace mergând la braţ cu Fier către elicopterul care-i aştepta, fiind martoră la începutul unei experienţe care avea să-i ajute să se cunoască mai bine, să se apropie.

- Draga mea, doar nu eşti bolnavă? Grace nu doar părea preocupată, îngrijorarea ei era reală. în acel moment chiar îi păsa de starea sănătăţii lui Kyle. Numai când cineva

se inter- punea în calea ei era nemiloasă. Iar Kyle nu mai reprezenta o rivală.

- Nu, nu sunt bolnavă, este doar un pic răcoare. Purta o rochie cu mâneci scurte. Mimă un zâmbet. Altă ironie: avea să fie o zi perfectă. Nu bătea vântul, nu era un nor pe cer, razele generoase ale soarelui accentuau fiecare linie a naturii. Era puţin cam răcoare acum, dar vremea avea să se încălzească imediat ce soarele se va ridica deasupra munţilor.

- Eşti gata? Nici un pic de căldură nu era vizibilă pe faţa lui Fier. Albastrul întunecat al ochilor lui făcea ca cerul să pălească în faţa lor, dar ca şi soarelui, căldura lor nu avea să se lase aşteptată. O priviră pe Kyle, pentru ca apoi să se aţintească asupra lui Grace.

Ziua şi noaptea! Această comparaţie trecea prin capul lui Kyle când se uita la cei doi îndepărtându-se, capul lui negru cu câţiva centimetri deasupra creştetului ei blond. Aşa cum prevăzuse Kyle, ea îi luă braţul, iar el n-o refuză, dimpotrivă. în spatele lui Kyle, aşteptând în cadrul uşii de la ranch, Guy LaRocques îi urmărea cu acelaşi interes. îi aştepta pe Mace şi pe ceilalţi oaspeţi. Şi el îi admira şi poate că îi compara cu ziua şi noaptea. De unde să ştie el sau oricine altcineva ce negură se adunase în sufletul lui Kyle?

De ce ajunsese aşa departe? Kyle se răsuci pe călcâie şi porni spre uşă, praful ridicat de elicea elicopterului ajungând-o din urmă. Tânărul avocat de la Dovercourt - cum îl chema? - ar fi putut să se căsătorească cu el, dar nu-şi dăduse seama şi acesta îşi pierduse interesul. Spre deosebire de Frumoasa Adormită, ei nu i-a ajuns doar un sărut, a trebuit să treacă printr-o viaţă ca să se trezească

la realitate. A trebuit să apară Fier. Şi a trebuit să străbată mii de kilometri ca să-şi dea seama ce înseamnă el pentru ea, pentru ca apoi să-l piardă.

Elicopterul se ridică si dispăru după o stâncă, de parcă ar fi fost înghiţit de imensitatea cerului. în spatele ei invitaţii începeau să se adune, unii privind în zare spre locul unde elicopterul dispăruse, alţii preocupaţi de ceea ce avea să se întâmple în acea zi. Bagajele erau încărcate în cel de-al doilea elicopter, si Mike îi repartiză la locurile lor.

Dar ce mai aştepta? Kyle se întoarse spre micul grup gălăgios cu, de acum, bine pregătitul zâmbet.

- O zi bună! îi ură ea doamnei LaRocques când aceasta trecu pe lângă ea, entuziasmată ca un copil de grădiniţă.

- Cu siguranţă va fi! Vocea soţiei de politician suna satisfăcută. Privi în sus în albastrul infinit al cerului. Sunt sigură că va fi!

Capitolul 8

-Alex? Grace îl recunoscu prima pe bărbatul care se apropia de elicopter dinspre uşa deschisă a ranch-ului, dar vocea îi era neîncrezătoare. Alex? repetă ea nesigură.

- Ce mai faci, Grace? Deşi nu mai era nici o îndoială în privinţa siluetei luminate acum de razele generoase de soare, nici lui Kyle nu-i venea să creadă.

Fusese o zi lungă. Grace vorbise tot drumul despre Fier, chiar lăudându-se cu el, iar acum Alex Orsinski le aştepta pe heliport la întoarcerea de la Edmonton.

- Ce cauţi aici?

- Tu ce crezi?

întrebările şi răspunsurile continuau ca şi cum Kyle n-ar fi fost de faţă. Dar oare când stătuseră lucrurile altfel? Fier nu se mai dezlipise de Grace de când se întorseseră de la picnic. Kyle nu trebuia să-şi pună prea mult mintea la contribuţie ca să ghicească ce se întâmplase: se putea citi în fiecare cuvânt sau privire de-a lui Fier adresată lui Grace. Ochii lui o urmăreau peste tot atunci când ea nu se afla lângă el, când nu o putea ţine de mână. Ea îi aparţinea lui şi el ei. Intimitatea a doi îndrăgostiţi nu avea nimic interpretabil în ea. în fiecare seară Kyle îşi ascundea capul sub pernă doar ca să nu primească confirmarea, să nu surprindă ceva în discuţiile celor doi, trecând prin faţa uşii ei, ceva concret care să spulbere orice urmă de îndoială şi totodată de speranţă. Putea trage concluziile şi din simplul fapt că atunci când ea urca seara, ei doi erau singurii care mai rămâneau în salon. Poate că vorbeau în şoaptă, poate că nu vorbeau deloc, în drumul lor spre camera lui Fier,

sau poate spre a lui Grace. Pe ea nu avea de ce s-o intereseze ce pat alegeau ei doi.

Singura dovadă pe care o avea era expresia de pe faţa lui Grace în fiecare dimineaţă şi acea conversaţie nesfârşită pe drumul lor de întoarcere de la Edmonton.

Grace! Cu siguranţă existaseră şi alte femei în viaţa lui Fier. Fără îndoială. Un bărbat care se apropia de patruzeci de ani. cu siguranţă că existaseră. Chiar el îi povestise despre una dintre ele: fata de la Paris căreia nu-i plăcea să vină la „ Faucon d'Or „ şi care acum era măritată şi avea doi copii. Pe ea, pe Kyle, tocmai misterul ce-l încojura pe el în mijlocul sălbăticiei de la „Faucon d'Or" o atrăsese, atracţie ce se materializase în acea seară, pe malul râului, când ea îl simţise cu mâinile, corpul şi buzele alături de ea. dar pe Grace? Pe Grace o aşteptase el în tot acest timp, Iar aceasta pe Fier. Nu se putea cuplu mai perfect decât Fier şi Grace. între ei n-ar fi existat flirturi şi nici renunţări. „ Faucon d'Or „ putea fi sacrificat, acum că Grace îşi găsise perechea.

Era o laşă, recunoştea Kyle. Ar fi trebuit s-o întrebe pur şi simplu pe Grace. Dar să fi auzit din gura ei, să fi primit dovada că nu se înşelase, n-ar mai fi putut continua să spere imposibilul în ciuda crudei realităţi, aşa cum făcuse până atunci.

- Domnişoară Haultain, aţi uitat corespondenţa! Vocea lui Mike se auzise de lângă elicopter şi îl făcuse pe Alex să se întoarcă spre ea. Da, mai exista şi o altă Haultain, cea care ţinea acum în mână teancul de scrisori pe care Mike i-l întinsese. Era mai subţire ca de obicei. Kyle se apropie de

el.

- Bună, Alex. Oare pe faţa ei zâmbetul arăta la fel de prefăcut precum îl simţea ea? Din fericire probabil că nu. îl plăcuse întotdeauna pe Alex, îi urase mult noroc în relaţia cu Grace, dar norocul nu avea ce căuta acolo.
„ înfrângerea „ lui era predestinată, aşa cum era şi a ei, încă de când Grace Haultain se născuse, cam în aceeaşi perioadă în care un băiat - două părţi indian, o parte francez şi numai o pătrime Haultain - cutreiera în lung şi-n lat, cu acea curiozitate specific adolescentină, acei munţi maies- tuoşi.

- Kyle, îmi pare bine să te văd! Căldura şi zâmbetul lui erau sincere. Nu mi-a venit să cred când Cailloux mi-a sus că sunteţi aici! Era să cad lângă telefon!

Fier îi spusese? Kyle nu înţelegea de ce se deranjase Fier să-l caute pe Alex, mai ales folosind acea aparatură primitivă de care dispuneau la „ Faucon d'Or „, să-l smulgă din vila lui de la Cannes pentru a-l aduce aici. Trezită din gânduri, Kyle se simţi strânsă în braţe, îmbrăţişare demnă de filmele lui Eisenstein.

Această îmbrăţişare era singurul lucru pe care Alex îl mai păstra de la strămoşii lui ruşi, exceptând, bineînţeles, numele. Clanul Orsinski părăsise de foarte mult timp Rusia, din timpul Revoluţiei, aşa că acum curgea mai mult sânge franţuzesc decât rusesc prin venele lui Alex. Tatăl lui se măritase cu o franţuzoaică din Rezistenţă. Rezultatul îl avea acum Kyle în faţa ochilor. Un tânăr francez, pur atât în comportament şi maniere cât şi în ţinută. Doar părul blond şi ochii profunzi, specific slavi aminteau de

provenienţa sa etnică. Bineînţeles că mai era şi acea îmbrăţişare ca de urs în care Kyle era acum sufocată.

- Alex! Era plăcut să privească, după atâta timp, în ochii unui bărbat sincer, care nu ascundea cine ştie ce secrete. Ce faci aici?

- Am venit s-o iau pe Grace acasă. în vocea lui se simţea siguranţă, vrednică de statutul său de nobil rus. Kyle realiză imediat că Alex îşi schimbase modul de a o aborda pe Grace.

- Nu vin şi nu poţi să mă obligi! Lăsată fiind în afara conversaţiei, Grace îşi făcuse foarte zgomotos intrarea în discuţie. Deşi foarte indignată, în spatele acelei expresii supărate, în ochii ei se putea vedea o licărire. Alex străbătuse cinci mii de kilometri numai pentru ea. Era măgulitor. Era foarte puţin probabil ca acest gest să ofere soţului un avantaj prea mare faţă de Fier, în ceea ce o privea pe Grace, dar Kyle simţea că sora ei nu mai văzuse această faţă a lui Alex.

- N-o să te iau cu forţa. Alex era foarte convins că va pleca de acolo împreună cu Grace. Dar o să te întorci cu mine, ai cuvântul meu de onoare!

Se schimbase. Copilul se maturizase, nu se mai purta cu mănuşi ca altădată. în spatele acestor amabilităţi se ascundea o ambiţie şi o încăpăţânare puse în slujba atingerii ţelului dorit. Această hotărâre înlocuise slăbiciunea care-l făcuse s-o trateze pe Grace ca pe un porţelan foarte preţios sau ca pe un copil răsfăţat căruia i se iartă orice greşeală.

Dar săracul Alex, ajunsese prea târziu. Un alt bărbat

pusese mâna pe Grace şi acesta era mai puternic şi mai încăpăţânat ca el. Fără îndoială că Alex fusese adus la „ Faucon d'Or „ pentru ca Fier să-şi demonstreze, o dată pentru totdeauna, că Alex nu avea nici o şansă într-o bătălie pentru Grace. Mai bine semna actele de divorţ şi o lăsa în pace.

Dar nou-venitul nu părea dispus să se lase aşa de uşor. O luă de braţ pe Grace şi o conduse spre scările care coborau sub platforma heliportului.

- Ce pantofi ai în picioare? Se uită la pantofii fără toc care încălţau picioarele învăluite în mătasea fină a dresului. Bine! Merge.

- Pentru ce? întrebă suspicios Grace.

Alex strânse mai tare mâna ei într-a lui şi zâmbi.

- Nu vreau să ai probleme: mergem să ne plimbăm.

- Kyle! Grace căuta scăpare, dar Kyle refuză să intervină. Măcar să-l lase pe Alex să-şi spună cuvântul, să profite de şansa care i se oferise. Avea să-şi dea şi singur seama că totul era în zadar. Mai târziu, când o va vedea pe Grace cu Fier.

Cele două capete dispăruseră deja sub platou când Kyle ajunse la capătul heliportului. în spatele ei Mike, şi încă două sau trei ajutoare de-ale sale schimbau câteva vorbe în timp ce garau elicopterul în hangar, lângă „ fratele „ său geamăn. Se părea că Fier fusese cu al doilea elicopter la Edmonton şi-l adusese pe Alex în timpul în care ea fusese plecată la cumpărături cu Grace.

Era ciudat. După una sau două amânări, Fier fusese cel care stabilise acea zi pentru ca ele două să plece la

cumpărături. Ar fi fost mult mai uşor şi mai economic să-l lase pe Alex să vină la „ Faucon d'Or „ cu ele în elicopter. Totuşi, dacă tot se deranjase într-atât să-l aducă pe Alex de la Cannes, era logic ca
Fier să profite de şansa de a schimba câteva cuvinte între patru ochi cu bărbatul care stătea între viitoarea lui soţie şi libertatea ei.

La fel de ciudat era şi felul în care reacţionase Alex. Vechiul Alex ar fi fost foarte supărat, furios chiar, noul Alex era doar foarte hotărât s-o recâştige pe Grace pentru el.

Dar Kyle încetă să mai facă presupuneri. Fier fusese la Edmonton şi ea nu ştiuse nimic despre acest lucru. încă un exemplu printre multele lucruri de care ea nu avea habar că se întâmplau la „ Faucon d'Or „. Si asta nu pentru că închidea ea ochii, ci doar pentru că marea ei responsabilitate de a-i face pe oaspeţi să se simtă ca într-un hotel de lux nu-i mai lăsa timpul necesar să se preocupe şi de alte lucruri de care nu era direct răspunzătoare: sosoirea şi plecarea elicopterelor, folosirea aparaturii din camera de emisie-recepţie, sau oricare altul dintre miile de lucruri de care se ocupa Fier personal. Doar acum, de curând, de când venise Grace, se întâmplase să mai închidă şi ochii.

Fier avusese dreptate. Ea nu voia să ştie, nu voia să vadă sau să audă ceva ce nu-i stătea în putere să schimbe, oricât şi-ar fi dorit acest lucru. Evitarea devenise caracteristică a comportamentului ei. Poate tocmai din această cauză Fier o lăsase să afle singură că în locul familiilor Smythe şi Samuels, care plecaseră în acea

dimineaţă împreună cu ea şi cu Grace, nu va mai veni nimeni la „Faucon d'Or".

Soţii LaRocques plecaseră cu o zi înainte şi cu aceleaşi zâmbete forţate îi condusese până la elicopter, aşa că acum nu mai erau decât ei patru: ea, Alex, Grace şi Fier, toţi fiind legaţi într-un fel, fie prin legături de sânge, prin căsătorie, fie prin legături dureroase de dragoste.

Ajunse în cadrul uşii şi păşi peste pragul dintre seninătatea acelei zile în mijlocul munţilor şi întunecimea holului.

- Unde este Grace? Vocea care sfâşiase întunericul o sperie.

- Este încă afară. Kyle se întreba de ce se speriase. Bineînţeles că Fier trebuia să fie pe undeva pe aproape, aşteptând. Abia dacă se despărţise de Grace în ultimele cinci zile. Ce se întâmpla noaptea Kyle putea doar să ghicească. Oriunde era Grace, acolo apărea şi Fier, întotdeauna foarte atent şi mereu pe fază; nu-i de mirare că Grace nu mai avusese ochi pentru altcineva. Alex ne-a întâmpinat la elicopter. Au plecat să se plimbe.

Putea şi ea să fie dură. Putea şi ea să-l facă pe el să sufere. După o zi întreagă în care ascultase planurile de viitor pe care le făcea Grace pentru ea şi Fier, măcar cu atât îşi permitea şi ea să se răzbune, nu că asta ar fi făcut-o să se simtă mai bine...

- O să vândă ranch-ul, bineînţeles. După un moment de tăcere în timpul călătoriei înapoi spre „Faucon d'Or", Grace decretase cu aplomb acest lucru; Kyle simţise o durere acută sfâşiindu-i măruntaiele.

Să vândă „Faucon d'Or"? Kyle îşi amintise de franţuzoaica de care fusese Fier îndrăgostit, dar mai ales îi revenise în minte şi în suflet intensitatea vocii lui Fier când îi povestise acest lucru. Bunicul lui alergase şapte zile şi şapte nopţi ca să obţină pământul pe care se afla ranch-ul acum. Şi totuşi să fi fost atât de imposibil? Grace avea acest efect asupra bărbaţilor. După „ Faucon d'Or „ va fi oare rândul Dovercourt-ului să fie vândut?

- înţeleg, spusese ea cu o voce inexpresivă. Ai decis când?

în locul unui răspuns, Grace îşi mijise ochii violeţi.

- Oh, Kylie, îmi pare rău! încă mai eşti îndrăgostită de el, nu-i aşa? îmi pare rău, chiar îmi pare! Ce se întâmplase cu „ orice este permis în dragoste şi în război „ se gândise Kyle cu amărăciune, dar mai ales ce se întâmplase cu sugestia iniţială a lui Grace „ar terbui să te măriţi cu el!"? Ceea ce era însă şi mai rău era că propunerea fusese la vremea respectivă sinceră, la fel şi compasiunea care se citise astăzi pe faţa nevinovată, în formă de inimă, a fetişcanei care-i strânsese consolator mâinile între ale ei; părerea de rău fusese cât se poate de sinceră.

Aşa cum şi obsesia lui Fier pentru Grace era reală. De aceea ea ştia că acum urechile o înşelau.

- Bine. Un singur cuvânt venise din penumbra holului, iar Kyle era convinsă că nu auzise bine. Ochii ei începuseră să se obişnuiască cu întunericul. îl vedea zâmbind! Bine, repetă el.

- Dar am zis că Grace s-a dus să se plimbe cu Alex! O incredibilă sete de a se tortura o făcuse să repete, întărind

fiecare silabă.

Fier se apropia de ea.

- Si eu am zis „ bine „. Ochii lui străluceau contrastând cu semiîntunericul, gura îi zâmbea, iar întreaga lui faţă parcă prinsese viaţă! Asta înseamnă că putem vorbi.

- Despre ce să vorbim? Nu trebuia să-l lase s-o atingă, nu că el ar fi încercat acest lucru, dar numai cum înclinase capul într-o parte şi o privea cu ochii aceia hipnotici şi o făcea să tremure. „Faucon d'Or"? îşi auzi rigiditatea din voce, dar nu putea, nu trebuia să-l lase să afle ce efect are asupra ei. Sau poate vrei să vorbim despre Dovercourt?

- Dovercourt, „ Faucon d'Or „? Ce legătură au astea cu discuţia noastră, mai ales Dovercourt-ul? într-o zi vor exista destui fii ca să le moştenească pe amândouă.

Bineînţeles că vor exista! Kyle observase convingerea pasională din vocea lui Fier. Fii lui şi ai lui Grace. Fier Cailloux nu ar zămisli doar două fete. Altă dată poate că ar fi dat crezare nedumeririi care se citea pe faţa lui, nedumerire care părea cât se poate de sinceră, dar până acum învăţase şi ea să nu se mai încreadă în aparenţe.

- Am auzit că vrei să le vinzi, continuă ea neştiind ce altceva să spună.

- Să le vând? Sprâncenele lui se dispuseseră în acea linie dreaptă care îi era deja bine cunoscută.

- Grace.

El o opri.

- Doamne! Capul lui se aplecă înainte, iar buzele se apropi- ară de faţa ei. Şi tu ai crezut-o?

- De ce să n-o cred? întrebă ea cu o voce ca de gheaţă.

- A, da, chiar, de ce să n-o crezi?! Devenise dintr-o dată foarte serios. Ar fi trebuit să-mi dau seama până acum că tu nu mai judeci coerent când vine vorba despre familia ta!

- Ce să judec? întrebă ea rece. Este evident.

- Ce este evident, Kyle? Tonul vocii lui o provoca. Că tatăl tău a fost un bărbat slab şi tu l-ai lăsat să te schilodească emoţional şi spiritual pentru toată viaţa? Nu crezi că este timpul să încetezi a te mai învinui pentru că ai fost un pic prea deşteaptă şi prea competentă ca să te încadrezi în tiparul de fiică perfectă pe care-l schiţase Ash Haultain şi să înveţi să ai o părere bună despre tine?

- Cu ce drept.! Ea începuse să vorbească, dar el n-o asculta.

- Sau poate Thea ! continuă el îndârjit. Judec-o pe ea măcar. A avut un copil cu un alt bărbat şi l-a făcut pe tatăl tău să creadă că este al lui. Nu fi aşa surprinsă. I-a spus mamei. Mama mi-a spus mie. în unele familii se mai şi comunică, nu ne este frică!

- Atunci Grace nu este...?

- Copilul lui Ash? continuă el pentru Kyle. Era ceva ce ea, poate, ştia dintotdeauna, dar nu dorise să accepte. Părul Theei, faţa ei, tot ce avea Grace moştenise de la mama ei. Ash îşi transferase toată dragostea către copilul ei. Nu-i de mirare că Grace evadase, intrând fără chibzuială în acea primă căsătorie-dezastru. Văd că înţelegi! Fier citise expresia feţei ei. Dar poate ceea ce nu poţi să concepi este ceea ce se întâmplă acum.

Stia ea foarte bine ce ştia şi dezvăluirea lui Fier nu va face decât să adeverească acest lucru. Acum pe el şi pe

Grace nu-i mai despărţea nici acea îndepărtată legătură de sânge: putea să-şi aibă fără grijă fiii. Spre deosebire de Kyle, Grace nu mai era înrudită cu el în nici un fel. Chiar şi legăturile de rudenie dintre Kyle şi Fier erau atât de îndepărtate încât practic nu existau.

- L-am invitat pe Alex aici.

- Ca să-i spui că nu mai are nici o şansă! De data asta ea îl întrerupsese pe el. Spui că pot să-mi judec mama, dar înţeleg ce a făcut! Ea era cea mai în măsură să înţeleagă, pentru că şi ea suferise din cauza indiferenţei lui Ash. Avea felul lui de a ignora orice şi pe oricine. Poate că se lăsase copleşit sau poate doar fusese un bărbat slab, aşa cum spusese Fier. Să fi fost, în aceste condiţii, chiar aşa de surprinzător faptul că Thea căutase dragostea în altă parte? într-un mod foarte ciudat, ea nu se simţise niciodată mai aproape de mama ei ca în aceste momente, deşi aproape cinci mii de kilometri le despărţeau.

- Să-i spun lui Alex că nu are nici o şansă la ce? Fier reluase gândul ei iniţial. Să-i spun că nu are nici o şansă cu Grace la felul
cum se comportă! Să-i spun că atenţia sporită, această implorare după dragostea ei, foarte asemănătoare cu ceea ce făcea şi Ash Haultain este cel mai sigur mijloc de a o îndepărta! Crezi că lui Grace nu-i era teamă de atitudinea tatălui tău, sau poate erai mult prea preocupată să-ţi plângi de milă încât să te mai intereseze şi sentimentele celorlalţi? Vocea lui era crudă şi puţin tremurând'. Eşti de fapt egoistă şi te porţi adeseori prosteşte. Dumnezeu ştie de ce m-am îndrăgostit de tine!

Şocul avu asupra ei impactul unui cutremur. Minte; ştia că minte. încerca să ascundă ceea ce ghicise că ea descoperise.

- în acest caz nu trebuie să-ţi faci griji. Ea văzu cum o sprânceană de-a lui se ridică circumspect. Din partea mea eşti liber. Şi dacă mă rogi frumos, poate că mă învoiesc să fiu domnişoară de onoare la nuntă!

Nici ea nu ştiuse câtă mânie adunase în sufletul ei. Tot ce ştia era că el, după ce făcuse imposibilul s-o aducă pe Grace la „ Faucon d'Or „ susţinea acum că întreprinsese totul în numele şi pentru beneficiul lui Alex.

Urmărea cum liniile feţei lui se înăspreau.

- Ce vrea să însemne comentariul ăsta? întrebă Fier scrâşnind din dinţi.

- înseamnă exact ce-ai auzit! îţi doresc multă fericire alături de Grace. Acum scuză-mă, dar am treabă de făcut!

Fier o prinse de mână, în timp ce încerca să treacă pe lângă
el.

- Nu înainte să termin ce am de spus!

- Adică mai ai? Kyle încercase să pară sarcastică şi-i reuşise din plin, fapt care-l descumpănise într-o oarecare măsură pe Fier, căci îşi slăbise strânsoarea. Mă întreb ce mai poate fi? Mi-ai spus deja că Grace nu este fata lui Ash şi că Thea a comis adulter după adulter! Ce alte mizerii ale familiei mele mai ai de dezgropat?

- A naibii să fii, Kyle Haultain! Ea auzi cele câteva cuvinte în timp ce îşi continua drumul prin întuneric.

- A, da ! Râsul ei forţat suna dispreţuitor. Mai este un

singur lucru, nu-i aşa? Nu-şi putea înfrâna cuvintele biciuitoare. Ştia că provoca multă suferinţă, dar şi ei îi fusesese dat să sufere de atât de multe ori ! Sunt egoistă şi mă port adeseori prosteşte, dar şi aşa, tu te-ai îndrăgostit de mine! Tăcu brusc şi-l aţinti cu o privire întărâtată. Si acum să-ţi spun şi eu ceva, reluă ea. Nu cred nici un cuvânt din ceea ce spui!

Fier îi susţinu privirea pentru o secundă care se prelungi într-un minut.

- Nu, sună răspunsul lui, nici nu credeam c-ai să mă crezi.

Pornise în sus şi era deja la jumătatea scărilor până când se
dezmetici ea şi încercă să-l oprească. Cum îndrăznea să se joace de-a şoarecele şi pisica cu ea? O umbră se desprinse însă din semiîntuneric şi îi tăie calea.

- Lasă-l să plece! Afecţiunea lui Mace faţă de Fier nu fusese nicicând aşa de evidentă ca în acel moment. Bătrânul o privea cu ochii lui îmbătrâniţi şi totuşi veşnic tineri. Nu-l îndepărta!

- Să nu-l îndepărtez? Lui Kyle nu-i venea să-şi creadă urechilor. Nu am putea fi mai departe unul de altul decât suntem acum!

O uşă se trânti în capul scărilor. Un bărbat rănit se adăpostea în cuibul lui de vultur, postându-se în faţa ferestrei imense, cu mâinile înfundate în buzunare, trăgând adânc aerul proaspăt, cu iz de zăpadă, în piept.

Mace îl cunoştea, Mace ştia de ce este în stare:

-Atunci nu face imposibilă rămânerea ta aici,

concluziona el dur.

îi trebui mult timp să-şi recapete suflul. Pentru prima dată în viaţa ei dăduse frâu liber tuturor sentimentelor şi pierduse ceea ce de fapt îşi dorise cel mai mult. Dar bineînţeles că Fier nu o iubea, erau vorbe goale, doar cuvinte fără semnificaţie. Si Mace se înşela. Ei nu aveau cum să se mai apropie vreodată.

Micuţa încheietoare a colierului pe care trebuia să-l poarte în acea seară nu răspundea degetelor înfrigurate. Tremurând, Kyle îl aruncă cât colo pe tava de pe noptieră.

Bineînţeles că Fier n-o iubea - ea nu pierduse de fapt nimic!

Neavând nici un oaspete, în acea seară erau doar ei patru : Grace, Alex, Fier şi ea, un cvartet ciudat în jurul mesei de lemn lustruite. Se crease o apăsătoare stare de tensiune, de parcă vorbe grele erau gata-gata să fie aruncate. Fier îndrăgostit de Grace, Grace neştiind ce să aleagă, ezitând evident între ultima ei cucerire şi bărbatul pe care-l părăsise.

O subtilă schimbare se sesiza la persoana lui Alex şi Kyle se întreba dacă doar ea observase acest lucru. Probabil că nu: urmărind privirea lui Grace care se plimba de la Fier la Alex şi înapoi, constată că nedumerirea îşi pusese amprenta asupra feţişoarei gingaşe în formă de inimă. Ceva se întâmplase, acesta era mesajul transmis de acei ochi imenşi. Fier nu cedase teren, pentru că aşa ceva ar fi fost imposibil, dar Alex înaintase.

Un pic de Fier se regăsea acum în el. Devotatul, de fapt servilul Alex din trecut dispăruse. Un pic de aroganţă se

putea citi în alura mândră a umerilor pe sub sacoul alb plus încă ceva. nu numai conştiinţa statutului său material şi social, ci şi o atitudine autoritară în comportamentul lui faţă de Grace, ceea ce o intriga cumplit pe tânăra soţie.

Dar ce părere avea Fier despre aceste lucruri? se întreba Kyle. Era chiar imposibil să citeşti ceva pe faţa care rămânea întunecată în ciuda luminii lumânărilor, dar, de fapt, ea nici n-ar fi vrut să afle. Posibilitatea ca el să fi spus adevărul, că îl chemase pe Alex la „ Faucon d'Or „ pentru ca acesta să încerce s-o recâştige pe Grace era, prin consecinţele ce derivau din ea, prea teribilă pentru a fi luată în calcul. Dacă ar fi fost adevărat, atunci şi ceea ce spusese el în continuare. Nu! îi făcu un semn lui Charlene cu capul şi în faţa ei apăru un platou cu rulouri fierbinţi.

- Nu, nu, mulţumesc, refuză cu un zâmbet automat, deşi prin semnul de mai înainte păruse a cere ceea ce tocmai i se oferise. Bineînţeles că Fier nu era îndrăgostit de ea. Pe Grace o voia el, pe Grace o iubea el. Lui Alex îi era permis să încerce din nou şi să dea greş, şi cu asta basta.

Era ghinionul lui Fier că Alex împrumutase câte ceva din personalitatea lui în puţinul timp pe care îl petrecuseră împreună, probabil cel al zborului spre „ Faucon d'Or „. Paradoxal, Fier însuşi îi arătase cum să se comporte cu Grace. Fusese întotdeauna prea devotat, ceda prea repede insistenţelor sau rugăminţilor. Acum decisese să dea ceva mai mult din coate pentru ea, asta era tot.

- ... Dar ce te-a făcut să hotărăşti s-o faci acum? Conversaţia începută între cei doi bărbaţi ajunse într-un târziu şi la urechile lui Kyle. Vocea lui Alex era relaxată şi

fermă, ca şi cum ar fi vorbit cu un prieten, nu cu un rival. Probabil că Fier nu-i spusese încă nimic. îşi alegea cu grijă momentul oportun, în mod sigur mai târziu, când vor fi singuri, atunci îi va aduce la cunoştinţă că este inutil să mai încerce s-o recucerească pe Grace.

- Nu este o hotărâre de ultimă oră, răspunse Fier ferm. Mă gândesc la asta de ceva timp.

-Aşa că vinzi „ Faucon d'Or „. Deşi pierduse o mare parte din discuţie, nota de satisfacţie din vocea lui Grace nu putea fi trecută cu vederea de către Kyle.

Fier se întoarse spre ea cu ochii arzând în lumina lumânărilor.

- Nu, o corectă el calm. O transform în ceea ce am vrut de la început să fie. O casă, căminul meu.

„Al lor", îl corectă Kyle în gând, cu amărăciune. Deci aşa se explica scăderea progresivă a numărului de oaspeţi. Acum venea rândul personalului, în frunte cu Kyle, să dispară.

Sfatul lui Mace ca ea să nu facă imposibilă rămânerea ei acolo nu-i mai folosea deja la nimic. Fier hotărâse plecarea ei cu mult timp înainte să pună în discuţie cu ea această problemă. Kyle se întreba dacă Mace ştia de ultimele planuri ale lui Fier. Nu că bătrânul indian ar fi avut de ce să-şi facă griji. Aceasta va fi întotdeauna şi casa lui. Stăpânul şi omul de încredere, două suflete înfruntând cot la cot pustietatea, şi bineînţeles Grace.

Dar Grace era ferm de convinsă că Fier va vinde „ Faucon d'Or „ când se va căsători cu ea ! Să fi dat Grace greş de data asta, sau Fier încălcase o promisiune? îi era

mult prea greu să cântărească acum aceste posibilităţi. Era prea obosită şi prea ameţită.

- Mă scuzaţi! Zgomotul produs de scaun pe podea le reaminti celor trei că era şi Kyle acolo.

- Kyle! Fier o strigă, dar ea ignoră autoritatea din vocea răguşită. Nu era nici un invitat la masa cea lungă, doar posesorul acelei voci, Grace şi Alex. Nu mai era de datoria ei să stea acolo şi să zâmbească politicos pentru a-i face pe invitaţi să se simtă bine, indiferent cât de prost s-ar fi simţit ea ştiindu-l pe Fier prin preajmă, urmărind-o critic cu privirea. în seara aceasta inima îi dicta să fie ea însăşi, adică să plece imediat, în caz contrar s-ar fi putut da de gol.

îi lăsa lui Grace cale liberă să aleagă între cei doi bărbaţi, ambii îndrăgostiţi de ea. Deşi se ştia deja fericitul câştigător al acestei competiţii. Alex schimbase el tactica, dar era prea târziu. Pierduse în faţa lui Fier, dinainte să pună piciorul pe heliportul de la „ Faucon d'Or „.

în acea noapte nici o voce nu trecu pe la uşa dormitorului ei. Nimic nu se auzi înainte ca ea să adoarmă, în afară de nişte paşi calmi care urcaseră scările şi se opriseră. Alex, fără îndoială. Aflase inevitabilul şi fără să i se mai spună în cuvinte, şi părăsise salonul de jos lăsându-i singuri pe Fier şi Grace. Kyle nu avea nici o îndoială că şi Ben avusese o seară scurtă. Fier nu mai avea nevoie nici de barman, nici de spion.

Charlene fu cea care o întâmpină în capul scărilor, a doua zi dimineaţa.

- Nu ştiu dacă să le duc asta sus sau nu, doamnă,

spuse ea încurcată.

- Ce să duci, cui? Kyle nu avea chef de jocuri. „Ce” fusese de fapt o întrebare prostească. Putea vedea şi singură tava plină cu bunătăţi din mâinile fetei, „cui” era adevăratul mister.

- Contelui şi contesei. Ca multora dintre canadieni, şi Charlenei îi plăcea cum sună titlurile nobiliare, în plus însă ei îi făcea o reală plăcere să se găsească în miezul micilor intrigi casnice. Ochii îi strălucea şi faţa îi zâmbea ca de obicei deasupra şorţului alb cu negru. Nici unul dintre ei nu a coborât încă şi patul contelui este nedesfăcut!

Alex câştigase? Părea incredibil, dar Charlene era o sursă destul de credibilă când era vorba de bârfă. Ea fusese cea de la care Kyle aflase mai tot despre Marsha Vincey, printre care şi scena acesteia cu Fier, care dusese la concedierea ei. în rest Charlene era foarte discretă şi avea un spirit de observaţie excelent, ştia absolut tot ce se întâmpla prin casă.

- Este atât de romantic, nu-i aşa? continuă fata fericită. Contele a bătut atâta drum până aici ca s-o recucerească, iar contesa s-a îndrăgostit din nou de el!

- De ajuns! o întrerupse brutal Kyle. Şi du tava înapoi la bucătărie. Dacă vor micul dejun, sună la clopoţel.

Dar dacă nu era Alex? Asta era întrebarea care trecea acum prin capul lui Kyle. O cale sigură de a fi dat afară era să te încurci cu unul dintre invitaţi, asta dacă făceai parte din personal, dar regula putea fi încălcată de cel care făcea regulile, mai ales că Grace nu era oaspete. Kyle bănuia de ceva timp că Fier şi Grace erau amanţi. Şi chiar dacă nu

fuseseră până atunci, acea ultimă noapte le oferise prilejul cel mai nimerit? Cu asta i-ar fi demonstrat şi lui Alex, o dată pentru totdeauna, că a pierdut definitiv şi irevocabil.

Patul nedesfăcut al lui Alex era altă problemă. Poate că nu putuse să doarmă şi dacă aşa se întâmplase, cine ar fi putut să-l învinuiască, poate... Nu ! îşi interzicea să mai încerce să găsească explicaţii. Dacă s-ar apuca de treabă imediat, poate că ar da totul uitarii.

- Ai vreo copie a listei de personal?

Trecuse destul timp - suficient ca să ajungă la el în cameră, să facă un duş, să se bărbierească şi să pună pe el nişte blugi şi o cămaşă curată - până ce Fier deschise uşa micuţului ei birou.

Totul la el îi era aşa de familiar, prea familiar, şi ea se dispreţuia pentru felul în care pulsul ei se accelerase ameţitor la intrarea lui în cameră. Simţise acele mâini, acea gură, acel trup lângă ale ei, simţise o legătura înfiripându-se între ei, dar tot ce sperase ea îi aparţinea acum lui Grace.

- Bineînţeles! Refuza să se uite în sus la el. Scoase o foaie de hârtie din primul sertar al biroului şi i-o înmână.

Numele ei era şi el pe hârtie. Kyle Haultain, administrator. Dacă transforma „ Faucon d'Or „ în locuinţă privată, ea nu avea de ce să rămână.

- Completează nişte cecuri celor pe care i-am însemnat plus un avans pe trei luni. Trecuse parcă o eternitate până când lista ajunse din nou la ea.

- Bineînţeles. Se uită automat în jos. Dar. Ridică imediat privirea, pierdută, şocată, iar un fior fierbinte de pe

şira spinării îi migră în tot corpul când dădu cu ochii de el stând acolo, deasupra ei, cu capul uşor înclinat şi cu şuviţa rebelă care-i cădea pe frunte. numele meu nu este însemnat!

Aşa ceva era de necrezut.

- De ce să fie? Răspunsul venise prompt, scurt şi fără drept de apel. Tu de ce să pleci ?

Cum putea fi aşa de crud? Kyle se simţea copleşită, dar reuşi să murmure:

- Aş prefera să plec.

- înţeleg. El o privea cu răceală. în cazul aceasta. Luă din nou lista. Când foia de hârtie ajunse înapoi la Kyle, numele ei era şi el marcat, având înscrisă o sumă alături. Bonusul ei, răsplata pentru că ştia să piardă cu demnitate. Si acum, nu are rost să mai lungim această situaţie, care, în mod clar, îţi este nesuferită, aşa că îţi sugerez să-ţi faci bagajele si să pleci o dată cu Grace şi Alex!

Kyle ştia că auzul o cam înşela în ultimul timp şi tocmai la asta se gândea împachetându-şi lucrurile. Mace şi Alex, oricine şi Alex, oricine în afară de Grace şi Alex. Fier nu-i dăduse nici o şansă să-l pună să repete ceea ce zisese. Fusese atât de înmărmurită de ceea ce credea că auzise încât nu apucase să mai scoată vreun cuvânt înainte ca uşa să se trântească şi figura şi Fier cu un mers rigid să părăsească încăperea.

O altă uşă se deschidea acum. Aproape că terminase de împachetat. Se întreba dacă să ia şi rochia neagră de mătase care avea la activ atâtea momente petrecute în compania lui Fier, când Grace apăru în uşa dormitorului ei.

Fericirea se citea pe chipul fetei. Era îmbracată într-un deux-pièces de mătase şi purta un inel cu smarald şi diamant pe deget.

I-l arătă lui Kyle radiind.

- Nu-i aşa că este extraordinar? Trebuia să ţi-l arăt. Crezi că este bine ceea ce fac, nu-i aşa? adăugă ea repede observând expresia înnegurată de pe faţa lui Kyle.

- Dacă eşti îndrăgostită de el, bineînţeles că da! Kyle se străduia ca vocea ei să pară calmă. Nu era vina lui Grace, chiar deloc. Erau nevoie de doi oameni într-o căsătorie.

- Dacă sunt îndrăgostită de el? Nu ştiam că-l pot iubi atât de mult! Aproape că mă înspăimântă! Deodată Grace deveni serioasă. Dar dacă îl pierd, Kylie? întrebă ea nelinişţită.

- îmi vine greu să cred una ca asta, ripostă Kyle sigură pe ceea ce spunea.

- Dar este atât de diferit! insistă Grace. Credeam că-l cunosc, dar acum nu mai sunt aşa de sigură. Da, ştiu, mi-a dăruit ăsta, flutură degetul prin aer, şi azi-noapte a fost minunat, dar, încercă ea să explice, este ca şi cum ai juca un joc la care ai câştigat tot timpul, şi deodată el schimbă regulile!

Fier se răzgândise asupra vânzării ranch-ului, se gândi Kyle deodată.

- Dar îţi place aici? Kyle era chiar curioasă să afle.

- Ce? Grace părea mirată, ca şi cum întrebarea ar fi întrerupt-o din visare, dar faţa i se lumină repede. Ah, da! Se uită pe geam spre crestele încă acoperite cu zăpadă.

Este minunat! Ar fi trebuit să mai stai aseară, schimbă ea subiectul, Fier ne-a explicat de ce s-a hotărât să închidă hotelul. Credea că aducând oamenii potriviţi aici, ei vor pleca şi vor încerca să salveze natura sălbatică, dar de fapt ei stricau totul prin simpla lor prezenţă. Nu poţi să ai totul, a spus el.

Nu, nu poţi, se gândi Kyle cu amărăciune. Aşa că Fier reda „Faucon d'Or" pustietăţii. Nu va mai exista nimic în jurul lor, nici cărări amenajate, nici zgomot, nici oameni, doar el şi Grace.

- Dar, Kylie, se întoarse Grace la subiectul care o interesa, chiar crezi că fac ceea ce trebuie, nu-i aşa? Te întreb pentru că n-aş suporta să dau greş din nou şi Alex a spus că dacă dau cu piciorul acestei şanse, nu va mai exista o alta.

Ultimele cuvinte erau greu de înţeles.

- Cine a spus că nu va mai exista o altă şansă dacă. ? întrebă Kyle pe nerăsuflate.

- Alex! Grace părea surprinsă. Despre cine credeai că vorbesc? Alex mi-a cerut să merg cu el înapoi acasă, dar mi-a spus că dacă vreau cu adevărat acest lucru trebuie să mă schimb, aşa că decizia îmi aparţine. Orice hotărâre aş lua, trebuie însă să mă ţin de ea, aşa a zis. Ştii, de fapt nici nu-l cunoşteam prea bine. Un fior o străbătu, gândindu-se probabil la momentele fierbinţi din noaptea trecută. Parcă este altcineva! Nu ştiam că este aşa de autoritar şi tandru la un loc!

- Aşa că te întorci acasă cu Alex? Kyle era înmărmurită.

- Kylie, ce-i cu tine? întrebă îngrijorată sora ei. De

obicei te prinzi mai repede! Eu şi Alex plecăm în jumătate de oră şi. Doamne! Nu mi-am dat seama! Realizând situaţia în care se afla Kyle, exprimă brusc: Oh, Kylie, îmi pare rău!

- Nu contează.

- Dar tu credeai că vorbesc de Fier!

- Nu contează, repetă Kyle. Oricum plec. Ti-am spus, Grace, întrerupse ea încercarea surorii sale de a spune ceva, repetând aceleaşi două cuvinte: nu contează!

Nu, Grace nu trebuia să vorbească. Nu, ea, Kyle Haultain, trebuia să rămână fermă pe poziţie, nu trebuia să se răzgândească. Pleca de la „ Faucon d'Or „ azi, împreună cu Grace şi Alex. Se ducea ea undeva, oriunde, nu se putea duce la Dovercourt, dar Grace nu trebuia să fie îngrijorată. Totul va fi bine; Grace trebuia să se concentreze asupra lui Alex.

Resemnată, dar nu convinsă, Grace părăsi camera şi Kyle continuă să împacheteze. Parcă era o maşină. Mâinile şi picioarele i se mişcau, dar mintea îi era amorţită. Ce se întâmplase, se întâmplase şi acum nu mai putea să schimbe nimic. Ar fi dorit să dea timpul înapoi şi să poarte din nou acea discuţie cu Fier, dar era imposibil. Se terminase totul. Până şi Alex o avertizase pe Grace, deci un om ca Fier cu atât mai improbabil i-ar fi acordat o a doua şansă.

El îi spusese că o iubeşte, iar pe ea nici n-o interesase.

O ciocănitură se auzi în uşă cam în acelaşi timp când ea termina de împachetat şi Mace apăru ca să-i ia bagajele.

- Deci pleci?

- Da. Kyle se întoarse ca să nu-i audă reproşul. Haina ei de iarnă era pe pat, va trebui s-o ţină în mână. Si Mace o avertizase, dar ea fusese prea surdă ca să audă. Doar geamantanele alea două, îi arătă ea.

Mace le luă, ieşi, iar ea îl urmă, oprindu-se în uşă ca să mai arunce o ultimă privire prin cameră. Era ultima oară când îi era dat să privească acel minunat peisaj montan. în câteva minute va arunca şi ultima privire spre „ Faucon d'Or „ în timp ce elicopterul se va ridica şi va vira spre sud, către Edmonton.

Charlene pleca şi ea împreună cu Grace şi Alex, la fel şi două dintre ajutoarele lui Mace. Kyle mai auzise elicopterul decolând o dată în dimineaţa aceea, plin cu personal, probabil. Când Fier îşi punea ceva în minte, totul se rezolva prompt. într-o oră-două numai el şi Mace vor mai rămâne la „ Faucon d'Or „.

Mace era deja jos când ea începu să coboare scările, Charlene şi ceilalţi doi oameni erau deja în elicopter. O vedea pe tânăra menajeră cum se uita curioasă pe geam, în timp ce Grace şi Alex se îndreptau spre elicopter: Alex posesiv, dar Grace înşelându-i vigilenţa şi aruncându-i lui Fier mici săruturi de rămas-bun din vârful buzelor. Nu se va schimba niciodată de tot, se gândi Kyle. Alex putea să încerce, dar Grace. ei bine, Grace va rămâne întotdeauna Grace. Tocmai de aceea o şi iubea.

Acum un singur obstacol mai stătea în drumul ei. Fier însuşi, postat în dreptul uşii, ca o stâncă, cu spatele la ea. Kyle trase adânc aer în piept şi se avântă spre bariera vie

pe care o construise el din propriul lui trup.

- Scuză-mă. El n-o auzi. Nu se mişcă şi deci ea nu avea cum să treacă. Scuză-mă! încercă ea încă o dată.

Ca răspuns mâna lui se ridică şi elicea elicopterului începu să se învârtească.

- Fier! Protestul ei fu întrerupt când el se întoarse cu faţa, iar ea făcu instinctiv doi paşi înapoi.

- Vino încoace! întinse mâna după ea şi o trase lângă el. Doar nu credeai că o să te las să pleci !?

El o privea acum, după noaptea incredibilă de dragoste nebună. Stăteau pe canapeaua din camera lui şi urmăreau umbrele care pătau vârfurile munţilor. Era un alt Fier cel care stătea acum întins lângă ea, atingând-o atât de senzual. Blând, tandru, acel bărbat era al ei şi numai pentru ochii ei. Lui Mace, poate, îi mai fusese dat să vadă această latură a lui Fier, dar puţini alţii o vor mai vedea vreodată.

După o noapte incredibilă de dragoste nebună!... Se mai putea îndoi că era iubită? Simţindu-i privirea, Kyle înălţă capul pe braţul lui şi se uită în ochii albaştri.

Linia fermă a maxilarului, gâtul puternic acum pe jumătate ascuns de pulovărul de caşmir prin care se ghicea însă fiecare muşchi în parte o înspăimântaseră puţin la început, dar apoi o făcuseră să se descopere capabilă de o pasiune pe care nu ştia că o posedă.

- Trebuie să facem ceva în legătură cu hainele tale! Mâna lui atinsese pulovărul care acoperea pieptul ei dezgolit.

- De ce? Fericită şi perfect mulţumită cu ce avea lângă

ea, Kyle torcea ca o pisică. îi plăcea să simtă hainele lui pe trupul ei, ce conta că îi erau largi, adora să-i pătrundă mirosul lui prin toţi porii. Bagajele ei plecaseră cu elicopterul spre Edmonton. Presupunea că într-o zi aveau să se întoarcă oricum.

- Fiindcă nu intenţionez să mă prezint la nuntă cu o mireasă care să arate ca şi cum ar fi îmbrăcată la Goodwill Industries!

Nuntă! Nici nu se gândise la asta! Să fi devenit oare atât de nestăpânită şi lipsită de inhibiţii încât să fie pregătită să trăiască o viaţă alături de el ca amantă şi nu ca soţie? întregul ei corp striga: „Da! Da! Da!”. Se întoarse zâmbindu-i ştrengăreşte şi îl sărută în colţul gurii.

- Te rog să încetezi! spuse el blând. Ai vreo idee de câte ori gândul că făceai aşa ceva altui bărbat m-a înnebunit?

Da, odată, când o târâse din faţa uşii lui Merle Hubbard până la ea în cameră şi îi aplicase acea corecţie. Nu-l putea uita pe miliardarul canadian din cauza acelei întâmplări.

Nu crezuse că cineva s-ar putea înfuria într-o asemenea măsură, dar atunci nu cunoştea motivul. Aşa cum nu ştiuse nici că Fier trimisese înadins după Alex, sau că venirea lui Grace la „ Faucon d’Or „ fusese o surpriză la fel de mare şi pentru el.

- Grace? Se întorsese la locul lui, cu capul pe pernă, lângă al ei, şi-i răspundea la întrebare. Grace este un copil răsfăţat, dar periculos. îi făcea ochi dulci lui LaRocque de faţă cu scorpia de nevastă-sa. Figura lui devenise serioasă când îşi amintise de Grace cochetând cu politicianul

franco-canadian. Trebuia să fac ceva. Poate că nu a fost cea mai bună idee, recunosc că a fost, de fapt, o idee cât se poate de neinspirată, dar s-o ţin lângă mine tot timpul a fost singura soluţie care mi-a trecut prin cap. Nu puteam s-o las să distrugă tot ceea ce însemna „Faucon d'Or". Soţia lui era o femeie influentă, iar din umbra lui se putea converti într-una foarte puternică!

Şi aşa că Monique LaRocque plecase, dacă nu convinsă, cel puţin împăcată.

Dacă şi-ar fi dat seama de adevăratele motive pentru care Fier se purtase aşa cum se purtase şi dacă nu i-ar fi făcut imposibilă orice încercare de a-i explica!...

Dar Fier se aplecă spre ea şi, arcuindu-se, arzând de dorinţă sub greutatea corpului lui, toate regretele lui Kyle dispărură. Era destul să ştie că orice ar fi visat el, ea era acum suficient de femeie ca să vină în întâmpinarea dorinţelor lui.

Amintirea scenei de dragoste nebună era singurul lucru care îşi mai găsea loc în mintea ei acum.

- întâmplător. Ceva din vechiul Fier se citea acum pe chipul lui. Primul nostru cadou de nuntă a sosit deja, de ieri! Kyle îl privi cu mirare, iar el zâmbi înţelegător. îţi aduci aminte de Stan Reynolds? o întrebă îndreptându-se spre conbina muzicală încorporată în perete.

- Da. îşi amintea foarte bine de rockerul englez. Era în realitate o persoană atât de diferită de imaginea sa publică.

- Nu ştiam că sclavia încă mai există! glumi el pe seama ei. Dar tu o practicai fără jenă cu bietul de mine. Mă

înnebuneai! Mă scoteai din minţi, încă de pe atunci ! Mă făceai să spun lucruri pentru care îmi părea rău săptămâni întregi. Tot ce ştiam era că trebuie să te scot din găoacea ta de idei preconcepute şi să aprind acea scânteie ce te putea descătuşa de inhibiţii. Dar cu cât încercam să mă apropii mai mult de tine, cu atât mai puţin comunicai tu cu mine. Eşti o femeie inteligentă şi incredibil de atrăgătoare. O sărută pe vârful nasului. Dar nu numai că nu vedeai ceea ce era evident şi ar fi trebuit să vezi şi singură, însă chiar fugeai şi te ascundeai de orice încercare a mea de a-ţi spune lucrurile astea. De aceea ţi-am cumpărat rochia neagră, cred. Dar unde este, apropo?

Extravaganta rochie neagră de mătase, cu decolteu scandalos de amplu şi crăpătură îndrăzneaţă.

- Cred că la Edmonton, presupuse Kyle .

- Ascultă! Se aşează înapoi pe canapea, lângă ea şi o făcu atentă.

- „Ai ascultat vreodată cerul „? Vocea lui Stan Reynolds umpluse camera. „ Ai auzit vreodată ce-ţi şoptesc munţii „?

Fier era lângă ea, iar pustietatea de la „ Faucon d’Or „-ului se întindea dincolo de fereastră. Nu mai părea acum aşa cum era odată: îndepărtată, rece, înfricoşătoare; fusese supusă cumva aceleiaşi metamorfoze ca şi bărbatul de lângă ea. încă mai purta urmele încercării lui nechibzuite de a o salva, anii tinereţii lui investiţi într-o strădanie zadarnică. Si ea îşi pierduse anii tinereţii, dar acum se găsiseră unul pe altul şi vor reface împreună ceea ce vizitatorii stricaseră. Sălbăticia lui Fier îşi va reintra în

drepturi şi, de acum înainte, nimeni nu va mai perturba pacea naturii.

- „Ai văzut vreodată şoimul de aur „? Stan Reynolds îşi cânta mesajul către lume. „Să existe oare un loc pe lumea asta numai pentru noi doi „?

Sfârşit